

Wdo financial Hitlera?

Kolektiv autorů – Kdo financoval Hitlera?

*SESKLÁDÁNO A PŘELOŽENO Z RŮZNÝCH
MATERIÁLŮ, PÍSEMNOSTÍ A ESEJÍ*

*Překlady podstupují průběžnou revizi, není tedy
zaručena absolutní správnost překladu - i v rovině
pravopisné a formátové.*

Obsah

Byl Hitler „řízenou opozicí“?	5
Realita za mýty	11
Kdo tedy financoval Hitlera a nástup nacionálního socialismu k moci?	12
Mýtus spojení velkého byznysu a nacionálního socialismu	13
Henry Ford – raný sponzor nacistické strany?	19
J. P. Morgan & Co. – Thomas Lamont	27
General Motors – James D. Mooney	29
Říšský komisař pro nakládání s nepřátelským majetkem	31
Fritz Thyssen	34
Prescott Bush	35
Kdo platil nacionálněsocialistickou stranu?	37
Hjalmar Schacht	39
Kdo chtěl válku?	52
Závěr	56
Ne, Rothschildové a židovští bankéři Hitlera nefinancovali	58
Dodatek – Jewish Telegraphic Agency	58
Financování hnutí: německé velké podniky a vzestup Hitlera	60
Více o Turnerovi	70
Závěr	73
Demystifikace vzniku a financování NSDAP	75

Triumvirát: Vedení, rozvoj a jednota	75
Nábor počátečních členů	82
Nepohodlná fakta o Hitlerovi a NSDAP	96
Závěrečné myšlenky	108
Zdroje	110
K fámě, že Hitler byl financován bankéři	112
Otto Dietrich o financování Hitlera	126
Vnitřní historie zlomení úrokového otroctví	130
Program za zlomení úrokového otroctví	134

Byl Hitler „řízenou opozicí“?

Chris Rossetti, 2024

Kořeny mýtu o „Hitlerem řízené opozici“ sahají do 20. a 30. let 20. století do kruhů Hitlerových politických rivalů, konkrétně německé a sovětské komunistické strany, levice na Západě a radikální levicové frakce Nacionálněsocialistické německé strany práce (NSDAP).¹ Záměrem bylo zjevně zabránit zvolení Hitlera a NSDAP. Hitler proto zažaloval levicový deník Berlin Vorwaerts, který ho pomlouval slogany jako „Hitler dostával peníze od Židů a Forda“, a vyhrál spor o pomluvu, za což mu bylo ironicky přiznáno odškodné ve výši 6 milionů marek.²

Od té doby vzniklo z různých důvodů mnoho dalších mýtů o Hitlerovi a o tom, jak a proč se dostal k moci.

Zde je několik nejznámějších z těchto falešných argumentů:

- Hitler byl kryptožid a zednářský sionista, „iluminát“ dosazený klanem Rothschildů, aby zničil Německo a připravil půdu pro židovské ovládnutí světa a založení státu Izrael.³
- Sionisté dosadili Hitlera k moci a „nařídili mu, aby spáchal holokaust. Udělali to, aby odčinili své hříchy před svým bohem, aby vytvořili podnět pro Židy k přesídlení do Palestiny a aby vytvořili záminku pro „genocidu“ Palestinců a krádež jejich země.“⁴

---

¹ Henry Ashby Turner, German Big Business and the Rise of Hitler, Oxford University Press, 1985, s. 346.

² „Hitler wins his libel suit“, Jewish Telegraphic Agency, 4. září 1923.

³ Dieter Ruggeberg (za Henryho Makowa), Adolf Hitler – Agent of Zionism and Freemasonry, HenryMAKOW.com, 15. listopadu 2019.

⁴ Christopher Bjerknes, Adolf Hitler Bolshevik and Zionist, svazek I, Lulu.com, 30. října 2020.

- „Nacisté, kteří neprohráli válku“ a nyní jsou u moci v USA a na Západě [!], se snaží zavést formu nacionálního socialismu do Ameriky a do světa, čímž v podstatě vytvářejí nové impérium nebo „Čtvrtou říši“.⁵
- Hitler byl loutkou, která byla dosazena k moci za účelem zahájení druhé světové války, aby tak obohatila americké a německé kapitalistické bankéře a korporace, které ho financovaly.⁶

Ať už záměrně či nikoli, tyto mýty diskreditují Hitlera a jeho mimořádné úspěchy⁷ tím, že ho vykreslují jako zrádce svého národa, bezohledného válečného štváče, psychopata, kterému bylo lhostejné osud jeho národa a důsledky války, kterou rozpoutal ze svých zvrácených důvodů. Nikdo se takovému Darthu Vaderovi lidstva ani zdaleka nepřibližuje.

Ve skutečnosti Hitler nikdy neměl takové imperialistické ambice. Navíc měl Hitler podporu drtivé většiny svého národa poté, co vyvedl svou zemi z hladomoru a bídy. Hitler navíc nebyl Žid ani nebyl ovládán Židy⁸, měl obě varlata, nebyl homosexuál ani pedofil a až do samého konce se bránil válce.⁹ Většina čestných a rozumných lidí ho ve skutečnosti považovala za největšího státníka své doby.¹⁰

---

⁵ Jim Marrs, *The Rise of the Fourth Reich. The Secret Societies That Threaten to Take Over America*, HarperCollins, 23. června 2009.

⁶ Anthony Cyril Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler: The Astonishing True Story of the American Financiers Who Bankrolled the Nazis*, Claireview Books, 1976 (přetištěno v roce 2022).

⁷ Richard Tedor, *Hitler's Revolution*, Castle Hill Publishers, 2021.

⁸ Was Adolf Hitler of Jewish or Rothschild Origin? Karl's Substack. Everything about Jews and Judaism, 26. února 2024.

⁹ David L. Hoggan, *The Forced War. When Peaceful Revision Failed*, Institute for Historical Review, 2023.

¹⁰ Richard Tedor, citovaná kniha.

Jakou roli tedy výše uvedené mýty hrají v dnešní politice? Tyto falešné obvinění se používají k tomu, aby zmátly a svedly veřejnost na scestí. Protagonisté politického nebo rabínského judaismu, známí také jako globalismus a sionismus, jsou ti, kteří se ve skutečnosti spolu se svými nežidovskými vazaly pokoušejí různými podvratnými činnostmi převzít kontrolu nad světem a zotročit lidstvo.

A nedělají to z náboženských nebo duchovních důvodů. Jak uvedl profesor Yale Henry Ashby Turner (1932–2008) ve své skvěle zdokumentované knize *German Big Business and the Rise of Hitler*, jejíž závěry dnes přijímají téměř všichni odborníci v oboru¹¹:

Jedním z nejzákladnějších předpokladů profesionálního studia historie je, že události nejsou přímo způsobeny abstraktními pojmy, ať už se jedná o „ruku Boží“, „zjevný osud“ nebo „monopolní kapitál“. Konkrétní události v historii se odehrávají kvůli činům lidských bytostí, které často realizují svou vůli prostřednictvím institucí, které samy vytvořily. Pokud nelze tuto přibližnou formu kauzality přesvědčivě prokázat, odvolávání se na vzdálenější úroveň kauzality zůstává prázdnou spekulací, postrádající jakýkoli základ v historické realitě.¹²

Pokud tedy nejde o duchovní nebo náboženskou válku, o co tedy jde? Ve skutečnosti se jedná o rasovou válku, která se tak nenazývá, válku, ve které náš nepřítel využívá náboženství a jiné triky, aby oklamal konkurenty a zmobilizoval své

---

¹¹ William L. Patch z Washington and Lee University citovaný v Andrew Hamilton, „Funding a Movement: German Big Business and the Rise of Hitler“, *National Vanguard*.

¹² Henry Ashby Turner, citovaná práce, s. 358.

stoupence všech vyznání. Hitler si byl tohoto skrytého darwinismu dobře vědom:

Židovský stát nebyl nikdy prostorově vymezen. Rozprostíral se po celém světě bez jakýchkoli hranic a vždy ho tvořila pouze jedna rasa. Proto Židé vždy tvořili stát ve státě. Jedním z nejdůmyslnějších triků, které kdy byly vymyšleny, bylo přimět tento stát plout pod vlajkou „náboženství“, a zajistit mu tak náboženskou toleranci, kterou jsou Árijci vždy ochotni poskytnout. Mojžíšovo náboženství však ve skutečnosti není nic jiného než učení o zachování židovské rasy [a jejího postupu k světovládě].¹³

Navíc nejde ani o sociální třídní boj, jak by to viděl Karl Marx a v poslední době Warren Buffet.¹⁴ Nejbohatší lidé na světě skutečně stojí v čele této války proti lidstvu, ale většina z nich, s několika výjimkami, jako jsou Warren Buffet a Rockefellerovi, jsou Židé.¹⁵ Podle revolučního socialisty Michaila Bakunina (1814–1876)

Marx zcela opomíjí nejdůležitější prvek v dějinách lidstva, a to temperament a specifický charakter každé „rasy“ a každého národa, temperament a charakter, které jsou samy o sobě přirozeným produktem mnoha [genetických], etnologických, klimatologických, ekonomických a

---

¹³ Adolf Hitler, *Mein Kampf*, Hurst and Blackett LTD, necenzurované vydání, 1939, s. 127.

¹⁴ Ben Stein, „In Class Warfare, Guess Which Class Is winning“, *New York Times*, 26. listopadu 2006.

¹⁵ Michael Collins Piper, „The New Establishment-JEWISH“, *The New Babylon. Those Who Reign Supreme. The Rothschild Empire: The Modern-Day Pharisees and the Historical and Economic Origins of the New World Order*, American Free Press, 2011, str. 183-191.

historických příčin, ale které i mimo ekonomické podmínky a nezávisle na nich mají značný vliv na jeho doktríny a dokonce i na rozvoj jeho ekonomických sil.¹⁶

Zapomeňte na Benjaminy. Peníze jsou prostředkem k dosažení cíle, stejně jako „liberalismus“, „lidská práva“ a „demokracie“. Jde pouze o rasu, a nic jiného než o rasu. Největším zastáncem sionismu, mnohem významnějším než Theodor Herzl, byl Max Nordau, který byl také jedním ze zakladatelů evropského racialismu devatenáctého století.

V dnešní dobře míněné společnosti, kde je rasová realita tvrdě popírána, by nikdo nemohl přiznat, že hlavním motivem Židů pro vedení války proti lidstvu jsou rasové, a nikoli sociální nebo náboženské důvody. Ale pravdou je, že Benjamin Disraeli (1804–1881), židovský premiér za vlády královny Viktorie v letech 1874–1880, měl pravdu:

Nikdo nesmí otázku rasy lehce odbýt. Je klíčem k světovým dějinám, a právě z tohoto důvodu je psaná historie tak často nejasná – je psána lidmi, kteří nerozumí [nebo nechtějí rozumět] otázce rasy a tomu, co k ní patří.¹⁷

Proto nelze pochopit globalismus, sionismus nebo válku proti nám, pokud se vyloučí rasový faktor. Rasa je realitou^{18/19}, soutěž mezi rasami a jednotlivci je základním instinktem – je to přežití nejschopnějších – a Židé jsou v této hře výjimečně dobří. Ne proto, že jsou inteligentnější, ale proto, že jsou lépe

---

¹⁶ Laurent Guyénot, citovaná práce, s. 197.

¹⁷ Ivor Benson, *The Zionist Factor. A Study of the Jewish Presence in 20th Century History*, Veritas Publishing Company Pty. Ltd. Austrálie, 1986, s. 158.

¹⁸ Charles Murray, *The Biology of Gender, Race, and Class*, Twelve, 2020.

¹⁹ Steven Pinker, *Fear of Race Realism and the Denial of Human Differences*, konference na YouTube.com, 2012.

organizovaní a mají vyšší míru rasové solidarity (hyperetnocentrismus). Jak vysvětluje Wilmot Robertson ve své knize *The Dispossessed majority*, jednom z nejlepších současných amerických podpultových bestsellerů, které kdy byly vydány,

Pravdou se zdá být, že jakákoli organizovaná menšina s určitou mírou intelligence může získat nadvládu nad neorganizovanou většinou se stejnou inteligencí. Rasově uvědomělá skupina obyvatelstva je ve většině činností mnohem efektivnější a úspěšnější než rasově nevědomá skupina obyvatelstva... Z jiného úhlu pohledu lze říci, že židovská moc může pocházet stejně nebo více ze slabosti a neorganizovanosti většiny než ze síly Židů.²⁰

Jako menšina, která byla vždy v defenzivě, si Židé přirozeným výběrem vyvinuli účinné konkurenční a přeživací schopnosti. Jelikož postrádali hrubou sílu, brzy se naučili, že jako menšina je nejlepší způsob, jak se chránit a dosáhnout svých hegemonických cílů oslabením a destabilizací většiny, používat peníze a podvod jako strategii evolučního přežití skupiny. Motto izraelské tajné služby Mossad „Válku vedeš lstí“ je ve skutečnosti mottem židovského národa v širším smyslu.

Trilogie bývalého profesora Kalifornské státní univerzity Kevina MacDonalda o Židech je povinnou četbou pro každého, kdo chce porozumět rasovým silám, které jsou zde působí.²¹

---

²⁰ Wilmot Robertson, *The Dispossessed Majority*, Howard Allen, 1972, s. 188.

²¹ Kevin MacDonald, *The Culture of Critique: An Evolutionary Analysis of Jewish Involvement in Twentieth-Century Intellectual and Political Movements*, 1stBooks, 2002; *Separation and Its Discontents: Toward an Evolutionary Theory of Antisemitism*, 1stBooks, 2004; *A People That Shall Dwell Alone. Judaism as a*

Jak rasový faktor funguje ve skutečném životě, je jasně vidět v Izraeli, kde je rasový nacionalismus preferovanou formou státnosti. To popisují ve svém článku „We love You Ayelet Shaked; or, Racial-Nationalism in Israel and Diversity for Everyone Else“ (Milujeme tě, Ayelet Shakedová, aneb Rasový nacionalismus v Izraeli a rozmanitost pro všechny ostatní).

Realita za mýty

Po této malé odbočce k otázce rasy se vraťme k hlavnímu tématu tohoto článku: financování nacionálního socialismu. Jak přesvědčivě dokázal Henry Ashby Turner, velké americké nebo německé banky a korporace, jako například J.P. Morgan, I.G. Farben, Flick, Krupp a Siemens, Hitlera a jeho politický vzestup k moci celkově nepodporovaly:

Pokud byla role velkých podniků v rozpadu republiky zveličována, pak to platí ještě více o jejich roli při vzestupu Hitlera. Zatímco významná část podnikatelské sféry přispěla materiálně – i když ne zcela dobrovolně – k upevnění Hitlerova režimu poté, co se stal kancléřem, on a jeho strana předtím od této sféry dostávali relativně malou podporu. Počáteční růst NSDAP se odehrál bez významné pomoci ze strany kruhů velkých podniků.²²

Turner poznamenává, že velké firmy a organizace věnovaly většinu svých finančních prostředků Hitlerovým oponentům, buržoazním stranám, které podporovaly prezidenta Hindenburga, radikální levicovou frakci samotné

Group Evolutionary Strategy, with Diaspora People, IUniverse, první vydání, 2002.

²² Henry Ashby Turner, citovaná práce, s. 341.

nacionálněsocialistické strany a Židy vedenou Německou komunistickou stranou.²³

Kdo tedy financoval Hitlera a nástup nacionálního socialismu k moci?

Emil Kirdorf a Fritz Thyssen byli jedinými německými velkopřemyslníky, kteří podporovali NSDAP. Většina finančních prostředků strany pocházela od německých mas. Americký spisovatel zabývající se ekonomikou a obchodem Peter Drucker, který souhlasí s Turnerem, je citován novinářem Ivorem Bensonem následovně:

Rozhodující podporu poskytly vrstvy nižší střední třídy, zemědělci a dělníci, kteří byli zasaženi nejvíce. Pokud jde o nacistickou stranu, existuje dobrý důvod se domnívat, že nejméně tři čtvrtiny jejích finančních prostředků pocházely i po roce 1930 z týdenních příspěvků a vstupného na masové shromáždění, na nichž členové vyšší třídy vždy nápadně chyběli.²⁴

---

²³ Tamtéž, s. 346.

²⁴ Ivor Benson, citovaná práce, s. 178.

Mýtus spojenectví velkého byznysu a nacionálního socialismu

Kerry Bolton, 2015, 2016

Levice zastává názor, že fašismus a „nacismus“ byly poslední záchranou kapitalismu.²⁵ Ortodoxní marxistická kritika skutečně nejde nad rámec tohoto pojetí. Libertariánská „pravice“ se oddává něčemu podobnému, jak například uvádí Dr. Antony C. Sutton ve své knize *Wall Street and the Rise of Hitler*. Je účelné se touto linií řídit. Účelnost však není pravda, účelnost není věda a především účelnost zakrývá úspěchy, kterých bylo dosaženo v rámci socioekonomického a finančního systému nacionálněsocialistického Německa, stejně jako průkopnické úspěchy v oblasti ekologie (Anna Bramwell, *Blood & Spoil*, The Kensal Press, Buckinghamshire, 1985), veřejného zdraví, biopotravin, výzkumu rakoviny (Robert N. Proctor, *The Nazi War on Cancer*, Princeton University Press, New Jersey, 1999) a ochrany zvířat. V širokém smyslu byly socioekonomické a finanční opatření nacionálněsocialistického Německa podobné těm, která ve stejné době přijala ikonická první labouristická vláda na Novém Zélandu a některé další sociálnědemokratické vlády jinde. Ani pro současné reformátory bankovníctví, s několika výjimkami, jako jsou Dr. Ellen Brown a Dick Eastman, není považováno za účelné objektivně zkoumat bankovní reformy v Německu. Proto byl průkopnický odpůrce lichvy, nebo „úrokového otroctví“ a

---

²⁵ Viz například: „Fašismus“ v ABC politických pojmů (Moskva: Nakladatelství tiskové agentury Novosti, 1982), str. 29–30; citováno v Roger Griffin, *Fascism* (New York: Oxford University Press, 1995), str. 282–283.

„mamonismu“, jak to sám nazýval, Gottfried Feder, odsunut do zapomnění, místo aby mu byl prokazován stejný respekt jako jiným odpůrcům lichvy, například C. H. Douglasovi. Mohlo by to být jinak, kdyby se Feder prostřednictvím nadosobních historických událostí nezapletl do toho, co se stalo Hitlerovou NSDAP. V posledních desetiletích se v ortodoxních akademických kruzích objevily seriózní studie, které se snaží fašismus chápat jako doktrínu. Mezi ně můžeme zařadit Rogera Griffina²⁶, Rogera Eatwella²⁷ a zejména Zeeva Sternhella.²⁸ Zejména poslední z nich ukazuje, že fašismus vycházel přinejmenším stejně tak z levice jako z pravice a vznikl v Itálii, ale také zejména u frankofonních marxistů jako snaha překonat nedostatky marxismu jako analýzy historických sil.

Mezi německými nacionálními socialisty byla od samého počátku silná opozice vůči mezinárodnímu kapitálu. Ještě předtím, než přijali tento název, považovali nacionální socialisté v rámci malé skupiny Německé strany práce kapitál za podstatně protinárodní. Nejstarší program strany z roku 1919 uváděl, že strana bojuje „proti lichvářství [...] proti všem, kteří dosahují vysokých zisků bez jakékoli duševní nebo fyzické práce“, proti „parazitům“, kteří „nás ovládají a vládou nám pomocí svých peněz“. Je pozoruhodné, že ani tehdy strana neprosazovala „socializaci“ průmyslu, ale rozdělování zisků a

---

²⁶ Tamtéž.

²⁷ Roger Eatwell, *Fascism: A History* (Londýn: Vintage, 1995).

²⁸ Zeev Sternhell, *The Birth of Fascist Ideology* (Princeton: Princeton University Press, 1980); *Neither Left nor Right: Fascist Ideology in France* (Princeton, 1986).

jednotu mezi všemi třídami kromě „parazitů“.²⁹ Jak poukázal konzervativní mluvčí Oswald Spengler, marxismus nechtěl kapitalismus překonat, ale vyvlastnit. Duch levice proto zůstal kapitalistický, tedy zaměřený na peníze.³⁰ Podřízenost peněz státní politice byla v Německu chápána i mezi podnikatelskou elitou a velkou částí nižších vrstev, což se výrazně lišilo od chápání ekonomiky v anglicky mluvícím světě, kde ekonomika dominuje státní politice.

Hitler pokračoval v tradici německé ekonomické školy, kterou německá dělnická strana Antona Drexlera a Karla Harrera začlenila již při svém založení v roce 1919. Hitler v roce 1924 v knize *Mein Kampf* napsal, že stát zajistí, aby „kapitál zůstal podřízen státu a nepřisvojil si právo ovládat národní zájmy. Jeho činnost by tak byla vázána následujícími dvěma limity: na jedné straně zajistit životaschopné a nezávislé národní hospodářství a na druhé straně chránit sociální práva pracujících.“ Hitler si nyní uvědomil rozdíl mezi produktivním kapitálem a spekulativním kapitálem, a to díky [Gottfriedovi] Federovi, který se účastnil série politických přednášek organizovaných armádou. Hitler pak pochopil, že dvojí povaha kapitálu bude muset být primárním faktorem, kterým se bude muset zabývat každá strana usilující o reformy.³¹ Přednáška měla název „Zlomení úrokového otroctví“.³² „Pravdou

---

²⁹ „Pokyny Německé strany práce“, 5. ledna 1919, v knize Barbara M. Lane a Leila J. Rupp, *Nazi Ideology Before 1933* (Manchester: Manchester University Press, 1978), str. 9–11.

³⁰ Oswald Spengler [1926], *The Decline of the West* (Londýn: George Allen & Unwin, 1971), sv. 2, s. 402.

³¹ Adolf Hitler, *Mein Kampf* (Londýn; Hurst and Blackett, 1939), str. 180–181.

³² Tamtéž, s. 183.

transcendentálního významu pro budoucnost německého národa“ bylo, že „absolutní oddělení burzovního hospodářství kapitálu od národního by umožnilo postavit se proti internacionalizaci německého hospodářství, aniž by se zároveň útočilo na kapitál jako takový. [...] Potřebná inspirace nyní přišla od jednoho z mužů, kteří přednášeli v kurzu, o němž jsem se již zmínil. Byl to Gottfried Feder. Poprvé v životě jsem slyšel diskusi o principech mezinárodního burzovního a úvěrového kapitálu. Po vyslechnutí Federovy první přednášky mě okamžitě napadlo, že jsem nyní našel jeden z nejpodstatnějších předpokladů pro založení nové strany. Podle mého názoru spočívala Federova zásluha v tom, že nemilosrdně brutálním způsobem popsal dvojí charakter kapitálu, který se podílí na burzovních a úvěrových transakcích, a odhalil skutečnost, že tento kapitál je vždy závislý na placení úroků.“³³ Everette Lemons, zjevně libertarián, cituje tuto pasáž z *Mein Kampf*, ale tvrdí, že Hitler kapitalismus nenáviděl, ať už národní, nebo mezinárodní. Jak ilustruje výše uvedená pasáž, Hitler rozlišoval mezi kreativním a spekulativním kapitálem, stejně jako německá strana práce předtím, než se stal jejím členem.

Gottfried Feder (1883–1941) byl stejně jako C. H. Douglas inženýrem. Studoval na technických univerzitách v Mnichově, Berlíně a Curychu. V roce 1908 založil stavební společnost a realizoval několik projektů v Bulharsku. V roce 1917 se začal zajímat o problémy bankovníctví a úvěrů. V roce 1918 Feder napsal *Das Manifest zur Brechung der Zinsknechtschaft des Geldes* (Manifest za zlomení finančního úrokového otroctví),

---

³³ Tamtéž.

jehož cílem bylo osvobodit všechny země od „mamonismu“. Feder již v roce 1918 předložil své finanční návrhy sovětské bavorské republice, které však byly zamítnuty. Jak poznamenává v následujícím autobiografickém eseji, zlomení „úrokového otroctví“ je ortodoxním socialistům cizí. V Marxově díle *Das Kapital* a dalších socialistických textech skutečně marně hledáme analýzu lichvy a alternativu k ní. Jak Feder poukázal, je to pro marxisty typické, mimo jiné proto, že útok na základní příčinu třídního konfliktu, tedy bankovní systém, by narušil předpokládanou „dialektiku třídního boje v dějinách“. V roce 1919 Versailleská smlouva pevně uvrhla Německo do spárů mezinárodních finančních spekulací. V září téhož roku Feder založil ligu za zlomení úrokového otroctví (*Kampfbund zur Brechung der Zinsknechtschaft*). Spojil se s Antonem Drexlerem, Karlem Harrarem a Dietrichem Eckartem v Německé straně práce (*Deutsche Arbeiter Partei*), která se od počátku zabývala otázkou lichvy.

Feder spolu s Hitlerem a Antonem Drexlerem sepsali v roce 1920 25bodový program NSDAP, jehož body týkající se bankovníctví uváděly:

10. První povinností každého státního občana musí býti duševní a tělesná tvořivost. Činnost jednotlivce ne smí jít proti zájmům většiny, nýbrž musí, v rámci celku, být k dobru všem.

Proto požadujeme:

11. Zrušení příjmu bez práce a přičinění, tedy zlomení úrokového otroctví.

Feder se zúčastnil mnichovského puče v roce 1923, ale byl potrestán pouze pokutou 50 marek. V roce 1924 byl zvolen do Říšského sněmu. V roce 1931 se stal předsedou hospodářské rady NSDAP. Když Hitler v roce 1933 převzal vládu, Feder byl jmenován státním tajemníkem pro ekonomiku, ale brzy z vlády odstoupil. Až do své smrti v roce 1941 pracoval jako profesor. Bylo by však chybou opomíjet Federův zásadní vliv na finance a ekonomiku Třetí říše a tvrdit, že byl vytlačen velkým byznysem. Federův plán byl v nejzákladnějších ohledech dodržován.

Národní hospodářství bylo široce rozšířeným dědictvím německé ekonomické školy založené Friedrichem Listem v 19. století, jejímž cílem byla národní autarkie, na rozdíl od anglické školy mezinárodního volného obchodu.³⁴ Národní hospodářství ovládalo německé myšlení stejně jako volný obchod ovládal britské myšlení. List to shrnul takto:

„Jako charakteristický rys svého systému bych uvedl NÁRODNOST. Celá moje struktura je založena na povaze národnosti jako prostředního zájmu mezi individualismem a celým lidstvem.“³⁵

Byl to cíl, který němečtí podnikatelé ochotně přijali.

Vzhledem k tomu, že Hitlerův režim nebyl schopen naplnit celý program NSDAP a Federovi byla přidělena skromná role náměstka ministra hospodářství, panuje všeobecné

---

³⁴ Friedrich List, The National System of Political Economy (1841) online na adrese: <http://oll.libertyfund.org/titles/315>

³⁵ Tamtéž, „Předmluva autora“.

přesvědčení, že režim byl nástrojem velkého kapitálu. Marxistická interpretace Třetí říše jako nástroje monopolního kapitálu byla přijata a přizpůsobena jejich protějšky, libertariány, zejména s pomocí knihy stanfordského výzkumného specialisty Dr. Antonyho Suttona. Sutton navázal na svou knihu *Wall Street and the Bolshevik Revolution*³⁶, v níž podrobně popsal vztahy mezi americkými a dalšími obchodními zájmy a bolševickým režimem, knihou *Wall Street and the Rise of Hitler*.³⁷ Mnozí libertariáni vítají druhou knihu jako důkaz toho, že Hitler byl stejně „socialistou“ jako bolševici a že oba měli podporu stejných velkopodnikatelských zájmů, které usilovaly o „kolektivistický“ stát. Lemons například tvrdí, že Hitlerův antikapitalismus byl realizací mnoha myšlenek z Marxova Komunistického manifestu, čímž poukazuje na neznalost německé ekonomické teorie.³⁸ Lemons odkazuje na Hitlerovu ekonomiku „komunistického stylu“.³⁹

Henry Ford – raný sponzor nacistické strany?

Pokud existoval nějaký bohatý Američan, který měl nebo mohl Hitlera financovat, byl to Henry Ford starší. Ford skutečně figuruje v obviněních, že Hitler získal finanční podporu od bohatých elit. Ford však nebyl součástí finanční elity. Byl to průmyslník, který se postavil proti Wall Streetu. Kdyby Hitlera podpořil, byl by to příklad konfliktu mezi „průmyslovým

---

³⁶ Antony Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution* (New Rochelle, New York: Arlington House Publishers, 1974).

³⁷ Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler* (Suffolk: Broomfield Books, 1976).

³⁸ Everette O. Lemons, *A Revolution in Ideological Inhumanity* (Lulu Press, 2013), sv. 1, str. 339–340.

³⁹ Tamtéž, s. 389.

kapitálem“ a „finančním kapitálem“, který Ford sám uznal a na který Hitler narážel ve své knize Mein Kampf. Jeho noviny Dearborn Independent pod vedením redaktora W. J. Camerona nejenže otiskly sérii devadesáti jedna článků o „židovské otázce“, ale tato série byla také vydána jako kompendium s názvem The International Jew (Mezinárodní Žid), které bylo přeloženo do němčiny. Tlak židovských zájmů z Wall Streetu na Ford Motor Company byl tak velký, že Ford své tvrzení odvolal a falešně prohlásil, že sérii článků ve svých firemních novinách neschválil.⁴⁰ Ford však nikdy Hitlera a jeho stoupence nefinancoval, a to navzdory několika přímým osobním žádostem o pomoc na základě „mezinárodní solidarity“ proti židovskému vlivu.

Sutton odvedl obdivuhodnou práci, když odhalil přímé a definitivní spojení mezi Wall Streetem a bolševiky. Nicméně, možná ve své snaze ukázat společný faktor „socialismu“ mezi nacionálními socialisty a bolševiky a způsob, jakým Wall Street podporoval protichůdná hnutí jako součást hegeliánské dialektické strategie⁴¹, se Sutton zdá být zoufalý ve snaze ukázat spojení mezi plutokraty a nacisty. Sutton opakuje mýtus o Fordově podpoře hitlerovské strany, který koloval již od 20. let 20. století. Již v roce 1922 The New York Times informoval, že Ford financuje rodící se nacionálněsocialistickou stranu, a

---

⁴⁰ Kurt G. W. Lüdecke, I Knew Hitler (Londýn: Jarrolds Publishers, 1938), str. 287–288.

⁴¹ Sutton, How The Order Creates War and Revolution (Bullsbrook, Austrálie: Veritas Publishing (1985). Suttonovy důkazy o financování Hitlera ze strany Wall Streetu neobsahují nic jiného než domnělé vazby na Fritze Thyssena (str. 58–63), které budou popsány níže.

Berliner Tageblatt vyzval amerického velvyslance, aby prošetřil Fordovo údajné vměšování do německých záležitostí.⁴² Celý článek se ukazuje být pouhou nejistou spekulací, která si vymýšlí něco z ničeho, ale přesto je považován za užitečný těmi, kteří šíří mýtus o velkých financích podporujících Hitlera.⁴³ Dr. Sutton cituje viceprezidenta bavorského parlamentu Auera, který při procesu s Hitlerem po mnichovském puči v únoru 1923 vypověděl, že parlament již dlouho disponoval informacemi o tom, že Hitler je financován společností Ford. Auer zmínil, že agent společnosti Ford, který se snažil prodat traktory, byl v roce 1922 v kontaktu s Dietrichem Eckartem a že krátce poté začaly do Mnichova proudit peníze od společnosti Ford.⁴⁴ Bez jakýchkoli důkazů Sutton tvrdí, že „tyto prostředky od Forda byly Hitlerem použity k podnícení bavorského povstání“.⁴⁵

Scott Nehmer, jehož sen o akademické kariéře ztroskotal, protože nechtěl napsat svou doktorskou práci podle předem daných představ svého školitele, se pustil do přesvědčivého zkoumání tvrzení o údajné spolupráci mezi Třetí říší, Fordem a

---

⁴² „Berlin hears Ford is backing Hitler“ (Berlín slyší, že Ford podporuje Hitlera), New York Times, 20. prosince 1922, citováno Suttonem, Wall Street and the Rise of Hitler, str. 90–92.

⁴³ Viz například: „The Constantine Report“, <http://www.constantinereport.com/new-york-times-dec-20-1922-berlin-hears-ford-backing-hitler/>. Také citace článku v univerzitní práci: Daniel Walsh, „The Silent Partner: how the Ford Motor Company Became an Arsenal of Nazism“, s. 4, University of Pennsylvania, http://repository.upenn.edu/cgi/viewcontent.cgi?article=1018&context=hist_honors

⁴⁴ Antony Sutton, Wall Street and the Rise of Hitler (Suffolk: Broomfield Books, 1976), s. 92.

⁴⁵ Tamtéž.

General Motors během druhé světové války.⁴⁶ Jeho zamýšlená disertační práce byla vydána jako kniha. Je však příznačná pro špatný stav vědy ve vysokoškolském vzdělávání, a to nejen v USA. Pan Nehmer píše o své současné tíživé situaci:

„Měl jsem v úmyslu napsat knihu zaměřenou výhradně na vlastenectví společností Ford a General Motors během druhé světové války, ale mé plány se změnily, což mě vedlo k tomu, že jsem zdůraznil, jak marxistická ideologie v kombinaci se senzacionalismem poškodila společnosti Ford a GM. Kniha byla koncipována jako disertační práce v oboru historie pro Central Michigan University. Téměř od samého počátku se můj poradce Eric Johnson⁴⁷ pokoušel přimět mě, abych pomlouval společnost Ford Motor Company. Nařídil mi, abych obvinil Forda ze zrady Spojených států během druhé světové války na základě nepravdivých tvrzení vycházejících z chybných implikací senzacechtivých novinářů.“⁴⁸

Tyto zprávy o financování nacistické strany a dokonce i válečného stroje Třetí říše jsou popisem propojených ředitelů a charakteru toho, co se dnes nazývá globalizací. Pokud tedy

---

⁴⁶ Scott Nehmer, *Ford, General Motors and the Nazis: Marxist Myths About Production, Patriotism and Philosophies* (Bloomington, Indiana: Author House LLC, 2013).

⁴⁷ Profesor Eric Johnson se zdá být obzvláště nakloněn židovským zájmům, což by mohlo vysvětlovat jeho rozhořčení nad nedostatečnou podřízeností pana Nehmera. Viz: Central Michigan University, History Department Newsletter, „Faculty Publications and Activities“, červen 2010, s. 2, <https://www.cmich.edu/colleges/chsbs/history/about/documents/historynewsletter2010.pdf>

⁴⁸ Scott Nehmer, „Ford General Motors, and the Nazis“, <http://scottneher.weebly.com/>

Ford, General Electric, ITT, General Motors a Standard Oil nějak souvisejí s AEG, I. G. Farben, Krupp atd., pak se tvrdí, že Rockefeller, Ford a dokonce i židovští finančníci, jako například James Warburg, byli přímo zapojeni do spiknutí na podporu nacistického Německa. Aby tyto souvislosti dokázal, má Sutton k dispozici přehlednou tabulku, která údajně ukazuje „finanční vazby mezi americkými průmyslníky a Adolfem Hitlerem“. Například Edsel Ford, Paul M. Warburg a další dva lidé v USA jsou uvedeni jako ředitelé americké společnosti I.G., zatímco v Německu společnost I.G. Farben údajně darovala Hitlerovi prostřednictvím Nationale Treuhand 400 000 R.M.; ipso facto se tedy měli Edsel Ford a Paul Warburg podílet na financování Hitlera.⁴⁹ Tyto souvislosti se nezdají být přesvědčivé. Mají zcela odlišný charakter než souvislosti, které Sutton dříve dokumentoval mezi Wall Streetem a bolševiky.

Příběh za legendou o Henrym Fordovi a nacistech je veřejně známý od roku 1938. Kurt Lüdecke byl od svého vstupu do nacistické strany v roce 1922 zodpovědný za získávání finančních prostředků pro tuto začínající stranu. V roce 1934 se rozkmotřil s Hitlerem, byl uvězněn a poté opustil Německo a odešel do USA, kde napsal své paměti s názvem *I Knew Hitler*.⁵⁰ Hledal možné zdroje financování zejména v USA, setkal se s Hiramem Wesley Evansem, velmistrem Ku Klux Klanu, organizace, která tehdy měla 5 000 000 členů, a udělal na něj dojem jako dobrý zdroj výdělku pro náboráře, kteří

---

⁴⁹ Antony Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, str. 104-105. *Trading with the Enemy* (Londýn: Robert Hale, 1983), jehož autorem je Charles Higham, se ubírá stejným směrem.

⁵⁰ Kurt G. W. Lüdecke, *I Knew Hitler* (Londýn: Jarrolds Publishers, 1938).

dostávali 20% provizi z členských příspěvků.⁵¹ V Paříži se setkal s carskými stoupenci velkovévody Cyrila, pretendenta na ruský trůn⁵², a v Británii s několika aristokraty, kteří byli podezřelí z židovského vlivu: vévodou z Northumberlandu a lordem Sydenhamem.⁵³ Nikdo z nich mu peníze nedal. Lüdecke skutečně cestoval neustále bez peněz.

Lüdecke se s Fordem setkal v roce 1922. Pokoušel se ho přesvědčit, že k řešení židovské otázky je zapotřebí mezinárodní solidarity a že Hitlerovo hnutí má největší šanci na úspěch. Ford se nedokázal ztotožnit s politickými požadavky a při poslechu neprojevil žádný zájem o poskytnutí finančních prostředků. Z Lüdeckeho je zřejmé, že všechny naděje strany byly vázány na Fordovu finanční podporu. Fordova série o mezinárodním Židovi byla v nacistických kruzích velmi obdivována. Hitler také velmi obdivoval Forda jako průmyslového inovátora a v Hitlerově kanceláři visel jeho obraz, což je považováno za velmi významné pro ty, kteří hledají spojení s nacisty.⁵⁴

James Pool se na třiceti stránkách zabývá financováním Hitlera a snaží se dokázat, že Ford mohl dát peníze NSDAP pouze na základě toho, že byl protižidovský. Často cituje Lüdeckeho, ale rozhodl se ignorovat to, co Lüdecke o Fordovi řekl. Pool uvádí, že Frau Winifred Wagnerová mu v rozhovoru řekla, že zařídila Lüdeckemu schůzku s Fordem, což je pravda,

---

⁵¹ Tamtéž, s. 196.

⁵² Tamtéž, s. 203.

⁵³ Tamtéž, s. 201.

⁵⁴ Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, s. 92.

ale je zřejmé, že její tvrzení, že Ford dal Hitlerovi peníze, je čistě spekulativní. Pool se domnívá, že peníze dal Ford Hitlerovi prostřednictvím Borise Brasola, antisemitského carského právníka, který v roce 1918 pracoval pro americkou vojenskou rozvědku, udržoval kontakty s nacistickou stranou a byl americkým zástupcem velkovévody Cyrila. Pool opět vychází z domněnek, a to na základě toho, že Brasol byl zaměstnán u Forda. Poolovy „důkazy“ jsou stejné jako ty, které použil Sutton: dobové novinové zprávy o pověstech a obviněních.⁵⁵

Kdyby se Lüdeckeovi podařilo získat finanční prostředky od Forda, nebylo by to jen příkladem financování z Wall Streetu a mezinárodních finančních kruhů, ale také příkladem toho, že ne všichni bohatí lidé jsou součástí světového bankovního systému. Ford rozhodně nebyl a rozlišoval mezi kreativním a destruktivním kapitálem. Navzdory své potupné kapitulace a podlézání židovským zájmům, když se tlak zvýšil kvůli jeho publikaci *The International Jew* (Mezinárodní Žid), Ford v roce 1938 popsal *The New York Times* dichotomii, která existovala mezi těmito dvěma formami kapitálu:

„Někdo kdysi řekl, že osudy národa řídí šedesát rodin. Dalo by se říci, že kdyby někdo zaměřil pozornost na dvacet pět osob, které spravují finance národa, skuteční tvůrci válek na světě by se dostali do popředí. Existuje kreativní a destruktivní Wall Street ...Kdyby tito finančníci dostali, co chtějí, byli bychom teď ve válce.

---

⁵⁵ James Pool, *Who Financed Hitler* (New York: Pocket Books, 1997), str. 65-96.

Chtějí válku, protože na takových konfliktech vydělávají peníze – na lidském utrpení, které takové války přinášejí.“⁵⁶

Sutton to odmítl a napsal: „Na druhou stranu, když se podíváme za tyto veřejné prohlášení, zjistíme, že Henry Ford a jeho syn Edsel Ford byli v čele amerických podnikatelů, kteří se snažili balancovat na obou stranách ideologické bariéry ve snaze dosáhnout zisku. Podle Fordových vlastních kritérií patří Fordovi mezi ‚destruktivní‘ prvky.“⁵⁷ Na rozdíl od Suttona však Pool tvrdí, že vedoucí pracovníci společnosti Ford byli silně proti protizidovské kampani svého šéfa a na konci 20. let ho přesvědčili, aby od ní upustil. V čele této iniciativy stál jeho syn Edsel, který vlastnil 41 % akcií.⁵⁸

Fordovy činy ukazují, že byl proti silám vedoucím k válce. Neprospělo mu, že se postavil proti „destruktivnímu Wall Streetu“. V roce 1915 Ford pronajal loď Oscar II, známou také jako Fordova „loď míru“, v naději, že přesvědčí válčící strany světové války, aby se zúčastnily mírové konference. Tato mise byla většinou přijata s posměchem. Ti, kteří byli na palubě, včetně Forda, byli sužováni chřipkou. Ford pokračoval ve financování „lodi míru“, která dva roky cestovala po Evropě, a navzdory posměchu byl široce považován za upřímného, i když naivního pacifistu. Dr. Sutton se o Fordově „lodi míru“ ani o jeho mírové kampani během první světové války nezmiňuje.

---

⁵⁶ New York Times, 4. června 1938; citováno Suttonem, Wall Street and the Rise of Hitler, str. 90-91.

⁵⁷ Tamtéž, s. 90.

⁵⁸ Pool, s. 84.

Proto, když byl raným příznivcem výboru America First Committee⁵⁹, založeného v roce 1940 na odpor proti Rooseveltovým snahám zaplést USA do války proti Německu, byl příliš snadno označen za pronacistického, stejně jako America First.⁶⁰ Připojili se k němu velmi prominentní Američané z různých prostředí, včetně generála Roberta A. Wooda, prezidenta společnosti Sears Roebuck, a mezi nejaktivnějšími byl letecký hrdina Charles Lindbergh. Vůdce socialistické strany Norman Thomas byl pravidelným řečníkem na shromážděních. Mnoho kongresmanů a senátorů se postavilo proti Rooseveltově válečné mašinérii. Byli mezi nimi pacifisté, liberálové, republikáni, demokraté i konzervativci. O Henrym Fordovi George Eggleston, redaktor Reader's Digest, Scribner's Commentator a dříve Life, významná osobnost hnutí America First, vzpomínal, že Ford nebyl zdaleka „nacista“, ale vyjadřoval naději, že vznikne „parlament lidstva“, „celosvětový duch bratrství a konec ozbrojených konfliktů“.⁶¹

J. P. Morgan & Co. – Thomas Lamont

Thomas W. Lamont, senior partner v J. P. Morgan, stál v čele agitace Wall Streetu za válku. Lamont, příznivec Rooseveltova New Dealu, byl horlivým zastáncem internacionalismu. Ve svém projevu v Akademii politických věd v hotelu Astor v New Yorku dne 15. listopadu 1939 prohlásil, že válka proti Německu je důsledkem selhání Versaillské smlouvy a vzestupu ekonomického nacionalismu. Na rozdíl od republikánů staré

---

⁵⁹ George T. Eggleston, Roosevelt, Churchill and the World War II Opposition (Old Greenwich, Conn.: The Devin-Adair Co., 10979), str. 96-97.

⁶⁰ Tamtéž, s. 101, 146, 147, 164, 165.

⁶¹ Tamtéž, s. 101.

gardy, jako byl bývalý prezident Herbert Hoover, Lamont nevěřil, že je možné s Hitlerem vyjednávat. Vojenská porážka Hitlera však nestačila. USA musely opustit izolacionismus a přijmout „internacionalismus“.⁶²

Lamont měl skutečně pravdu: mezinárodní kapitál versus ekonomický nacionalismus. Ten druhý nyní zahrnoval imperialismus a všechny autarkické obchodní bloky a impéria. Mezinárodní finance již nemohly být omezovány impérii a obchodními bloky. Ale světový řád, který se Woodrow Wilson pokusil zavést po první světové válce svými „čtrnácti body“ a Společností národů, založenou na mezinárodním volném obchodu, byl odmítnut i jeho vlastní zemí.⁶³ Státy Osy budovaly autarkické hospodářské bloky a zaváděly směnný obchod mezi státy, včetně těch, které okupovaly. Roosevelt během diskusí o „Atlantické chartě“ Churchillovi otevřeně sdělil, že poválečný svět nebude tolerovat žádné impérium, včetně britského, a bude založen na volném obchodu. Jednoznačně prohlásil, že válka se vede na základě premisy volného obchodu.⁶⁴ Roosevelt řekl Churchillovi, jak vypráví prezidentův syn Elliott Roosevelt:

---

⁶² Thomas Lamont, „American Business in War and Peace: Economic Peace Essential to Political Peace“, projev přednesený před Akademií politických věd, 15. listopadu 1939, citováno Peterem Luddingtonem, *Why the Good War was Good: Franklin D. Roosevelt's New World Order*, doktorská práce, UCLA (Ann Arbor: ProQuest LLC, 2008), str. 112–113.

⁶³ K. R. Bolton, „The Geopolitics of White Dispossession“ v *Radix*, sv. 1, č. 1, 2012, str. 108–110.

⁶⁴ Tamtéž, str. 112–114.

„Bude někdo tvrdit, že snaha Německa ovládnout obchod ve střední Evropě nebyla významným faktorem, který přispěl k válce?“⁶⁵

Zdá se, že příčinou války nebyl Pearl Harbor ani invaze do Polska. Roosevelt dal jasně najevo, že základem poválečného světa bude mezinárodní volný obchod a že impéria budou minulostí.

General Motors – James D. Mooney

Dalším údajným nadšencem nacistického Německa byl James D. Mooney, viceprezident společnosti General Motors, zodpovědný za evropské operace. Společnost General Motors hraje významnou roli v údajném propojení mezi nacisty a velkým byznysem, protože její evropské pobočky během války působily v zemích okupovaných Německem. Mooneyho nadšení pro nacismus bylo údajně tak velké, že se v případě německého vítězství považoval za budoucího „Quislinga“ v USA.⁶⁶ Nejneuvěřitelnější nesmysl, který se široce šíří, je tvrzení, že Mooney před setkáním s Hitlerem v roce 1934 nacvičoval před zrcadlem ve svém hotelovém pokoji nacistický pozdrav a heslo „Sieg Heil“. Jak se o tom Edwin Black dozvěděl, není uvedeno.⁶⁷

---

⁶⁵ Elliott Roosevelt, *As He Saw It* (New York: Duell, Sloan & Pearce, 1946), s. 35.

⁶⁶ Charles Higham, *Trading with the Enemy: How the Allied Multinationals supplied Nazi Germany throughout World War Two* (Londýn: Robert Hale, 1983), str. 166–177.

⁶⁷ Edwin Black, „Hitler’s Car Maker: The Inside Story of How General Motors Helped Mobilize the Third Reich“, History News Network, <http://historynewsnetwork.org/article/37935>

Je zřejmé, že Mooney využil svých celosvětových kontaktů a pustil se do soukromé diplomacie s cílem zabránit válce. Již v roce 1938 však jeden z vedoucích pracovníků společnosti G.M., pravděpodobně Mooney, oslovil britské ministerstvo války, aby projednal britské požadavky v případě války s Německem. Z toho, co naznačuje Mooneyho nevydaná autobiografie, se zdá, že hlavním důvodem k obavám byla, jak se dalo očekávat, německá obchodní politika. Jeden z biografů k tomu uvádí:

Mooney využil příležitosti při večeři a přednesl svůj vlastní „trhák“: pokud by Němci mohli vyjednat nějakou formu zlaté půjčky, byli by ochotni zastavit své dotované vývozy a speciální směnné praktiky, které tak obtěžovaly zahraniční obchodníky, zejména z Velké Británie a USA? Ačkoli Mooney upřímně věřil, že by to mohlo zajistit mír, ve skutečnosti měly tyto praktiky škodlivý vliv na zisky společnosti General Motors v Německu...⁶⁸

Mooney sestavil seznam doporučení, jak zmírnit napětí. Je významné, že většina bodů tohoto seznamu se týká návratu Německa do světového obchodního a bankovního systému:

- Omezení zbrojení.
- Pakty o neútočení.

---

⁶⁸ James D. Mooney, *Always the Unexpected*, nevydaná autobiografie, ed. Louis P. Lochner, (Státní historická společnost Wisconsinu, Madison, 1948), s. 24; citováno Davidem Haywardem, *Automotive History*, „Mr. James D. Mooney: A Man of Missions“, http://www.gmhistory.chevytalk.org/James_D_Mooney_by_David_Hayward.html

- Přechod k obchodním praktikám západních zemí:
  1. Volný obchod.
  2. Ukončení dotovaných vývozů.
  3. Přechod k praktikám nejvyššího národního postavení (systém Most-favored-nation - MFN).
  4. Splnění zahraničních závazků (splacení dluhů).⁶⁹

Zdá se být zřejmé, že Mooney působil jako vyslanec mezinárodního kapitálu, ne-li také jako zpravodajský agent pro USA a/nebo Británii. Walther Funk z Reichsbanky vyvinul určité úsilí o dosažení kompromisu v oblasti obchodu a financí, ale válka tomu zabránila. 4. února 1939 Mooney před výročním banketem Amerického bankovního institutu prohlásil, že dohoda s Hitlerem není možná.⁷⁰

Říšský komisař pro nakládání s nepřátelským majetkem

Spojenci spřízněné společnosti, jako například Opel, přidružený k General Motors, působící během války v Německem okupované Evropě, tak činily pod kontrolou říšského komisaře pro nakládání s nepřátelským majetkem.

Německé státní dekrety ze dne 24. a 28. června 1941 zablokovaly majetek amerických společností, a to v návaznosti na zablokování německého majetku v USA dne 14. června 1941.

V recenzi pro Národní archiv USA. Dr. Greg Bradsher uvádí, že aktiva amerických společností a bank byla zabavena na základě novely „Nařízení o nakládání s nepřátelským

---

⁶⁹ Mooney, tamtéž, s. 27.

⁷⁰ Luddington, s. 113.

majetkem ze dne 15. ledna 1940“ ze dne 11. prosince 1941. Aktiva amerických společností a bank byla kontrolována říšským komisařem pro nakládání s nepřátelským majetkem (Reichskommissar für die Behandlung Feindlichen Vermoögens), který byl součástí ministerstva spravedlnosti. Taková správa byla součástí mezinárodního práva. Reichskommissar působil jako správce majetku nepřátelských cizinců v souladu s německým válečným úsilím až do konce nepřátelských akcí, po kterém byl majetek vrácen majitelům s řádným vyúčtováním. Pro každý podnik byl jmenován správce, který každých šest měsíců předkládal Reichskommissarovi finanční výkazy. Jiné podniky však byly přímo zabaveny říšským ministerstvem hospodářství.⁷¹

„Do 1. března 1945 převzal úřad říšského komisaře správu majetku v hodnotě přesahující 3,5 miliardy RM. K tomuto datu spravoval úřad říšského komisaře majetek USA v hodnotě přibližně 945 milionů RM a další majetek USA v hodnotě 267 milionů RM nebyl spravován úřadem říšského komisaře.“⁷²

Proto zahraniční společnosti během války neměly téměř žádnou svobodu při sledování svých zisků. Komunikace s mateřskou společností byla přerušena. Přesto přetrvává tvrzení, že společnosti jako Ford a General Motors byly během války ve

---

⁷¹ Dr. Greg Bradsher, „German Administration of American Companies 1940-1945: A Very Brief Review“, Národní archiv USA, 6. června 2001, <http://www.archives.gov/research/holocaust/articles-and-papers/german-administration-of-american-companies.html>

⁷² Tamtéž.

spojení s nepřítelem.⁷³ Vzhledem k tomu, že stejní němečtí ředitelé společnosti Opel v Německu před válkou byli během války schválení říšským úřadem a že Alfred P. Sloan a Mooney teoreticky zůstali v představenstvu společnosti Opel, je to považováno za dostatečný důkaz o existenci tajné dohody.⁷⁴ Ačkoli Dr. Bradsher není jistý, co se stalo se zisky, podle zákona o dividendách z roku 1934 byly společnosti omezeny na 6 % zisku a dividend vyplácených akcionářům. Zbývající zisky musely být reinvestovány do podniku nebo použity na nákup státních dluhopisů.⁷⁵ Stručně řečeno, zahraniční pobočky byly řízeny Německem a pro Německo, jak se dalo očekávat, a v souladu s cílem národní autarkie.

Dr. Sutton se snaží vyřešit mnoho rozporů a paradoxů tím, že tvrdí, že jsou součástí hegelíánského dialektického procesu, který se v Německu na počátku 19. století naučili potomci puritánských finančníků, kteří založili lóži Skull and Bones Lodge 322 se sídlem v Yale.⁷⁶ To je důvod, proč se části velkého byznysu měly zabývat jak nacistickým Německem, tak SSSR; podporovaly kontrolovaný konflikt, který by vedl k dialektické globalistické syntéze.⁷⁷

---

⁷³ Rinehold Billstein a kol. *Working for the Enemy: Ford, General Motors and Forced Labor in Germany During the Second World War* (Berghahn Books, 2004), s. 141.

⁷⁴ Anita Kugler, *Working for the Enemy*, tamtéž, s. 36.

⁷⁵ Richard Overly, *The Dictators* (Londýn: Allen Lane, 2004), str. 438–439.

⁷⁶ Antony Sutton, *How The Order Creates War and Revolution*, str. 3–9.

⁷⁷ Tamtéž.

Fritz Thyssen

Sutton cituje Fritze Thyssena, proč podporoval Hitlera, ale nevidí, že jeho motivy se liší od motivů Wall Streetu. Thyssen a další průmyslníci, jako například Krupp, kteří Hitlera financovali, tak činili otevřeně a z vlasteneckých důvodů. Thyssen napsal, jak cituje Sutton:

„K nacionálněsocialistické straně jsem se přiklonil až poté, co jsem se přesvědčil, že boj proti Youngovu plánu je nevyhnutelný, má-li být zabráněno úplnému kolapsu Německa.“⁷⁸

Youngův plán splácení reparací za první světovou válku byl považován za prostředek k ovládnutí Německa americkým kapitálem.⁷⁹ Thyssen rozhodně není příkladem propojení mezi nacismem a mezinárodním kapitalismem; naopak, ukazuje, že německé podnikání bylo motivováno vlasteneckými city v míře, jaká nebyla tehdy typická pro americké podnikání a dnes je ještě menší.

Thyssen byl katolík motivovaný sociální doktrínou církve, která hledala alternativu k marxismu i monopolnímu kapitalismu. Stejně jako mnoho jiných lidí všech tříd po celém světě, i Thyssen shledal, že korporativistické doktríny fašismu a nacionálního socialismu odrážejí církevní doktrínu sociální spravedlnosti. Thyssen byl členem konzervativní Národní lidové strany. Byl sice jedním z mála průmyslníků, kteří přispívali NSDAP, ale i to bylo v pozdější době jen velmi

---

⁷⁸ Fritz Thyssen, *I Paid Hitler* (New York: Farrar & Rinehart Inc., bez data) s. 88, citováno Suttonem, *Wall Street and the Rise of Hitler*, s. 25.

⁷⁹ Sutton, *tamtéž*, s. 25.

skromné. Denacifikační procesy v roce 1948 zjistily, že Thyssen v letech 1923 až 1932 daroval asi 650 000 říšských marek různým pravicovým stranám a skupinám, kterých bylo mnoho, včetně NSDAP. Byl stoupencem korporativistických teorií rakouského filozofa Othmara Spanna. V roce 1933 byl Thyssen požádán NSDAP, aby v Düsseldorfu založil Institut pro korporativismus.⁸⁰ To však bylo považováno za konkurenci pro Pracovní frontu a v roce 1936 byla organizace uzavřena. V roce 1940, po emigraci z Německa, byli Thyssen a jeho žena zajati ve Francii a po dobu války vězněni v Německu.

Prescott Bush

Postavou, která je spojována s Thyssenem, je Prescott Bush. Protože byl, stejně jako jeho synové prezidenti George H. W. a George W. Bush, přijat do lóže 322, vznikly kolem tajného spolku na Yale, známého také jako Řád lebek a kostí, nesmyslné teorie o tom, že se jedná o pronacistický kult smrti a že potomci vlivných rodin jsou součástí mezinárodního nacistického spiknutí za účelem ovládnutí světa.

Prescott Bush byl partnerem W. Averella Harrimana ve společnosti Brown Brothers Harriman & Co. a Union Banking Corporation. UBC fungovala jako zúčtovací centrum pro zájmy Thyssenů. Z tohoto důvodu byla aktiva UBC během války zabavena americkou vládou. Skutečnost, že Thyssen po celou dobu války trpěl v nacistických koncentračních táborech, je ignorována těmi, kteří hledají spojení Wall Streetu s Hitlerem prostřednictvím Thyssenů. Proto The Guardian v roce 2004

---

⁸⁰ „Fritz Thyssen“, ThyssenKrupp, http://www.thyssenkrupp.com/en/konzern/geschichte_grfam_t2.html

prohlásil, že má nové odhalení, které se však ukázalo jako nicotné, se zaměřením na Thyssena jako podnikatele, který „financoval Hitlera k moci“. Opět se však více hovoří o povaze mezinárodního kapitálu než o podpoře velkých podniků Hitlerovi. Článek v The Guardian uvádí:

„Erwin May, finanční atašé a úředník vyšetřovacího oddělení APC⁸¹, byl pověřen prošetřením obchodních aktivit UBC. První skutečností, která vyšla najevo, bylo, že Roland Harriman, Prescott Bush a ostatní ředitelé ve skutečnosti nevlastnili své podíly v UBC, ale pouze je drželi jménem Bank voor Handel. Zvláštní bylo, že nikdo nevěděl, komu patří tato banka se sídlem v Rotterdamu, včetně prezidenta UBC.

May ve své zprávě ze 16. srpna 1941 napsal:

„Union Banking Corporation, založená 4. srpna 1924, je zcela ve vlastnictví Bank voor Handel en Scheepvaart NV z Rotterdamu v Nizozemsku. Moje vyšetřování nepřineslo žádné důkazy o vlastnictví nizozemské banky. Pan Cornelis [sic] Lievense, prezident UBC, tvrdí, že nemá žádné informace o vlastnictví Bank voor Handel, ale domnívá se, že je možné, že baron Heinrich Thyssen, bratr Fritze Thyssena, může vlastnit podstatný podíl.“

May očistil banku od podezření, že drží zlaté rezervy pro nacistické vůdce, ale pokračoval popisem sítě společností rozprostřených od UBC po celé Evropě, Americe a Kanadě

---

⁸¹ Alien Property Commission.

a toho, jak peníze z voor Handel putovaly do těchto společností přes UBC.

Do září May vysledoval původ neamerických členů představenstva a zjistil, že Holanďan H. J. Kouwenhoven, který se v roce 1924 setkal s Harrimanem za účelem založení UBC, měl několik dalších funkcí: kromě toho, že byl generálním ředitelem voor Handel, byl také ředitelem banky August Thyssen v Berlíně a ředitelem ocelárny Fritze Thyssena, holdingové společnosti, která ovládala Thyssenovo ocelářské a uhelné impérium v Německu.⁸²

Tyto souvislosti jsou přinejlepším slabé, ale mají stejný charakter jako jiné domnělé spojitosti mezi nadnárodními korporacemi a Třetí říší.

Kdo platil nacionálněsocialistickou stranu?

Stejně jako předpoklad, že Ford mohl financovat Hitlera, protože měli podobné názory na Židy, Pool činí stejný předpoklad i o Montagu Normanovi, guvernérovi Bank of England a Schachtově příteli, protože Norman byl také nepřátelský vůči Židům (a Francouzům). Litoval ekonomického chaosu, který Německu způsobil versailleský diktát, a nepříznivého dopadu, který to mělo na světový obchod. Z tohoto hlediska mohl financovat nacistickou stranu, ale neexistují pro to žádné důkazy. Poolova kniha je však užitečná v tom, že navzdory sobě samému ukazuje, že nacistická strana nebyla nástrojem velkého byznysu.

---

⁸² „How Bush's Grandfather Helped Hitler's Rise to Power“, The Guardian, 25. září 2004, <http://www.theguardian.com/world/2004/sep/25/usa.secondworldwar>

Například společnost I. G. Farben, často zobrazovaná jako jeden z plutokratických tahounů nacistického režimu a jako centrum průmyslové smrtící mašinérie Třetí říše, byla vedena liberály. Pool uvádí, že od svého založení v roce 1925 poskytovala společnost I.G. Farben finanční prostředky všem stranám s výjimkou nacistů a komunistů. Teprve v roce 1932, kdy se NSDAP stala největší stranou v parlamentu, se dva zástupci firmy setkali s Hitlerem, aby si vyslechli jeho názory na výrobu syntetického paliva.⁸³ Není překvapivé, že Hitler byl pro, vzhledem k tomu, že to byl důležitý faktor v autarkické ekonomice. Otázka financování strany však nebyla vznesena.

Z Poolova článku se o financování nacistické strany dozvídáme, že, citujeme-li ekonoma Paula Druckera:

„Rozhodující podporu poskytly vrstvy nižší střední třídy, zemědělci a dělníci, kteří byli zasaženi nejvíce. Pokud jde o nacistickou stranu, existuje dobrý důvod se domnívat, že nejméně tři čtvrtiny jejích finančních prostředků pocházely i po roce 1930 z týdenních příspěvků a vstupného na masové shromáždění, na nichž členové vyšší třídy vždy nápadně chyběli.“⁸⁴

Lüdecke, navzdory svému odmítnutí Hitlera, nicméně přesvědčivě poukázal na rozdíl ve světonázorech mezi nacionálním socialismem a liberálním kapitalismem. Napsal, že „nově legalizovaný koncept vlastnických práv v Německu se radikálně liší od myšlenek ortodoxního kapitalismu, ačkoli

---

⁸³ Pool, str. 336–337.

⁸⁴ Paul Drucker, *The End of Economic Man* (Londýn: 1939), s. 105; citováno Poolem, s. 272.

zejména marxistické skupiny trvají na mylném tvrzení, že Hitlerův systém je fází reakce, jejímž cílem je prosadit stabilizaci kapitalismu“. Poukázal na to, že „tato plánovaná ekonomika znamená úplnou státní kontrolu nad výrobou, zemědělstvím a obchodem; nad vývozem, dovozem a zahraničními trhy; nad cenami, devizami, úvěry, úrokovými sazbami, zisky, kapitálovými investicemi a obchodováním všeho druhu [...]“.⁸⁵ Lüdecke cituje z článku v časopise Foreign Affairs (červenec 1937) vydávaném Radou pro zahraniční vztahy, že „německá koncepce kapitalismu se vždy podstatně lišila od anglosaské, protože byla vyvinuta na základě zcela odlišné koncepce státu a vlády [...]“. Zajímavé je, že autor článku v časopise Foreign Affairs poukázal na to, že Hitler pouze konsolidoval to, co již zavedla sociální demokracie.⁸⁶ Byly sociálně demokratické vlády, které přijaly podobná opatření. Kdokoli, kdo zná první labouristickou vládu Nového Zélandu, která se ujala moci přibližně ve stejné době jako Hitler, by mohl snadno předpokládat, že to, co autor článku ve Foreign Affairs popisuje, je hospodářská politika labouristické vlády.

Hjalmar Schacht

Hjalmar Schacht je poučný příklad toho, jak se globální bankovní síť snažila kooptovat nacistický stát a jak v tom selhala. Zatímco výzkumníci se soustředili na první část, druhou část zanedbali. Sutton uvádí, že „Schacht byl členem mezinárodní finanční elity, která uplatňuje svou moc v zákulisí

---

⁸⁵ Lüdecke, s. 692.

⁸⁶ Tamtéž, s. 693.

prostřednictvím politického aparátu národa. Je klíčovým článkem mezi elitou Wall Streetu a Hitlerovým nejbližším okolím.“⁸⁷ Schacht byl významnou osobností při založení Banky pro mezinárodní platby. Přítomnost německých delegátů v této instituci během druhé světové války je hlavním prvkem údajného propojení mezi nacisty a Wall Streetem. Totéž by se dalo říci, a někteří to také říkají, o Mezinárodním výboru Červeného kříže⁸⁸ a Interpolu⁸⁹ během války.

Je lákavé spekulovat o tom, zda byl Schacht nasazen do nacionálněsocialistického režimu, aby zmařil ty nejradikálnější aspekty ideologie NSDAP týkající se mezinárodního kapitalismu. Není rozumné tvrdit, že Hitler zradil nacionálněsocialistický boj proti mezinárodnímu kapitálu, protože nebyl naplněn celý ekonomický program NSDAP. Vždy bude existovat rozdíl v pohledu na to, čeho lze dosáhnout, když člověk není ve vládě. Schacht byl nucen pracovat v rámci nacionálněsocialistických parametrů a nemohl si pomoci, aby nedosáhl některých pozoruhodných výsledků. Stejně jako Montagu Norman a další se i on obával, že ekonomický chaos v Německu vyvolaný poválečným versailleským diktátem má nepříznivý dopad na světový obchod. Sutton nezmiňuje, že Schacht skončil v koncentračním táboře kvůli svému odhodlání bránit mezinárodní kapitál. Higham alespoň na začátku své

---

⁸⁷ Sutton, *Wall Street and the Rise of Hitler*, s. 18.

⁸⁸ Arthur Spiegelman, „WWII Documents Bolster Nazi-Red Cross Connection“, *Detroit Free Press*, 30. srpna 1996, s. 6A.

⁸⁹ Gerald L. Posner, „Interpol’s Nazi Affiliations Continued after War“, *New York Times*, 6. března 1990, <http://www.nytimes.com/1990/03/06/opinion/1-interpol-s-nazi-affiliations-continued-after-war-137690.html>

knihy uvádí, že „Hjalmar Schacht strávil většinu války v Ženevě a Basileji, kde tahal za nitky v zákulisí. Hitler ho však správně podezříval z intrik za účelem svržení současného režimu ve prospěch Bratrstva⁹⁰ a na konci války ho uvěznil.“⁹¹

Hitler znovu jmenoval Hjalmara Schachta prezidentem Říšské banky v roce 1933 a v roce 1934 ministrem hospodářství. Schacht po válce napsal:

„Nacionálněsocialističtí agitátoři v čele s Gottfriedem Federem vedli štvavou kampaň proti soukromému bankovníctví a celému našemu měnovému systému. Znárodnění bank, zrušení vazby na úrokové platby a zavedení státních žirových „Federových“ peněz, to byly vznesené znějící fráze nátlakové skupiny, která usilovala o svržení našeho peněžního a bankovního systému. Abych tento nesmysl udržel pod kontrolou, svolal jsem bankovní radu, která navrhla přísnější dohled a kontrolu nad bankami. Tyto návrhy byly zakotveny v zákoně z roku 1934 [...] posílením pravomocí bankovního dohledu. V průběhu několika diskusí se mi podařilo odradit Hitlera od realizace těch nejhloupejších a nejnebezpečnějších nápadů týkajících se bankovníctví a měny, které zastávali jeho straničtí kolegové.“⁹²

---

⁹⁰ Highamův termín pro mezinárodní finanční kliku.

⁹¹ Higham, str. 9–10.

⁹² Hjalmar Schacht, *The Magic of Money* (Londýn: Oldbourne, 1967), s. 49; http://www.autentopia.se/blogg/wp-content/uploads/2013/09/schacht_the_magic_of_money.pdf

Schacht zavedl MEFO směnky. Mezi lety 1934 a 1938 bylo vydáno 12 000 000 směnek, tedy 3 000 000 směnek ročně. MEFO směnky byly používány konkrétně k usnadnění výměny zboží.⁹³ Jakmile však bylo dosaženo plné zaměstnanosti, Schacht se chtěl vrátit k ortodoxní finanční politice. Hitler s tím nesouhlasil a bylo dohodnuto, že Schacht bude pokračovat ve funkci prezidenta Říšské banky až do roku 1939, s tím, že emise MEFO budou zastaveny, jakmile bude dosaženo počtu 12 000 000 směnek.⁹⁴ Po válce Schacht ujistil čtenáře, že fiat peníze, jako například MEFO⁹⁵, by se stejně jako směnný obchod neměly stát normou pro celý svět, a to navzdory jejich úspěchům v Německu.

Stejně tak Schacht odmítal autarkické cíle nacionálního socialismu. Schacht byl, zkrátka řečeno, ideologicky nepřátelský vůči samotné podstatě nacionálního socialismu. Dnes by byl horlivým zastáncem globalizace po boku Davida Rockefellera a George Sorose. Po válce napsal:

„Přehnaná autarkie je největší překážkou celosvětové kultury. Pouze kultura může lidi sblížit a světový obchod je nejmocnějším nositelem kultury. Z tohoto důvodu jsem nemohl podpořit ty, kteří jako řešení problémů Německa prosazovali autarkickou izolaci poustevny.“⁹⁶

Schacht byl však také šest let zodpovědný za obnovení německého hospodářství a mezi úspěchy, které byly v souladu

---

⁹³ Tamtéž, s. 117.

⁹⁴ Tamtéž, s. 114.

⁹⁵ Tamtéž, s. 116.

⁹⁶ Tamtéž, s. 85.

s nacionálním socializmem, patřilo uzavření bilaterálních obchodních dohod založených na vzájemných úvěrech. Schacht o tom napsal:

„V září 1934 jsem zavedl nový program zahraničního obchodu, který využíval kompenzační účty a bezhotovostní úvěry. [...]

Můj plán byl do jisté míry návratem k primitivní směnné ekonomice, pouze technika byla moderní. Ekvivalentní hodnota dováženého zboží byla připsána zahraničnímu dodavateli na německý bankovní účet a naopak zahraniční kupci německého zboží mohli platit prostřednictvím těchto účtů. Nedocházelo k žádnému pohybu peněz v markách nebo cizí měně. Vše se dělo prostřednictvím připsání a odepsání na bankovní účet. Nevznikl tak žádný problém s devizami.“⁹⁷

Schacht pak naznačuje, co by vedlo ke střetu systémů a světové válce:

„Ti, kteří měli zájem o výměnu zboží, se dostali do konfliktu s těmi, kteří měli zájem pouze o peníze. Brzy došlo k velkému sporu mezi vývozci, kteří prodávali zboží do Německa, a věřiteli, kteří chtěli své úroky. Obě strany požadovaly, aby jim byla dána přednost, ale rozhodnutí vždy padlo ve prospěch zahraničního obchodu.

Uzavřel jsem zvláštní dohody s řadou států, které byly našimi hlavními zdroji surovin a potravin. Kdokoli chtěl

---

⁹⁷ Tamtéž, str. 85–86.

prodávat suroviny Německu, musel nakupovat německé průmyslové výrobky. Německo mohlo platit za zboží ze zahraničí pouze domácími výrobky, a proto mohlo obchodovat pouze se zeměmi, které byly ochotny se tohoto bilaterálního programu účastnit. Takových zemí bylo mnoho. Celá Jižní Amerika a Balkán tuto myšlenku s radostí přijaly, protože podporovala jejich produkci surovin. Na jaře 1938 existovalo nejméně 25 takových dohod o kompenzačních účtech se zahraničními zeměmi, takže více než polovina německého zahraničního obchodu byla realizována prostřednictvím tohoto systému. Tento systém obchodních dohod, do kterého byly vždy zapojeny dvě země – Německo a jedna zahraniční země – vstoupil do hospodářských dějin pod názvem „bilaterální“ obchodní politika.⁹⁸

To vyvolalo velkou nelibost v zemích, které nebyly součástí tohoto systému. Jednalo se právě o země, které byly hlavními konkurenty Německa na světových trzích a které se dosud pokoušely dosáhnout splacení svých půjček uvalením zvláštních poplatků na dovoz z Německa. Země účastníci se bilaterálního obchodu nepatřily mezi ty, které Německu poskytly půjčky. Byly to země primárně zaměřené na výrobu nebo převážně agrární, které dosud nebyly industrializací téměř dotčeny. Využily bilaterální obchodní systém k urychlení svého vlastního

---

⁹⁸ Tamtéž, s. 86.

průmyslového rozvoje pomocí strojů a výrobních zařízení dovážených z Německa.”⁹⁹

Schacht však nebyl ani zastáncem trvalého zachování této skvělé alternativní metody světového obchodu, která umožňovala mírový rozvoj zaostalých ekonomik. Představte si, jak by se lišil dnešní svět, kdyby tento systém mohl přežít a rozvíjet se. Schacht zůstal členem Bratrstva, abychom použili Highamův termín, a obával se, že

„bilaterální obchodní systém udržoval německou platební bilanci po mnoho let pod kontrolou, ale nebylo to uspokojivé řešení, ani trvalé. Je pravda, že Německu umožnil zachovat jeho průmysl a uživit obyvatelstvo, ale systém nedokázal zajistit přebytek deviz. Dovoz nikdy nepřekročil vývoz. Dovoz a vývoz se z hlediska peněžních prostředků přesně vyrovnávaly. Tento systém tak dosáhl pravého opaku toho, co jsem v dohodě se zahraničními věřiteli považoval za nezbytné.“¹⁰⁰

Jako by chtěl zdůraznit, že nikdy neměl v úmyslu zradit svou loajalitu k Bratrstvu, Schacht omluvně lamentoval:

„Již v době, kdy jsem zaváděl systém bilaterálního obchodu, jsem dal najevo, že jej považuji za velmi nedostatečný a nepříjemný systém, a vyjádřil jsem naději, že bude brzy nahrazen všestrannou, volnou a multilaterální obchodní politikou. Ve skutečnosti měl tento systém

---

⁹⁹ Tamtéž, s. 87.

¹⁰⁰ Tamtéž.

značný vliv na obchodní politiku konkurentů Německa.“¹⁰¹

Zdá se, že Schacht navzdory svým záměrům uvolnil na svět síly ekonomické spravedlnosti a rovnosti, které mohly být zastaveny pouze válkou. Opět: „Z mého pohledu bych neřekl, že bilaterální obchodní systém patří mezi moje opatření, která stojí za to kopírovat.“¹⁰² Zavedení směnného obchodu do světového obchodu bylo pro Schachta zřejmě zdrojem velké hanby.

Schacht kritizuje Hitlera za to, že válku nefinancoval ani z daní, ani z půjček. „Místo toho se rozhodl tisknout bankovky“¹⁰³, což je samozřejmě pro bankéře, jako je Schacht, nepřijatelné, protože to podle něj vede k „inflaci“. Je pravda, že k „inflaci“ nedošlo díky jiným státním kontrolám, ale Schacht tvrdil, že k ní došlo – v roce 1945.¹⁰⁴ Na konci války činila hodnota bankovek v oběhu mezi 40 a 60 miliardami marek. Schacht poznamenává, že to nevedlo k hyperinflaci a že cílem bylo udržet úroveň na této částce.¹⁰⁵ Lze tedy dojít k závěru, že příčinou inflace nebyly fiat peníze vydané Třetí říší, ale spíše zničení německé výroby na konci války? V každém případě až v roce 1948 se spojenecká okupační moc pokusila o měnovou reformu na základě doporučení amerického ministra financí Henryho Morgenthaua Jr. prostřednictvím masivního znehodnocení marky. To mělo devastující důsledky pro

---

¹⁰¹ Tamtéž.

¹⁰² Tamtéž, s. 89.

¹⁰³ Tamtéž, s. 98.

¹⁰⁴ Tamtéž, s. 143.

¹⁰⁵ Tamtéž, s. 109.

německou střední a dělnickou třídu a Schacht tvrdí, že „šlo o zlovolný záměr“.¹⁰⁶ Fiat peníze jsou již dlouho velkým strašákem ortodoxních ekonomů. Je zábavné, že Schacht strávil dva dny během norimberského procesu pokusy vysvětlit MEFO směnky, a když byl požádán potřetí, vzdal to a odmítl.¹⁰⁷

Zprávy Banky pro mezinárodní platby ukazují, že až do konce války používala říšská vláda různé metody financování, včetně toho, co Schacht zesměšňoval jako „státní žirové peníze Federa“.

Dalším zajímavým bodem, který Schacht uvádí, je to, že na rozdíl od všeobecně rozšířeného předpokladu nebylo německé hospodářské oživení založeno na válečných výdajích. Schacht dokonce kritizuje Hitlera za to, že podle něj nechápal požadavky válečné přípravy. V letech 1935–1938 činily výdaje na zbrojení 21 miliard RM.¹⁰⁸ Schacht předpokládá, že to bylo způsobeno Hitlerovou neznalostí. Druhou možností je, že neexistoval žádný dlouhodobý plán na vedení velké války nebo dlouhodobé agrese. Do roku 1939 nedocházelo k hromadění surovin ani k žádnému skutečnému válečnému hospodářství.

V roce 1939 byl Schacht nahrazen Dr. Waltherem Funkem, který v roce 1932 působil jako místopředseda hospodářské rady NSDAP pod předsednictvím Federa. Nahrazení Schachta Funkem, který pracoval pod vedením Göringa, šéfa čtyřletého plánu, se jeví jako známka toho, že přechodná fáze byla dokončena a že vláda si byla dobře vědoma Schachtovy role

---

¹⁰⁶ Tamtéž, s. 121.

¹⁰⁷ Tamtéž, s. 118.

¹⁰⁸ Tamtéž, s. 101.

jako agenta mezinárodního kapitálu. Otto D. Tolischus, který psal z Berlína pro The New York Times, komentoval:

„Dr. Schacht byl odvolán, protože se domníval, že Německo dosáhlo hranice zadlužování a měnové expanze, že jakákoli další expanze představuje nebezpečí pro ekonomický systém, za který se stále považoval zodpovědným, a že vláda bude muset omezit své ambice a omezit se na prostředky, které má národ k dispozici. [...]

Dosud není k dispozici žádné směrodatné vysvětlení nové finanční politiky, ale podle náznaků z nejvyšších kruhů bude tato politika pravděpodobně probíhat následovně:

Rozšířit měnový oběh pouze pro aktuální směnné požadavky, nikoli pro zvláštní účely.

Otevřít kapitálový trh pro soukromý průmysl a přimět soukromý průmysl, aby financoval mnoho úkolů, které dosud financoval stát, a to buď přímo, nebo prostřednictvím cen veřejných zakázek, které umožnily průmyslu financovat expanzi nových továren v rámci čtyřletého plánu z nahromaděných zisků a rezerv.

Vytvořit bezúročný úvěrový nástroj, pomocí kterého bude stát, který nyní musí sdílet kapitálový trh se soukromými podniky, financovat své další zakázky v očekávání zvýšení daňových příjmů z výsledné expanze výroby.

V jednom ohledu tedy Herr Funk pravděpodobně bude pokračovat v „předfinancování“ státních zakázek, jak to dělal Dr. Schacht, ale zatímco Dr. Schacht to dělal pomocí směnek, půjček, dodacích listů a jiných úvěrových

nástrojů, které všechny stály mezi 4,5 a 5 procenty úroku ročně, Herr Funk navrhuje dělat to pomocí nástrojů bez úroků.

Jak toho dosáhnout, je jeho tajemstvím, ale pouhá zmínka o bezúročných úvěrových nástrojích nevyhnutelně připomíná plán Gottfrieda Federera, který kdysi fascinoval kancléře Hitlera, ale který Dr. Schacht vetoval.”¹⁰⁹

Došlo k ultimátu ze strany Říšské banky, která v lednu 1939 odmítla státu poskytnout další úvěry.¹¹⁰ To znamenalo vzpouru ortodoxního bankovníctví. 19. ledna byl Schacht odvolán z funkce prezidenta Říšské banky a jeho místo zaujal ministr hospodářství Funk. Hitler vydal nařízení, které Říšskou banku zavazovalo poskytovat státu úvěry.

O rok později Funk komentoval německou měnovou politiku:

„Přejdeme-li od vnějšího k vnitřnímu sektoru, otázka „Jak je tato válka financována v Německu?“ je otázkou, o kterou se svět živě zajímá. Válka je financována prací, protože neutrácíme žádné peníze, které bychom nevydělali naší prací. Základem peněz jsou směnky založené na práci – vystavené Říší a diskontované Říšskou bankou [...].“¹¹¹

Federovy myšlenky byly uváděny do praxe. I Schacht musel pracovat v rámci podmínek, které Feder vytvořil během

---

¹⁰⁹ „The Abolition of Debt-Bonds Is the Story behind the Removal of Dr. Schacht“, Social Justice, 13. února 1939, s. 11.

¹¹⁰ Schacht, s. 117.

¹¹¹ Walther Funk, „Ekonomická reorganizace Evropy“, projev: 25. července 1940.

svých let kampaní. NSDAP prolomila pouta mezinárodních bankovních obchodníků a toto bylo otevřeně diskutováno po celém světě jako cesta do budoucnosti. Německo vytvořilo před válkou i během ní autarkický obchodní blok založený na směnném obchodu prostřednictvím říšského zúčtovacího centra. Připoutání národních měn k říšské marce vedlo k okamžitému zvýšení mezd v okupovaných státech. Výroční zpráva Banky pro mezinárodní platby za roky 1940–1941 citovala mluvčí financí z fašistické Itálie a Třetí říše:

„Rozvoj zúčtovacích systémů v Evropě vyvolal určité obavy ohledně budoucího postavení zlata jako prvku měnové struktury. Od té doby bylo zaznamenáno, že Německo bylo schopno financovat zbrojení a válku s velmi malými zlatými rezervami a že zahraniční obchod Německa a Itálie byl z velké části prováděn na základě zúčtovacích systémů. Proto se klade otázka, zda se vyvíjí nový měnový systém, který se zcela obejde bez služeb zlata.

V oficiálních prohlášeních k tomuto tématu v Německu a Itálii se rozlišuje mezi různými funkcemi zlata. Prezident německé Reichsbanky ve svém projevu ze dne 26. července 1940 uvedl, že ‚v každém případě nebude zlato v budoucnu hrát žádnou roli jako základ evropských měn, protože měna není závislá na svém krytí, ale na hodnotě, kterou jí přisuzuje stát, tj. hospodářský řád regulovaný státem‘. ‚Je jinou otázkou,‘ dodal, ‚zda by zlato mělo být považováno za vhodný prostředek pro vyrovnaní debetních zůstatků mezi zeměmi, ale nikdy nebudeme

provádět měnovou politiku, která by nás jakýmkoli způsobem činila závislými na zlatě, protože je nemožné se vázat na prostředek, jehož hodnotu nelze samo určit.“¹¹²

Navzdory podružné roli, kterou Feder hrál ve správě Třetí říše, jeho myšlenky nebyly rozhodně zavrženy, ale položily základy nacionálněsocialistické bankovní a hospodářské politiky. Není snad pravděpodobné, že Feder, teoretik, by byl špatným úředníkem? I z výpovědi Schachta, který se snažil Federovy myšlenky obejít, vyplývá, že (1) bezdlužné státní úvěry byly využívány ve velkém měřítku; (2) zahraniční obchod byl založen na směnném obchodu, (3) bod 8 Federova původního programu – „Akciové společnosti by měly své zisky používat výhradně ke zvýšení své výrobní kapacity. Nemělo by jim být povoleno vyplácet bezprecedentní dividendy a zároveň se bezprecedentně zadlužovat“ – byl základem, na kterém byly velké podniky povinny fungovat.

Po válce byl Schacht sice v Norimberku zproštěn obvinění, ale přesto neunikl pomstychtivosti Spojenců, a to navzdory svědectvím těch, kteří tvrdili, že byl od počátku Hitlerovým nepřítelem. V roce 1959 Donald R. Heath, americký velvyslanec v Saúdské Arábii, který byl v době norimberských procesů ředitelem pro politické záležitosti americké vojenské vlády, napsal Schachtovi dopis, v němž mu sdělil, že se pokusil zasáhnout u amerického žalobce Roberta Jacksona:

---

¹¹² The Bank for International Settlements Annual Report for 1940-1941, jedenáctá výroční zpráva, 9. června 1941, s. 96.

„Po konzultaci s Robertem Murphym, nyní náměstkem ministra zahraničí, a se souhlasem generála Claye jsem odjel do Norimberku za Jacksonem. Řekl jsem Jacksonovi, že jste nejen neměl být nikdy postaven před tento tribunál, ale že jste se důsledně zasazoval o pád nacistického režimu. Řekl jsem mu, že jsem s vámi byl v kontaktu po celou první část války a prostřednictvím mě také s náměstkem ministra zahraničí Wellsem, a že jste mi předával informace nepříznivé pro nacistickou věc [...].”¹¹³

V roce 1952 Schacht požádal o založení banky v Hamburku, ale jeho žádost byla zamítnuta s odůvodněním, že MEFO směnky porušovaly bankovní morálku. Za nevhodné MEFO považovali zejména socialisté.¹¹⁴

Kdo chtěl válku?

Zatímco někteří průmyslníci a podnikatelé, jako například Henry Ford starší, válku nechtěli a podporovali výbor America First Committee, jiní, včetně těch, kteří byli údajně pronacističtí, již dlouho před Pearl Harborem volali po pomoci Británii a nepřátelství vůči Německu. Senátor Rush D. Holt, liberální pacifista, během poslední schůze 76. Kongresu odhalil oligarchy, kteří podporovali válku proti Německu. V komentáři k vlivnému výboru Defend America by Aiding the Allies (Braňte Ameriku podporou Spojenců), v jehož čele stál novinář William Allen White a který agitoval za válku proti Německu, nebo alespoň za „veškerou pomoc včetně války“ Británii,

---

¹¹³ Hjalmar Schacht, s. 107.

¹¹⁴ Tamtéž, s. 118.

senátor Holt uvedl, že mezi zakladateli bylo „osmnáct prominentních bankéřů“. Mezi přítomnými při jeho založení v dubnu 1940 byli Henry L. Stimson, který působil jako poradce J. P. Morgana, a Thomas W. Lamont, senior partner Morgana.¹¹⁵ Kampaň začala 10. června 1940, kdy se v novinách po celých Spojených státech objevily inzeráty s názvem „Stop Hitler Now“ (Zastavte Hitlera hned). Byla zde zmínka o tom, že inzeráty byly zaplacený „řadou vlasteneckých amerických občanů“. 11. července senátor Holt promluvil v Senátu o tomto inzerátu:

„Zjistíte, že za tuto reklamu ‚Zastavte Hitlera hned!‘ nezaplatili malí lidé [...] Vyslechněte si tyto banky. Za tuto reklamu zaplatili ředitelé těchto bank nebo rodiny ředitelů. Kdo jsou? Není divu, že chtějí Hitlera zastavit. Ředitel J. Pierpont Morgan & Co.; ředitel Drexel & Co.; ředitel Kuhn, Loeb Co. – senátoři už toto jméno slyšeli – Kuhn, Loeb & Co. mezinárodní bankovníctví. Není divu, že Kuhn, Loeb & Co. pomohla financovat takovou reklamu. Ředitel Lehman Bros., další mezinárodní bankovní společnost, pomohl zaplatit tuto reklamu ‚Zastavte Hitlera‘ a řadu dalších.“¹¹⁶

Holt se odvolával na seznam jmen sponzorů reklamy a prohlásil, že nejde o typy, které umírají v boji, ani o otce těch, kteří v boji umírají. Jmenoval manželky mezinárodních

---

¹¹⁵ „Rabid Tory Propagandists are Worst War Profiteers“, Weekly Roll-Call, 25. ledna 1941, s. 6; citováno z Chicago Daily Tribune, 12. června 1940.

¹¹⁶ „Aid to Britain Screech comes from Wall Street Profiteers facing loss“, Weekly Roll-Call, 3. února 1941, s. 5.

finančníků W. Averella Harrimana¹¹⁷, H. P. Davisona¹¹⁸, zesnulého Daniela Guggenheima¹¹⁹ a Johna Schiffa z Kuhn, Loeb & Co. Mezi další sponzory patřili Frederick M. Warburg¹²⁰, partner Kuhn, Loeb & Co.; Cornelius V. Whitney, těžební magnát spojený se zájmy Rockefellera a Morgana; a Thomas W. Lamont z J. P. Morgan Co. V oblasti komunikace to byli Henry Luce, vydavatel časopisu Time, a Samuel Goldman, hollywoodský magnát. Holt tyto sponzory nepopsal jako „patrioty“, ale jako „paytriots“ (volně přeloženo jako „platřiots“).

Ve svém rozlučkovém projevu v Senátu Holt přesně vystihl, co stálo za agitací za válkou proti Německu a odlišným přístupem k SSSR:

„Německo je faktorem ve světovém obchodě proti Anglii, Rusko nikoli. [...] Američtí chlapi budou v příštím zasedání Kongresu opět vysláni do Evropy, nikoli aby svrhli diktaturu nebo zachovali demokracii, ale aby zachovali rovnováhu sil a chránili světový obchod.“

---

¹¹⁷ Byl významným představitelem americké diplomacie za několika prezidentů a zakladatelem mezinárodní banky Brown Brothers Harriman, jejímž partnerem byl Prescott Bush, rovněž člen lóže 322. Vzhledem k obchodním vazbám na německé korporace, jako byla například společnost Fritze Thyssen, se předpokládá, že Harriman byl spolu s Prescottem Bushem sponzorem Hitlera na Wall Street. Jeho podpora válečné agitace však ukazuje, že tomu tak nebylo.

¹¹⁸ Byl spojen se zájmy J.P. Morgana a v roce 1920 se stal členem lóže 322.

¹¹⁹ Guggenheim, magnát v oblasti mědi, byl členem Národní bezpečnostní ligy (National Security League), kterou vedl J. P. Morgan a která během první světové války agitovala za válku proti Německu.

¹²⁰ Ředitel železniční společnosti Harriman.

Je zajímavé si nyní přechíst, že senátor Josh Lee v odpovědi připomněl Holtovi, že Roosevelt slíbil, že „do Evropy nebude vyslána žádná americká expediční síla“. Holt odpověděl, že Roosevelt porušil mnoho slibů.¹²¹

Přehled novinových titulků také ukazuje, kdo nejvíce volal po válce USA proti Německu, a to již od roku 1938, a také válečnou hysterii, která byla proti Německu vyvolávána již od raného data. Kromě prezidenta Franklina D. Roosevelta, který na jedné straně sliboval, že USA nezapojí do další evropské války, a na druhé straně požadoval urgentní vojenské posílení, vynikají ve válkychtivosti zejména dvě osobnosti: prezidentský důvěrník a finančník z Wall Street Bernard M. Baruch a guvernér New Yorku Herbert H. Lehman z Lehman Brothers. V říjnu 1938 Baruch i Roosevelt volali po zvýšení vojenských výdajů USA. V lednu 1939 Baruch nabídl 3 300 000 dolarů ze svého vlastního jmění na vybavení americké armády. V únoru 1939 Roosevelt prohlásil, že zapojení USA do pomoci Británii a Francii je „nevyhnutelné“, ačkoli nepřátelské akce byly vyhlášeny až v září. V květnu 1940, uprostřed válečného štvání „rabínů“ a Roosevelta, „Baruch vyzývá USA k opětovnému zbrojení“. V červnu „Lehman říká Rooseveltovi, aby poslal všechny požadované zbraně“. O několik dní později James P. Warburg ze slavné bankéřské dynastie „prohlašuje, že Hitlera zastaví pouze síla“. V červenci Lehman vyzývá k zavedení povinné vojenské služby. V lednu 1941 James P. Warburg „žádá urychlení“ zbrojení USA. O několik dní dříve rabín Stephen S.

---

¹²¹ „Senator Holt in Farewell Speech calls Pro-War agitators ‘Traitors’“, Weekly Roll-Call, 11. ledna 1941, s. 9.

Wise naléhal na „veškerou pomoc včetně války“ pro Británii, zatímco Roosevelt žádal „miliardy v půjčkách na boj proti Ose“ a Lehman „naléhal na rychlé schválení opatření na pomoc“. V únoru „Židovský institut plánuje roli v novém světovém řádu“ a „Lehman naléhá na rychlé hlasování o zákonu o pomoci Británii“.¹²² Lehman, americký diplomat Bullitt a další členové proválečné strany přesvědčovali americkou veřejnost, která byla v drtivé většině proti válce, že pokud Británie podlehne, USA čelí bezprostřední invazi.¹²³ Lidé jako plukovník Charles Lindbergh, kteří dokázali, že takové alarmistické tvrzení jsou naprostý nesmysl, byli pranýřováni jako „pronacističtí“.

Závěr

Někteří významní představitelé Wall Streetu, kteří byli na základě svých obchodních vazeb v Německu považováni za „pronacistické“, patřili mezi ty, kteří agitovali za válku proti Německu. Zahraniční obchodní podíly byly během války v souladu s mezinárodním právem spravovány Německem. Jediná osoba, která měla přesvědčivé vazby na mezinárodní kapitál, Hjalmar Schacht, byla v roce 1939 zbavena všech funkcí a skončila v koncentračním táboře. Němečtí podnikatelé, kteří poskytli finanční prostředky nacistické straně, tak učinili relativně pozdě a byli nacionalisty v německé tradici, která byla cizí anglické škole volného obchodu zaměřené na vlastní zájmy. Ani ti zahraniční podnikatelé, u nichž se dalo rozumně

---

¹²² „The Chronology of the Devil who wants War“, Weekly Roll-Call, 17. února 1941, s. 2.

¹²³ „Naléhavá výzva k přijetí zákona o pomoci“, The Pittsburgh Press, 26. ledna 1941, s. 1, 12. „U.S. envoys who saw Nazis in action fear invasion, back Lend-Lease Bill“, Pittsburgh Press, s. 12.

očekávat, že budou financovat NSDAP z ideologických důvodů, především Henry Ford, tak neučinili, navzdory opakovaným tvrzením o opaku.

Třetí říše byla řízenou ekonomikou a vedoucí pracovníci podniků se stali „správci“ svých firem, podléhajícími státnímu dohledu. Předpoklad NSDAP: „společný zájem před vlastním zájmem“ byl dodržován po celou dobu trvání režimu. Dividendy a zisky byly do značné míry omezeny. Ačkoli se obecně předpokládá, že Hitler porušil „socialistické“ principy programu NSDAP, režim ve skutečnosti realizoval rozsáhlé bilaterální obchodní vztahy a používal neortodoxní finanční metody. Intriky mezinárodního kapitálu, včetně těch, které byly údajně proněmecké, směřovaly k válce, zejména pokud nebylo možné přesvědčit Německo, aby se vrátilo k ortodoxním metodám obchodu a financí. Válka vypukla ve stejném roce, kdy byl Schacht odvolán z funkce.

Ne, Rothschildové a židovští bankéři Hitlera nefinancovali

Chris Rossetti, 2020

Slyšíme to pořád, ale kolik lidí, kteří opakují tuto vymyšlenou, předávanou, sto let starou lež, si uvědomuje, že první taková pomluva Hitlera pocházela z otevřeně pro-marxistických novin? Je tomu skutečně tak. Noviny Vorwarts, které v roce 1876 spoluzaložil německý komunista Wilhelm Liebknecht, v roce 1923 v chytrém pokusu oddělit Hitlera od jeho základny tvrdily, že Henry Ford (který se pokusil demaskovat židovské bankéře) a američtí židovští bankéři Hitlera financují.

Hitler podal na Vorwarts žalobu za pomluvu kvůli tomuto absurdnímu tvrzení – a u soudu vyhrál, protože marxistický Vorwarts, šířící falešné zprávy, nebyl schopen předložit žádné důkazy na podporu své vymyšlené lži. A stejně tak to nedokážou ani marxisté, ani falešní „pravice“ protinacističtí krtci a hlupáci dneška.

Počáteční NSDAP možná mohla shromáždit zanedbatelné množství peněz od Židů, kteří jsou známí tím, že „si zajišťují své sázky“ – ale skutečné peníze pocházely od několika ruských emigrantů, kteří uprchli před bolševickou revolucí, od některých podnikatelů, kteří se obávali velmi reálné hrozby komunistického převzetí moci v Německu, a od obrovského počtu malých dárců, kteří věřili v Hitlera a jeho revoluci.

Dodatek – Jewish Telegraphic Agency

Hitler vyhrál soudní spor o pomluvu, 4. září 1923

Berlínský deník Vorwaerts musí zaplatit 6 000 000 marek jako odškodné za tvrzení, že Hitler získal „židovské a Fordovy peníze“.

Adolf Hitler, vůdce bavorských fašistů, získal včera 6 000 000 marek jako odškodné v žalobě za pomluvu proti vydavateli Vorwaerts, socialistického deníku v Berlíně.

Žaloba za pomluvu proti socialistickému vydavateli byla podána reakčním vůdcem Bavorska poté, co Vorwaerts zveřejnil zprávu, že Hitlerova organizace dostává finanční pomoc od „amerických Židů a Henryho Forda“.

Financování hnutí: německé velké podniky a vzestup Hitlera

Andrew Hamilton, 2018

Peníze jsou kyslíkem každého politického hnutí, ať už jde o ADL a SPLC, nebo o bělošský rasialismus. Odepřete hnutí – nebo lidem – peníze a můžete je zničit. Židé, kteří se vždy soustředili na moc, pravidelně útočí na zdroje financování bělochů. Hlavním účelem takzvaných zákonů proti „praní špinavých peněz“, které jsou údajně zaměřeny na „terorismus“ a organizovaný zločin, je ve skutečnosti zničit politickou opozici proti sionistickému násilí, bílému nacionalismu a dalším politickým hnutím, která jsou systémem považována za nepřijatelná.

Vzhledem k tomu, že peníze jsou tak důležité, má jejich role ve vzestupu nacionálního socialismu v Německu více než jen akademický význam pro bělošské rasialisty, kteří jsou odhodláni zajistit přežití svého národa.

Levice dlouho tvrdila, že Hitlera k moci vynesli bohatí bílí kapitalisté. Tento příběh byl vytvořen ve 20. a 30. letech komunisty a levicovými aktivisty, kteří dominovali v Německu, na Západě a samozřejmě v Sovětském svazu, a od té doby jej propagují akademici a média.

Tento příběh vyvrátil historik Henry Ashby Turner z Yale University, narozený v Atlantě, ve své nejznámější knize *German Big Business and the Rise of Hitler* (New York: Oxford University Press, 1985), přeložené do němčiny jako *Die Grossunternehmer und der Aufstieg Hitlers* (Berlín: Siedler Verlag, 1985). Kniha pokrývá období do roku 1933. Turner,

který zemřel v roce 2008 ve věku 76 let, byl ženatý, měl tři děti a šest vnoučat.

Kniha z roku 1985 vyvrací běžné tvrzení, že německé velké podniky financovaly a podporovaly nástup Adolfa Hitlera k moci. Dokazuje, že rozsah podpory velkých podniků pro Hitlera a nacionálněsocialistickou stranu byl značně přehnaný, ba dokonce zkreslený. Emil Kirdorf a Fritz Thyssen byli jedinými průmyslovými magnáty, kteří aktivně podporovali nacionální socialisty. Skutečné zdroje financování volebních kampaní a činnosti strany pocházely převážně z členských příspěvků a příspěvků malých a středních podniků. Podle Williama L. Patcha z Washington and Lee University jsou Turnerovy závěry „nyní přijímány téměř všemi odborníky v oboru“.

Turner, který v letech 1954–1955 pobýval jako Fulbrightův stipendista na Mnichovské univerzitě a Svobodné univerzitě v Berlíně, znal němčinu a důkladně prozkoumal originální, nepublikované záznamy velkých německých korporací, obchodních sdružení a nacionálněsocialistické strany. (Část jeho vědecké práce byla napsána a publikována v němčině.)

Pro nikoho, kdo četl Davida Irvinga, není překvapením, že Turner poznamenává, že dokumentární zdroje, které konzultoval, byly ostatními historiky ignorovány. Turner cituje převážně originální dokumenty: „Pouze v případě bezvadných vědeckých vydání jsem se spoléhal na publikované verze materiálů, které jsem původně použil v archivní podobě“ (s. xv).

Stejně jako Irving je i Turner ostražitý vůči propagandistickým nástrahám, které ostatní akademici z ideologických důvodů ignorují. Je mnohem pečlivější než průměrný badatel, pokud jde o ověřování spolehlivosti zdrojů, a je obzvláště kritický vůči východoněmeckým a jiným komunistickým zprávám. Jeden z jeho kolegů poznamenal, že Turner věřil, že mnoho ambiciózních pokusů o komparativní historii – inspirovaných nejen marxismem, ale také freudovskou psychoanalýzou, teoriemi totalitarismu nebo teorií modernizace – zkreslilo důležité faktické detaily o vzestupu nacismu, aby podpořily široké [ideologické] generalizace. ... Turner začal mít podezření, že stoupenci marxismu jsou obzvláště náchylní k porušování základních pravidel historického dokazování, ale podobnou skepsi vždy projevoval i vůči freudovské psychoanalýze, teoriím totalitarismu a mnoha dalším pokusům ambiciózních sociálních vědců začlenit případovou studii o nacistickém uchopení moci do obecné teorie.

To je samozřejmě přesně to, co činí jeho práci zajímavou pro seriózní studenty historie.

Ačkoli Fritz Thyssen byl jedním z mála velkých podnikatelů, kteří podporovali Hitlera, Turner si byl vědom toho, že jeho kniha *I Paid Hitler* (1941) je nedůvěryhodná. Nazývá ji „údajnými paměťmi“, které „napsal“ „Maďar“ Emery Reves. (Nezmiňuje však, že Reves byl ve skutečnosti židovský propagandista s dobrými konexemi.) Turner napsal na toto téma německý článek „Fritz Thyssen und ‚I Paid Hitler‘“, *Vierteljahrshefte für Zeitgeschichte* 19 (1971): 225–244, který je zdarma k dispozici online ve formátu PDF.

Turner se krátce zmiňuje o další významné anglicky psané knize na téma financování nacionálního socialismu, *Who Financed Hitler?* (1978) od Jamese a Suzanne Poolových, která byla v roce 1979 přeložena do němčiny. Zařazuje ji mezi zdroje, které „tak flagrantně porušují pravidla historické vědy, že jsou bezcenné“ (s. xii), a dodává: „mimo jiné autoři citovali dokumenty z archivů, které nikdy nenavštívili“ (s. 362, pozn. 3).

To připomíná dílo neortodoxního, antikomunistického akademika a později nezávislého spisovatele, kterého Turner nezmiňuje, Antonyho C. Suttona *Wall Street and the Rise of Hitler* (Seal Beach, Kalifornie: '76 Press, 1976). Tuto knihu vlastním a Sutton se v ní opírá nejen o falešné paměti připisované Thyssenovi, ale i o další podvodné „autoritu“, jako je židovský novinář Ladislav Farago. Jeho neudržitelná teze je stejná jako teze levicových a židovských autorů: „Příspěvek amerického kapitalismu k německým válečným přípravám před rokem 1940 lze popsat pouze jako fenomenální“ – „rozhodně zásadní pro německé vojenské kapacity“.

Přestože Turner obecně používá spolehlivé zdroje, cituje jako autoritu německé vydání falešné knihy Hermanna Rauschninga *The Voice of Destruction/Hitler Speaks* (1940), série fiktivních osobních rozhovorů s Hitlerem, stejně jako dvě další Rauschningova díla. Emery Reves, Žid stojící za Thyssenovou knihou *I Paid Hitler*, se také podílel na zfalšování Rauschningovy knihy. Rauschning byl konzervativní revolucionář, který v roce 1936 uprchl z Německa do USA, kde napsal řadu populárních protinacionálněsocialistických propagandistických knih.

Bohužel se Turnerova zvláštní závislost na Rauschningovi objevuje v obzvláště zajímavé části knihy s názvem „Hitlerova ekonomika“, ve které Turner předkládá Hitlerovy údajné názory. Používá i jiné zdroje, ale silná závislost na Rauschningovi činí velkou část tohoto jinak fascinujícího popisu nedůvěryhodnou.

Na rozdíl od dřívějších akademiků Turner skutečně definoval, co rozumí pod pojmem „velký podnik“. Jelikož prakticky všechny největší společnosti ve Výmarské republice byly akciové společnosti, jeho kritériem pro zařazení do studie byla účetní hodnota ≥ 20 milionů marek po stabilizaci. To představovalo vysoký stupeň koncentrace kapitálu v různých odvětvích, včetně uhlí, železa, oceli, bankovníctví, pojišťovnictví, chemického průmyslu a elektrotechniky. 158 soukromých firem, které splňovaly jeho kritéria, tvořilo pouze 1,3 % všech akciových společností v Německu, ale společně představovaly 47 % jejich celkové účetní hodnoty.

Turner vyloučil z úvahy velké množství státních podniků, jako jsou dopravní společnosti, veřejné služby a dokonce i průmyslové podniky, protože zjevně nebyly součástí soukromého sektoru.

Chemický gigant IG Farben, největší společnost v Německu a Evropě po svém založení v roce 1925 a čtvrtá největší na světě po amerických společnostech General Motors, US Steel a Standard Oil of New Jersey, byl pravidelně napadán stranou a nepodporoval ji.

Přední podnikatel země, Gustav Georg Friedrich Maria Krupp von Bohlen und Halbach, byl nekompromisním odpůrcem nacionálního socialismu. Turner proto ostře

kritizoval bestseller populárního historika Williama Manchesteru *The Arms of Krupp: The Rise and Fall of the Industrial Dynasty that Armed Germany at War* (1968), který podával senzační protiněmecký popis rodiny Kruppů a jejich firmy a vyhovoval tak populárním předsudkům.

Jedním z důvodů nepřátelství velkých podniků bylo to, že NSDAP byla vnímána jako antikapitalistická a kvazikomunistická. Jak však Turner jasně ukazuje v rozsáhlé diskusi o nacionálněsocialistické ekonomické teorii, strana ve skutečnosti mluvila „kakovoní hlasů“ od extrémní levice až po zastánce soukromého podnikání. Ve skutečnosti neexistovala žádná „nacistická“ stranická linie v oblasti podnikání a ekonomiky. Nicméně bych její ekonomiku klasifikoval jako fašistickou, protože podnikání, ekonomika, soukromé vlastnictví a individuální úsilí byly nakonec považovány za podřízené diktátu státu, který údajně mystickým Rousseauovským způsobem ztělesňoval vůli národa. Její ekonomický postoj se proto podobal postoji Spojených států od dob New Dealu.

Titáni průmyslu také silně nesnášeli antisemitismus strany. Domnívám se, že Turner výrazně podceňuje význam tohoto faktoru při vysvětlování, proč tolik nejbohatších Němců odmítlo stranu podpořit. Vzhledem k tomu, jak snadné je pro velké podniky přizpůsobit se Židům, socialistům, globalistům a dokonce i komunistům, byl tento faktor podle mého názoru mnohem důležitější než jakékoli námitky, které bohatí měli proti antikapitalismu strany.

V této souvislosti by kniha mohla čtenáře uvést v omyl a vyvolat dojem, že Židé nehráli v německém velkém byznysu žádnou roli, což rozhodně nebyl případ. Jediným židovským

podnikatelem, o kterém Turner podrobně pojednává, je však odpůrce nacionálního socialismu Paul Silverberg, pravděpodobně proto, že byl tak důležitý, že Turner nemohl předstírat, že neexistuje.

Tento druh nedostatku – opomenutí klíčového kontextu – se opakuje i v případě absence jakékoli diskuse o sociálním prostředí, které dalo vzniknout nacionálnímu socialismu: komunismu, židovské moci, antiněmectví, internacionalismu a degeneraci Výmarské republiky. O nacionálním socialismu nelze smysluplně diskutovat, pokud nečestně naznačujete, jak to činí většina historiků, že vznikl ve vakuu a že komunistický extremismus, násilí, terorismus a levicové paramilitární skupiny neexistovaly. Turner však byl liberální akademik z Ivy League, a tak právě to dělá.

Velké podniky byly také nepřátelské vůči tvrdému německému nacionalistovi Alfredu Hugenbergovi (který nebyl nacionálním socialistou) a jeho pravicové Německé národní lidové straně (DNVP). Vnímavý Hugenberg brzy pochopil mimořádný význam masových médií a v roce 1919 začal budovat své nakonec impozantní impérium novin, nakladatelství a vlastnictví největší německé filmové společnosti Ufa.

I v počátečních letech hrály velké finanční příspěvky od mecenášů pouze minimální roli v růstu strany. Takováto podpora vždy existovala, ale nebyla rozhodující a nepocházela od největších korporací nebo nejbohatších jednotlivců v Německu, jak tvrdí komunistická a levicová propaganda. Na rozdíl od buržoazních politických stran se NSDAP nikdy nespolehala na velké dotace, a proto se na nich nikdy nestala závislou.

Strana vymáhala pravidelné placení členských příspěvků. Peníze byly rozděleny mezi místní jednotky a ústředí strany. Ústředí strany mimochodem nesídlilo v Berlíně, ale v Hnědém domě v Mnichově. Kvůli nenávisti Židů a levice vůči Prusku je snadné nevědět, že nacionální socialismus byl původně bavorským „jihoněmeckým) hnutím. Během Výmarské republiky byla vláda Pruska, největšího a nejmocnějšího regionu Německa, ve skutečnosti levicová a protinacionálněsocialistická. Její nepřátelská tajná policie neustále sledovala hnutí a monitorovala jeho schůzky.

Členové také poskytovali bezúročné půjčky, darovali vybavení, které jiné strany musely nakupovat, a věnovali mnoho hodin bezplatné práce. Jinými slovy, stoupenci byli hluboce oddaní a angažovaní způsobem, jakým stoupenci jiných stran (s výjimkou komunistů) nebyli.

Je třeba najít způsoby, jak takovou oddanost vyvolat i dnes. Zdá se, že současné vládní strany všude, včetně demokratů a republikánů v USA, nemají hluboce oddané stoupence. Závisí na malých parazitických elitách, kterým je třeba platit, na velkých dotacích od bohatých lidí a zvláštních zájmových skupin a na rozdávání vládních protekcí učitelům, korporacím, „menšinovým“ voličům atd.

„Za vstup se vybíraly značné částky“, říká Turner, a poté, co řečníci, zejména Hitler, rozvášnili publikum, se rozdávaly poháry a čepice.

Sturmabteilung (SA) zahájila několik podnikatelských aktivit, v rámci kterých prodávala svým členům vybavení, jako byly hnědé košile, čepice, nárameníky s hákovým křížem, boxery, dýky, lékárníčky a další oficiálně certifikované

doplňky. Tato aktivita se vyvinula v celostátní zásobovací agenturu, která nabízela zásilkový prodej a provozovala více než deset maloobchodních prodejen po celé zemi. Nejlukrativnějším produktem podporovaným SA byly cigarety značky Sturm. (SA přestala prodávat cigarety v roce 1934, po převzetí moci.)

„Ochota lidí se skromnými příjmy darovat částky, které pro ně byly značné,“ píše Turner, „byla podle názoru jednoho pozorujícího policejního agenta ‚na hranici neuvěřitelného‘.“ Vedení strany „se v roce 1930 mohlo upřímně chlubit, že značné prostředky, které byly základem triumfu strany ve volbách, pocházely z příspěvků členů a sympatizantů, nikoli z dotací velkých podniků“.

Hitler a jeho spolupracovníci přinesli poselství, za které byli mnozí skromní lidé ochotni zaplatit, a to i za cenu značných materiálních obětí. Nacismus nebyl v počátcích závislý na dotacích německých kapitalistů, ale byl skutečně populistickým hnutím, které se díky fanatické oddanosti svých řadových stoupenců zakořenilo a vyrostlo v plnohodnotné politické hnutí. (Turner, s. 60)

Ne všechno však bylo obětí. Strana zaměstnávala aktivisty na plný úvazek, včetně novinářů. Řečníci na shromážděních dostávali honoráře (str. 118–119). A v Hnědém domě v Mnichově a v stranických kancelářích po celé zemi pracovali placení profesionální zaměstnanci. Řada lidí se tak mohla věnovat stranické činnosti na plný úvazek.

Sofistikovaný systém placení členských příspěvků, který tvořil základ ekonomické prosperity strany, vymyslel prozíravý, prakticky neznámý účetní jménem Franz Xaver

Schwarz, o kterém je velmi zajímavé číst a který po válce zemřel ve věku 72 let v koncentračním táboře Spojenců. Do strany vstoupil v roce 1922; jeho členské číslo bylo šest. Dohlížel na finance organizace po celou dobu její existence a bezpochyby mu patří největší zásluha za její finanční úspěch. Přesto je v Turnerově knize zmíněn pouze čtyřikrát. Schwarzův systém placení členských příspěvků, pokud je znám (mnoho záznamů bylo během války zničeno), je popsán na stranách 119–124.

Navzdory Schwarzovým vynikajícím schopnostem strana v průběhu 20. let 20. století opakovaně čelila finančním potížím, což ji nutilo často se uchýlovat k nouzovým půjčkám, než konečně dosáhla stability díky velkému nárůstu počtu členů v roce 1930. Jde o to, že již dlouho existoval spolehlivý finanční systém, který umožňoval využít populární úspěch, jakmile se zhmotnil.

NSDAP tedy nebyla nově vzniklou stranou závislou na finančních darech. Byla to naopak „pozoruhodná politická inovace, organizace, která kombinovala charismatické vedení s pečlivou byrokratickou správou, strana mobilizace, která aplikovala socialistické [sic?] organizační a finanční techniky na podstatně bohatší příznivce než SPD [levicová sociálně demokratická strana]“ (s. 123).

Všimněte si, že díky tomu, že NSDAP nebyla závislá na velkých dotacích, mohla šířit extrémně radikální poselství, které bylo a dodnes je pro elity nepřijatelné – s výjimkou politicky korektního „radikalismu“ filosemitismu, protibělošského rasismu a levicového smýšlení, které bylo pro naše elity vždy přijatelné. NSDAP tak uspokojovala skutečné

potřeby a aspirace svých bílých voličů a získala si intenzivně loajální masovou podporu.

Více o Turnerovi

Turner byl mezi akademiky výjimečný tím, že se stavěl proti takzvanému Sonderweg („zvláštní cestu“) narativu německých dějin, který je v podstatě pomluvou německého národa. K tomuto žánru patří kniha *Hitler's Willing Executioners* (1996) od harvardského židovského rasisty Daniela Jonaha Goldhagena.

Turner přesvědčil dědice Otta Wagenera, aby povolili vydání jeho pamětí. Wagener byl generálmajor z druhé světové války, který v letech 1929 až 1933 působil jako Hitlerův blízký ekonomický poradce a důvěrník, stejně jako náčelník štábu SA. Kniha byla vydána pod názvem *Otto Wagener, Hitler aus nächster Nähe. Aufzeichnungen eines Vertrauten 1929–1932*, ed. Henry Ashby Turner (Berlín, 1978). V zkrácené podobě vyšla v anglickém překladu pod názvem *Hitler: Memoirs of a Confidant* (New Haven: Yale University Press, 1985). William Pierce prodával tento svazek ve svém katalogu *National Vanguard Books* z prosince 1988 a napsal: „Zdaleka nejinformativnější a nejpozitivnější paměti Hitlerova důvěrníka od Kubizekovy knihy *The Young Hitler I Knew*. Podrobné zprávy o mnoha dlouhých rozhovorech s Hitlerem.“

Při práci na knize *German Big Business* se Turner zapletl do sporu s židovským marxistou z Princetonu jménem David Abraham, autorem knihy *The Collapse of the Weimar Republic* (Princeton: Princeton University Press, 1981), který tvrdil, že velkopodnikatelé financovali Hitlera, aby potlačili dělnickou třídu. Turner, který byl důvěrně obeznámen s archivními zdroji citovanými Abrahamem, zjistil, že princetonský akademik

hrubě zkreslil důkazy. Napsal, že Abraham porušil pravidla historické vědy tak flagrantně, že jeho práce je bezcenná – „ještě více diskvalifikující“ než práce Poolových zmíněných výše.

Pokud profesionálové někdy najdou odvahu podívat se kritickým a skeptickým pohledem na zaujatou židovskou vědu, nepochybně objeví mnoho podobných intelektuálních zločinů. Abraham nakonec opustil historickou profesi.

V roce 1998 společnost General Motors najala Turnera, aby vyšetřil válečné aktivity své německé dceřiné společnosti Opel poté, co Židé podali žalobu s cílem vydírat od společnosti peníze za její údajnou roli v „holocaustu“. Turner dospěl k závěru, že ačkoli Opel v roce 1938 souhlasil s výrobou motorů pro Luftwaffe, v době vypuknutí války byla automobilová dceřiná společnost znárodněna a GM neměla žádný vliv na výrobu vojenských vozidel nebo využívání nucené práce společností Opel. Své závěry publikoval v knize *General Motors and the Nazis: The Struggle for Control of Opel, Europe's Biggest Carmaker* (New Haven: Yale University Press, 2005).

Další dvě knihy, které by mohly být zajímavé vzhledem k Turnerově relativně neideologickému, empirickému zaměření, jsou *The Two Germanies Since 1945* (New Haven: Yale University Press, 1987) (pět let později revidováno jako *Germany from Partition to Reunification* [New Haven: Yale University Press, 1992]) a *Hitler's Thirty Days To Power: January 1933* (Reading, Mass.: Addison-Wesley, 1996), stručný a přesně zaměřený popis politických manévřů v Berlíně v lednu 1933, které vedly k Hitlerovu jmenování kancléřem.

Druhá z uvedených knih pravděpodobně poskytuje dobrý vhled do toho, co se později stalo známým jako Machtergreifung, neboli „uchopení moci“, jak to nazývali nacionální socialisté, poslední smrtelné chrčení zdegenerované, neokomunistické „demokracie“ Výmarské republiky a zrod totalitního Nového řádu.

Významné podrobnosti o tomto tématu, které jsou pro mě všechny nové, jsou rovněž uvedeny v knize German Big Business. Před Hitlerovým jmenováním došlo k rychlé sérii změn v kancléřství, kdy jeden muž rychle vystřídal druhého, než rezignoval kvůli neschopnosti vytvořit stabilní konsensuální kabinet nebo uspokojivé pracovní vztahy s Říšským sněmem (národním parlamentem), který byl hluboce rozdělen mezi zneprátené ideologické frakce, včetně mocných komunistů, jejichž cílem bylo zničit svobodu a nastolit totalitní režim.

Nikdo v podnikatelské sféře ani ve vládě zvláště nechtěl, aby se Hitler stal kancléřem (jeho jmenování bylo výsledkem machiavellistických zákulisních manévru mezi soupeřícími frakcemi), ale díky silné podpoře NSDAP v populaci nebylo možné ho ignorovat.

Hitlerova první vláda byla menšinově nacionálněsocialistická a obecně se předpokládalo, a to z dobrého důvodu, že jeho kancléřství, stejně jako kancléřství jeho bezprostředních předchůdců, potrvá nanejvýš několik týdnů nebo měsíců, než se zhroutí. Jeho jmenování nebylo vnímáno jako rozhodující zlom s minulostí a Turner mistrně vysvětluje, proč byl tento předpoklad pro lidi rozumný.

Závěr

Snážil jsem se poskytnout určité informace o tom, odkud pocházely finanční prostředky nacionálních socialistů před rokem 1933, podle H. A. Turnera, který se z různých důvodů jeví jako poměrně důvěryhodný zdroj. Většina podrobných záznamů týkajících se financí strany však byla během války zničena, takže většina Turnerovy knihy je věnována vyvracení široce šířené lži, že německé velké podniky byly pro-nacionálněsocialistické a financovaly Hitlerův vzestup. Turner se proto zaměřuje především na to, jak NSDAP nebyla financována a kde nedostávala podporu – a proč. K této otázce existuje totiž hojnost dokumentárních důkazů obsažených v dosud nevyužitých firemních archivech.

Hitler a jeho strana získali významnou podporu jak od bohatých, tak i od obyčejných Němců. Ale ti první nebyli ekvivalentem amerického žebříčku Forbes 400 – Buffettů, Gatesů, Rockefellerů, Waltonů – ani korporace nebyly ekvivalentem našeho žebříčku Fortune 500. Emil Kirdorf a Fritz Thyssen byli výjimkou, nikoli pravidlem. Nejbohatší lidé a největší korporace se postavili na stranu Židů. Je tedy pozoruhodné, že se nacionálním socialistům podařilo vytvořit pro bílé ekvivalent toho, co komunismus a levicové hnutí představuje pro Židy.

Německo bylo jedinou velkou zemí na světě, kde k tomu došlo. Všude jinde, včetně Spojených států, vedla hospodářská krize 30. let k definitivnímu a rozhodujícímu triumfu levice nad tradičními institucemi, kulturami a původním bílým obyvatelstvem, což dnes vyústilo v politiku rozsáhlé genocidy a zničení toho mála, co zbylo ze svobody a demokracie. Bez radikálního a odhodlaného odporu je osud bývalé Rhodesie

prvního světa, Jižní Afriky a Jihozápadní Afriky předzvěstí toho, co přijde.

Demystifikace vzniku a financování NSDAP

Veronica Clark, 2011

Co přesně představovala NSDAP (Nacionálněsocialistická německá strana práce) a kdo byli její zakládající členové? Proč a jak Adolf Hitler proměnil stranu z nevýrazné proletářské dělnické strany v plnohodnotný politický aparát, který získal absolutní moc v Německu? A co je možná ještě důležitější, jak byla financována? Na tyto otázky odpovíme v tomto úvodu. Nejprve se ale podíváme na počátky NSDAP a její náborový proces. Je třeba pochopit, jak se tento proces odehrával, pokud chceme porozumět postoji NSDAP k židovství a zednářství, jakož i převládajícímu společenskému a politickému řádu té doby. Samozřejmě odhalíme i některé další důležité aspekty jejího raného vývoje, což si vyžádá značné množství vyvracení mýtů o Hitlerovi, včetně toho, kdo mu vlastně poskytoval finanční prostředky.

Triumvirát: Vedení, rozvoj a jednotu

Adolf Hitler, na rozdíl od vlastních mýtů a mýtů ostatních, nebyl chudý – alespoň ne do té doby, než vyčerpал své úspory a příspěvky při toulkách po Vídni. Mnoho historiků píše, že Hitler prostě žil ze dne na den a plýtvал svými penězi i časem, ale přitom přehlíží Hitlerovy zkušenosti a „životní výchovu“, které později hrály tak důležitou roli ve vývoji a směřování nacionálního socialismu i druhé světové války. Vývoj a směřování obou lze vysledovat až k Hitlerovým zkušenostem během těch „ztracených“ let.

Hitler, stejně jako mnoho jiných mladých německých mužů a žen své doby, upadl ze střední třídy do „ubohého proletariátu“. To bylo něco, co mladý Hitler odmítal přijmout.

Byl hluboce rozhořčen svými vídeňskými zkušenostmi, které mladým lidem s dostatečnou vůlí a talentem nabízely falešné sliby prosperity a naděje. Převládající nesoulad doby a místa, ve kterém vyrůstal, v něm vyvolal palčivou touhu změnit tyto okolnosti, což také po roce 1933 udělal. Hitler tak nenáviděl třídní společnost, jakou byla Vídeň, Rakousko a Evropa obecně, že jedním z jeho klíčových cílů v letech míru i války bylo vytvoření systému založeného na zásluhách. Narození člověka nebylo důležité. Důležité byly talent, loajalita, spolehlivost a statečnost, zejména tváří v tvář nepřízni osudu a nejistotě. Hitler dokázal překonat většinu zakořeněných třídních bariér dvěma odlišnými způsoby:

1. Rekrutoval muže i ženy ze všech společenských vrstev a podle toho přizpůsoboval svůj projev a chování každému z nich v závislosti na jeho společenském postavení.
2. Nahradil ekonomické hodnocení rasovým hodnocením.

Podívejme se na první bod. Hitler potřeboval co nejširší spektrum německé společnosti, což znamenalo, že musel oslovit muže, ženy, mladé, staré, bohaté, chudé, nezaměstnané i zaměstnané. Ženy patřily v počátcích k Hitlerovým nejoddanějším a nejhorlivějším příznivcům. Stejně tak nízkopříjmové skupiny, malí podnikatelé a zahraniční šlechtici, jako například běloruští emigranti, kteří toužili po návratu ruské monarchie. Poskytovali Hitlerovi fyzické publikum, kontakty s elitou a podnikatelskou sférou a finanční podporu, která většinou měla formu půjček. Hitler potřeboval průmyslníky stejně jako pracující, elity a vykořeněné cizince. Jelikož jeho cílem bylo zlepšit postavení všech etnických Němců z nižších vrstev, musel si je všechny získat, což vyžadovalo strategii oslovení více tříd. Když se setkal a hovořil s hrabaty,

vévodkyněmi a dalšími členy bývalé královské rodiny, oslovoval je královským způsobem. Jeho etiketa, projev a osobní chování se v takové společnosti ukázaly jako bezvadné. Když se setkal nebo hovořil s průmyslníky, jako byl Fritz Thyssen, přizpůsobil své chování a způsoby tak, aby odpovídaly nadějím a obavám průmyslového Německa. Zároveň se v takové společnosti snažil omezit své socialistické výroky, aby ho průmyslníci nesprávně neidentifikovali jako marxistu-komunistu. Musel je přesvědčit, že rozdrť marxistický komunismus a udrží jejich průmyslovou mocenskou základnu tváří v tvář rostoucí mase nespokojených, nedostatečně placených pracujících, kteří se cítili podváděni a vykořisťováni německým průmyslem. Kdykoli se ekonomická situace zhoršila, pracující trpěli snížením mezd a benefitů. Vinili z toho průmyslníky, ale Hitler viděl, že i průmyslníci trpí: mnoho z nich zkrachovalo během inflace i během Velké hospodářské krize. Paralyzující versailleské reparace dostaly většinu německých průmyslníků a vývozců do neudržitelné ekonomické situace, což zase poškodilo německé pracující. To znamenalo, že Hitler musel alespoň naznačit budoucí zbrojení Německa, které se stejně tajně odehrávalo. Na druhé straně musel Hitler slíbit dělníkům, kteří byli v téměř všech ohledech jeho největší a nejdůležitější oporou v počátečních letech, že nedovolí, aby je stát nebo průmysl vykořisťovaly nebo s nimi nadále zacházely jako s automaty. Je zřejmé, že vyvážení prání a potřeb těchto tří klíčových sektorů třídně rozděleného Německa nebylo vůbec jednoduché. Hitler to však dokázal, a to téměř bez krveprolití (ve srovnání s komunistickými revolucemi v Rusku a ve východní Evropě).

Nyní k druhému bodu: Hitler musel přijít s jednotnou ideologií pro německý národ. Z dnešního pohledu se tento úkol jeví jako jednoduchý, protože Německo bylo podle dnešních měřítek homogenní společností. V té době však německá situace taková nebyla. Německo bylo sice rasově homogenní, ale třídní antagonismy byly tak hluboce zakořeněné, že jen málokterý německý elitář nebo šlechtic měl zájem sdílet politickou nebo společenskou moc s Němci z nižších a středních vrstev. Junkeři (zemští páni) zacházeli se svými zemědělskými dělníky (nevolníky) jako s občany druhé nebo třetí kategorie a nařídili jim, aby se sbalili a odešli, pokud se odváží hlasovat proti svým zaměstnavatelům, zemským pánům. Podle výzkumu Jamese a Suzanne Poolových mnoho junkerů, zejména přátelé von Hindenburga, odmítlo přestat žít podle feudálního řádu, což přispělo k rostoucí nespokojenosti mas s monarchií. To sloužilo pouze zájmům republikánů a zednářů, kteří oba chtěli navždy skoncovat s monarchií. O jejich motivech budeme hovořit později. Prozatím stačí říci, že jejich pohnutky nebyly zdaleka benevolentní. Německé třídní rozdíly převážily nad jakoukoli rasovou nebo etnickou solidaritou. Není překvapivé, že touha sjednotit všechny Němce jako rasové soukmenovce byla sdílená téměř výhradně mezi nižšími a středními třídami, a dokonce i mnoho Němců ze střední třídy dělalo vše pro to, aby se udrželo ve svém buržoazním postavení, i když to znamenalo udržovat nižší třídy v útlaku. Jak je vidět, Hitlerův cíl nebyl vůbec jednoduchý.

Jak tedy Hitler sjednotil Němce? A jak úspěšný byl? Hitler sjednotil Němce tím, že se odvolával na ideologický koncept podobný italské Romanita, kterou prosazoval Benito Mussolini. Hitlerovým konceptem byl nordicismus: jeho základní,

zjednodušená premisa spočívala v tom, že všechny evropské [a především germánské – pozn. překl.] národy spojovala jejich nordická rasová složka, a protože je spojovala tato společná „rasová duše“ nebo pokrevní složka, jak by mohly bojovat nebo být rozděleny? Ačkoli se taková sjednocující myšlenka mnohým zdála proveditelná a rozumná, někteří se jí přesto bránili. Junkers, bývalá šlechta, a mnoho dalších podnikatelských elit v Německu vidělo v Hitlerovi pouze bývalého poddůstojníka, který neměl žádný vliv vzhledem ke svému maloměstáckému (nižší střední třídě) původu. Hitlerovi se podařilo sjednotit všechny Němce jako Volksgenossen jen částečně. Jeho neúplný úspěch v tomto ohledu, což byl jistě nedosažitelný cíl, se později ukázal jako jeho zkáza. Elity mezi důstojníky způsobily Hitlerovi a jeho válečnému úsilí nezměrné škody, ale příběh o jejich zradě a sabotáži přesahuje rámec této diskuse.

Mohl být Hitler úspěšnější, kdyby byl od počátku rasově tolerantnější? Ne nutně. Mussolini, na rozdíl od Hitlera, nebyl v žádném případě rasově exkluzivní a vynaložil velké úsilí a čas na to, aby získal neitaly pro italskou fašistickou věc. Byl však převážně neúspěšný, zejména v Etiopii – a to navzdory skutečnosti, že nechal Etiopany vycvičit jako piloty (ještě předtím, než vznikli Tuskegee Airmen) a slíbil jim vyšší postavení v rámci fašistické italské říše. Z tohoto příkladu můžeme vyvodit, že kdyby Hitler na začátku otevřeně podal ruku i ne-Němcům, nezaručilo by to politický ani vojenský úspěch nacionálního socialismu. Mussolini tak učinil a jeho tolerantní ruka byla odmítnuta. Spojené státy a Británie ve druhé světové válce nezvítězily díky odvodu nebílých, ale proto, že podporovaly a financovaly sovětskou válečnou

mašinerii a byly ochotny bez rozpaků bombardovat Německo. To nás vrací k hlavnímu bodu, kterým je, že sjednocení skupiny lidí, ať už homogenní nebo různorodé, není snadný úkol. Hitler dokázal přesvědčit pouze nižší a střední třídy, že rasová hodnota musí převážet nad ekonomickou (třídní) hodnotou. Většinu německé elity se mu nikdy nepodařilo získat pro svůj nordicismus.

Co to všechno znamená? Zprvé to znamená, že strana, která chce uspět v západním liberálně-demokratickém kontextu, musí oslovit ženy i muže, občany všech věkových skupin a všech sociálních tříd. Rozumný a seriózní vůdce a strana si nemohou dovolit žádnou skupinu opomenout. To vše samozřejmě závisí na konkrétní zemi a občanech, protože Hitlerův styl politiky a vedení byl formován s ohledem na konkrétní dobu, kulturu, národ a místo. Nebyl určen k exportu, ale k přizpůsobení v různých kontextech. Hitlerův styl politiky byl ve skutečnosti do značné míry inspirován Mussolinim a vedením rakouského starosty Karla Luegera.

Zadruhé to znamená, že pro úspěch strany jsou důležitější masy než elity, a to kvůli jejich počtu. Pouze masy mají moc vyvolat strach u vyšší třídy tím, že vyhrožují podporou násilných revolučních stran a organizací, které jsou často vedeny a financovány nepřátelskými členy páté kolony. Komunistická strana (KPD) byla vedle Hitlerovy strany jedinou stranou, která vyvolávala skutečný strach u elitních tříd Německa. Hitler a NSDAP nemohli být ignorováni právě z toho důvodu, že kromě marxistických komunistů měli v té době v Německu největší masovou podporu. Průmyslníci si nemohli dovolit znepřátelit si Hitlera a NSDAP; pokud by tak učinili, Hitlerovi stoupenci by rychle posílili řady komunistů nebo by

ho možná dokonce svrhli, jak si přáli Ernst Röhm a mnoho členů SA. Hitlerova strana byla jedinou nekomunistickou, nacionalistickou stranou, která nabízela nižším a středním třídám lepší postavení v německé společnosti. Vzhledem k Hitlerově schopnosti udržet si loajalitu drtivé většiny svých stoupenců mohl pouze on zabránit přechodnému krveprolití, čehož se většina německé vyšší třídy nejvíce obávala. A přesně to také udělal. Je však důležité mít na paměti, že Hitler potřeboval věrohodnou hrozbu, aby si udržel svůj osobní a politický vliv nad vyššími třídami a velkými podniky. Bez komunistů, kteří by jim hrozili masovými nepokoji a krveprolitím, neměli průmyslníci a bývalá šlechta kromě vlastenectví žádný důvod podporovat Hitlera a NSDAP.

Zatřetí, občané, kteří chtějí zůstat jednotní, potřebují stranu, která toho může dosáhnout. Bavoři se chtěli odtrhnout od Německa a stát se nezávislým státem. Velké podniky požadovaly konec junkerských statků, které promrhávaly četné vládní záchranné balíčky, a požadovaly obchodní cla, která poškozovala německý průmysl. Junkersům bylo jedno, zda průmyslníci trpí, pokud jejich statky zůstaly v jejich vlastnictví a oni mohli žít luxusním životním stylem na úkor německých daňových poplatníků. Aby zmírnil tyto rozpory, Hitler se odvolával na nordicismus, který vyzýval Němce, aby uznávali a cenili si své pokrevní vazby namísto svého společenského postavení (založeného na bohatství). Tato sjednocující ideologie poskytla Hitlerovi nezbytné prostředky k vytvoření systému zásluh: člověk se mohl dostat na vrchol nacionálněsocialistické společnosti bez ohledu na své rodiče nebo osobní finance, protože z rasového hlediska byl rovný všem ostatním Němcům. Hitlerův německý rasismus a

antisemitismus byly praktickými prostředky k dosažení beztrždní jednoty mezi dříve rozdělenými Němci. Hitler později použil podobný přístup u Waffen-SS. Z výlučně německého organizačního konceptu (Allgemeine SS) vytvořil mezinárodní, multietnickou ideu tím, že sjednotil všechny, kteří se účastnili boje proti židovskému bolševismu, nepříteli „všech národů“.

Nábor počátečních členů

Jako každá strana vycházející z lidových vrstev, i NSDAP se vyvinula organicky z hrstky tvrdých ideologů, přičemž hlavním katalyzátorem byl Adolf Hitler. NSDAP však nevznikla sama od sebe, ale vyrostla ze strany, která již měla program, vedoucí jádro a malou skupinu oddaných stoupenců. Tou stranou byla Německá strana práce vedená Antonem Drexlerem. Hitler byl ve skutečnosti armádou pověřen, aby špehoval Německou stranu práce. Armáda měla zájem o dvě věci: najít nacionalisty pro své vlastní účely a vykořenit komunisty, kteří hrozili, že z Německa udělají podřízenou satelitní zemi Moskvy. Hitlerovy řečnické schopnosti a zájem o politiku vedly armádu k tomu, že ho vybrala pro tento tajný úkol. Drexler a mnoho jeho myšlenek se mu zalíbily, a tak se nakonec přihlásil a dostal členskou kartu se svým jménem a členským číslem, což byla tradice, kterou Hitler zachoval i ve své NSDAP. Hitler zahájil svou politickou kariéru jako propagandista strany práce, ale rychle odhalil hlavní problémy strany: oslovovala příliš málo lidí a neměla žádné jiné možnosti oslovit veřejnost než přednášky, které byly často nudné. Proto se soustředil na rozvoj svých vlastních talentů, které převyšovaly Drexlerovy, a na vytvoření vlastních plánů pro stranu práce; tak vznikla NSDAP. Hitler rychle využil Drexlerových kontaktů s bohatými členy společnosti Thule. Do společnosti Thule nevstoupil, ale požádal ji o podporu. Právě

ona významně zvýšila potenciál jeho strany oslovit německou vyšší třídu, která zase pomohla stranu financovat. Poté, co opustil armádu, vrhl se Hitler s neomezeným odhodláním do rozvoje NSDAP.

Zatímco Drexler a jeho jádro se soustředili výhradně na získání německých dělníků, Hitler měl zálusk na širší publikum a větší dosah. Jeho vztahy s běloruskými emigranty, bohatými členy Thule a zejména s Gottfriedem Federem (ekonom) a Dietrichem Eckartem (filozof a spisovatel) se ukázaly jako neocenitelné při získání bankrotujícího Völkischer Beobachter (VB). Feder spolu s dalšími dvěma ranými členy NSDAP vlastnil 30 000 akcií VB. Dietrich Eckart získal od sympatizujícího generála Rittera von Eppa půjčku ve výši 60 000 RM na koupi VB. Zbytek z ceny 120 000 RM pocházel od průmyslníka jménem Dr. Gottfried Grandel, kterého Hitler přesvědčil svou osobní výzvou. Eckart pravděpodobně také pomohl, spolu s Dr. Gutberletem (který přislíbil 5 000 RM).

Podle Poolových pocházeli Hitlerovi raní příznivci z nejrozumnějších společenských vrstev, národností a etnických skupin. Četní bohatí běloruští emigranti, kteří měli kontakty s Thule, uzavřeli spojení s NSDAP a údajně pro Hitlera shromáždili „obrovské sumy peněz“ – alespoň podle zápisu od jednoho úředníka z roku 1923. Byl tu Henry Ford, který byl protižidovský a chtěl šířit své poselství vnímavým národům **[Ke spekulacím od Jamese a Suzanne Poolových viz články výše. – pozn. překl.]**. Osobní agenti Benita Mussoliniho navázali kontakt s členy NSDAP v Německu, pravděpodobně za účelem zajištění finanční podpory od Duceho. Ruská velkokněžna Viktorie, která byla pro monarchii a proti bolševikům, dala Hitlerovi peníze. Sir Henry Deterding z Royal

Dutch Shell Corporation nabídl Hitlerovi v letech 1931, 1932 a 1933 obrovské částky peněz výměnou za záruku, že v budoucnu získá zpět své vyvlastněné ropné podíly od bolševiků. Částka se pravděpodobně pohybovala mezi 30 a 55 miliony liber šterlinků. Deterding byl tak proněmecký, že se nakonec oženil s nacionálněsocialistickou ženou a dokonce se přestěhoval do Německa. Stejně jako mnoho jiných německých elit si uvědomil, že pouze asertivní zahraniční politika může zajistit ekonomické přežití Německa ve světě, ve kterém Francie a Anglie měly monopol na čtvrtinu zeměkoule a byly odhodlány zničit globální konkurenceschopnost Německa.

Němci vyzkoušeli všechno ostatní, včetně splnění versailleských reparací, které byly de facto krádeží. Tato „smlouva“ byla ve skutečnosti navržena s jediným cílem: trvale ochromit německou průmyslovou konkurenci. Ernst Röhm byl zanícený německý nacionalista, který přes různé krycí organizace směřoval prostředky armády do NSDAP. Thule Society, která byla pan-germánská a nacionalistická, nejenže přispěla členy do NSDAP, ale také jí pomohla získat spoustu peněz. Dva němečtí klenotníci Josef Füss a Herr Gahr podporovali Hitlera. Jistý pan Pöschl, malý podnikatel, Hitlerovi přispíval již od samého počátku. Quirin Diestl byl dalším z prvních příznivců, který přispíval malými částkami. Oscar Koerner, majitel hračkářství, rovněž přispíval NSDAP penězi. Dr. Friedrich Krohn, zubní lékař, přispíval, kolik mohl. Adolf Müller pomáhal NSDAP udržet VB v chodu tím, že Hitlerovi neustále poskytoval úvěry. Paní Hoffmannová, vdova po řediteli školy, přispívala pravidelně. Četní přátelé generála Ludendorffa, člena Thule, poskytovali NSDAP finanční prostředky. Značný počet prominentních cizinců a německých

státních příslušníků žijících nebo pracujících v Rakousku, Británii, Československu, Finsku, Francii, Itálii, Holandsku, Maďarsku, Švýcarsku, Švédsku a Americe poskytl Hitlerovi peníze, z velké části prostřednictvím Winifred Wagnerové, Kurta Lüdeckeho a maďarských nacionalistů, jako byl Gömbös. Členové německého Freikorps poskytl Hitlerovi peníze, stejně jako mnoho členů Stahlhelmu. Několik pravicových německých podnikatelských kruhů, jako například Emil Kirdorf ze skryté skupiny Ruhrlade, poskytl Hitlerovi finanční prostředky, stejně jako mnoho podnikatelských kruhů, které obvykle podporovaly Alfreda Hugenbergu (muže, který se snažil Hitlera využít pro své vlastní účely). Byl tu také generál Ritter von Epp, který pomohl Dietrichu Eckartovi a NSDAP koupit VB; Dr. Emil Gansser, který měl kontakty na bohaté protestanty; admirál Schröder, bývalý velitel námořnictva; baron Sebottendorf, který měl kontakty na J. F. Lehmannu (člena Thule, finančníka a vydavatele německého námořnictva) a sympatizující námořní důstojníky; Herr Schaffer, který získával zbraně pro Hitlerovu SA; Kurt Lüdecke a skrze něj dva židovští obchodníci se zbraněmi, kteří buď 1) nevěděli, kdo Lüdecke je, nebo 2) neměli důvod se Hitlera bát (bylo to koneckonců na počátku 20. let); možná vévoda z Anhaltu a hrabě Fugger; Ernst Hanfstaengl, bohatý absolvent Harvardu s četnými americkými kontakty a vlastním bohatstvím; bohatá Magda Quandtová, která se provdala za Josepha Goebbelse a měla kontakty v elitních kruzích; Fritz Thyssen, který později popřel, že v roce 1929 a sporadicky v průběhu 30. let poskytl značné částky Hitlerovi a Göringovi, které měl velmi v oblibě; a tak dále.

Žádní Warburgové. Žádní Rothschildové. Žádní Rockefellerové. Ačkoli Rockefellerové nepřímo vstoupili do Hitlerovy finanční sféry prostřednictvím technických investic Standard Oil a Warburgové později prostřednictvím I. G. Farben a J. H. Stein, ani jeden z nich Hitlerovi před rokem 1933 neposkytl žádnou finanční podporu. A ani jeden z nich Hitlera v žádném okamžiku přímo nepodporoval ani neplatil. Příběh Sidneyho Warburga je čistá fikce. Fritz Thyssen a někteří z Hugenbergových významných průmyslových kontaktů, nikoli James Warburg, poskytli Hitlerovi v roce 1929 značné finanční dary (nejméně 1 250 000 RM) a Deterding a několik německých uhelných společností se o Hitlera staralo na počátku 30. let. Ačkoli Hitler utratil obrovské částky na volební kampaň, v žádném případě se nekoupal v penězích, které by nebylo možné vysledovat. Všechny jeho finanční prostředky byly pečlivě evidovány a většina z nich pocházela z reklamy VB, stranických příspěvků, pojištění a honorářů za přednášky, z levicové frakce Gregora Strassera, která v roce 1931 dostávala 10 000 RM měsíčně, z dobré vůle vydavatele VB Adolfa Müllera a z finanční šetrnosti pokladníka strany Franze Schwarze, jehož pečlivé finanční záznamy strany byly zničeny. Američané ho vyslýchali tak brutálně, že v roce 1946 zemřel v britském zajetí. Jeho záznamy, které obsahovaly i jména anonymních dárců Hitlera, se nikdy nikde neobjevily. Poláci mají podezření, že je zničili američtí okupanti.

Pokud jde o Goebbelsovu poznámku ze 17. ledna 1932, že se finanční situace strany „náhle zlepšila“, nebyla to úplně pravda. Pravdou je, že se náhle zlepšila úvěrová linka strany, a to díky manévřům Franze von Papena a barona Kurta von Schrödera s jeho syndikátem investorů, včetně řady

prominentních těžkých průmyslníků, Hamburg-America Steamship Line, Stein Bank of Cologne, Commerz und Privat Bank, Gelsenkirchen Mine Company, Deutsche Bank, Reichskredit-Gesellschaft Bank, Allianz Insurance, členy potašového průmyslu, Brabag Coal Company, Deutsches Erdöl a řadu dalších průmyslníků zabývajících se hnědým uhlím. Ačkoli Hitler toleroval banky páté kolony, jako byly M. M. Warburg a Temple Bank (speciální účet vytvořený pro Temple Society Reichsbankou za účelem financování emigrace Ha'avara), nakonec omezil a reguloval jejich obchodní příležitosti a donutil je, aby pomáhaly s financováním židovské emigrace. Hitlerovým cílem bylo stále více omezovat a tím finančně vytlačovat zahraniční banky, až nebudou schopny dále existovat a budou muset přesunout své sídlo mimo Německo – stejnou politiku použil i k podpoře židovské emigrace a uzavření podniků. Jedním z takových příkladů byla germanizace (tj. převzetí Německem) dvou židovských železáren v regionu Rhön v roce 1937.

Pokud jde o samotný proces náboru, potenciální rekruti byli oslovováni na ulicích, na schůzích a při veřejných vystoupeních. Dostávali letáky nebo brožury. Někdy byl Hitler nebo jiní klíčoví členové strany pozváni, aby promluvili nebo si soukromě popovídali s průmyslníky nebo šlechtici, kteří měli zájem o nekomunistickou, nacionalistickou stranu. Na rozdíl od mýtů, jako je ten o Sidney Warburgovi, Hitler a pravicová frakce NSDAP před rokem 1933 nedostávali tolik finančních prostředků od průmyslníků a bankéřů jako bratři Strasserové, sociální demokraté (SPD) nebo dokonce Hugenbergova nacionalistická strana. Důvod, proč Hitler a NSDAP nikdy nedostali stejnou úroveň finanční nebo morální podpory, byl

trojí: (a) průmyslníci a mnoho junkerů Hitlerovi nedůvěřovali vzhledem k jeho socialistickému postoji k mnoha otázkám; (b) většina průmyslníků a junkerů nebyla finančně ohrožena natolik, aby podporovala revoluční stranu, jako byla Hitlerova (stále byli spokojeni se status quo); a (c) byli podezřívaví vůči jeho protižidovskému postoji.

Zpět k náboru: většina potenciálních rekrutů a finančních podporovatelů se o Hitlerovi a NSDAP dozvěděla z doslechu. Nic jiného nebylo tak účinné jako toto. Když muži jako Scheubner-Richter, Schacht, Borsig, Kirdorf a Thyssen doporučili NSDAP a osobně podpořili Hitlera, bohatí Němci a další příslušníci vyšší a střední třídy byli ochotni Hitlera a jeho stranu seriózně zvážit. Hitler byl v roce 1927 pozván, aby promluvil k těžkým průmyslníkům, a to právě díky ústnímu podání. Dokonce napsal tajnou brožuru určenou pouze pro toto průmyslově-kapitalistické publikum, které ji pak předávalo dalším. Kromě aktivní ústní kampaně NSDAP také vylepovala plakáty všude, kde to bylo možné, propagovala přednášky a další aktivity a názory strany ve svých novinách, prodávala různé drobnosti, aby získala malé finanční prostředky (např. různé předměty, jako mýdlo v obalu NSDAP), a vysílala bohatší členy do zahraničí, aby získali finanční prostředky od německých emigrantů a zahraničních sympatizantů. Kurt Lüdecke v této formě kampaně vynikal.

Na samém počátku se Hitler a NSDAP zaměřili na veterány, zemědělce, dělníky, mladé muže, šlechtice a šlechtičny, malé podnikatele a podnikatelky a důchodce. Jednalo se o sociální třídy, které byly zpočátku nejvíce vnímavé, a to kvůli ekonomické situaci a převládajícímu antimonarchismu, ale později se k Hitlerově podpůrné základně

přidaly i bohaté elity, těžcí průmyslníci, fašističtí a monarchističtí cizinci, pozemkoví junkeři, organizace veteránů, německá armáda a námořnictvo a dokonce i Montagu Norman, prominentní anglický bankéř a osobní přítel Hjalmara Schachta, který podle jeho osobního tajemníka Ernesta Skinnera a Émila Moreaua pohrdal Židy, Francouzi a římskokatolíky. Bezostyšně odmítl pomoci francouzskému ministerstvu financí s čímkoli a prokázal ochotu a schopnost zajistit financování NSDAP prostřednictvím svých kontaktů s Brunem von Schröderem (Schroder Bank), Kurtem von Schröderem (Stein Bank) a Bank of England (F. C. Tiarks a sám M. Norman). Norman měl silnou sympatii k Němcům, která sahala až do jeho studentských let v Drážďanech, a přirozeně nabídl finanční pomoc a tím i stabilizaci nové vlády, kterou jeho přítel Schacht otevřeně podporoval od roku 1931. Jelikož Hitler byl nepřátelský vůči Francii (Francouze považoval za nepřítele číslo jedna), přátelský vůči Británii (kterou nepovažoval za hrozbu) a diskriminační vůči Židům, což byly tři věci, které Norman považoval za příznivé, doporučil Kurtu von Schröderovi, aby poskytl úvěr Hitlerově straně, která nyní ovládala vládu. Schacht byl v tomto ohledu Hitlerovým faktickým záchranným lanem, nacionalistickým německým bankéřem, který měl své vlastní plány na oživení Německa, ale který byl také osobně ohromen Hitlerovými projevy a masovou přitažlivostí, kterou žádný jiný politik neměl.

Pokud jde o počáteční podporu Hitlera, mnoho zemědělců bylo zatíženo dluhy a většina z nich, včetně pozemkových junkerů, se cítila ohrožena komunistickým vyvlastňováním a nedostatečnými ochrannými zemědělskými cly. Veteráni byli vnímaví, protože se cítili zrazeni vládnoucí třídou, zejména

liberálními demokraty ze SPD, a protože měli potíže najít práci. Dělníci, kteří byli většinou mladí muži, byli vnímaví, protože se cítili vykořisťováni podnikatelskou třídou, ale především proto, že byli nejvíce postiženi inflací a nezaměstnaností. Důchodci s pevnými příjmy byli vnímaví k Hitlerovu socialistickému postoji. Šlechtici a šlechtičny se o Hitlera zajímali, protože se stavěl proti zednářství a vyvlastňování jejich pozemkových majetků a protože naznačoval obnovení monarchie. Navíc všechny tyto skupiny obecně odmítaly marxistický komunismus. Většina německého obyvatelstva neměla zájem o revoluční krveprolití nebo kolektivizaci zemědělství, ale o ekonomickou a sociální jistotu, spravedlnost a prosperitu pro sebe; německé elity nepodporovaly vyvlastňování a kolektivizaci. Hitlerova hlavní opozice v počátečních letech pocházela od komunistů, kteří ho označovali za nástroj kapitalismu, a od bývalé šlechty; od těžkých průmyslníků, kteří nedůvěřovali jeho socialismu a SA (obávali se, že SA není nic jiného než komunistická horda); a od levicové frakce v rámci jeho vlastní strany, která zpochybňovala Hitlerovy finanční zdroje a pro-podnikatelský postoj.

Když někdo požádal o vstup do NSDAP, zaplatil počáteční roční členský příspěvek, obdržel členskou kartu a byl požádán, aby pro stranu vykonal nějakou službu nebo úkol. Mohlo se jednat o cokoli od vylepování plakátů před přednáškami až po šíření informací o NSDAP nebo rozdávání letáků na ulicích a v pivnicích. Po rozchodu Hitlera a Strassera byl člen požádán, aby přísahal věrnost Adolfu Hitlerovi. Prověřování pravděpodobně prováděli členové, kteří na ulicích vedli rozhovory a verbovali nové členy, protože neexistoval žádný známý formální postup prověřování. Dokud člověk platil roční

členský příspěvek a loajálně sloužil straně, byl důvěryhodný. Ti, kteří se chtěli od strany odtrhnout, byli ve skutečnosti vyzváni k odchodu samotným Hitlerem na shromáždění, které se konalo po aférách Strassera a Stennese. K tomuto tématu se vrátíme později.

V tomto duchu hráli Kurt Lüdecke, Otto Wagener a Ernst Röhm vedoucí roli ve vyzbrojování, výcviku a drilu členů SA. Jejich osobní získávání finančních prostředků, tajné dohody s německou armádou (Reichswehr), která měla mnoho prominentních sympatizantů NSDAP a SA, a Lüdeckeho kontakty s židovskými obchodníky se zbraněmi na černém trhu se ukázaly jako zásadní pro vybudování věrohodné paramilitární hrozby pro stávající stav. Vláda v Berlíně měla tendenci ignorovat násilí SA proti komunistům, protože byla proti komunistickému převzetí moci. Hitlerova strana také za každou cenu podporovala německou národní jednotu, takže Hitler a jeho SA stáli za to, aby byli tolerováni, aby se zabránilo odtržení Bavorska. Hitlerovou skutečnou vyjednávací základnou byla jeho SA a masy. Bez nich by mohl být ignorován elitami, vládou a průmyslem; s nimi však představoval skutečnou hrozbu, podobně jako komunisté. Lüdecke, Wagener a Röhm všichni v určitém okamžiku vedli pravidelné cvičení a paramilitární základní výcvik ve velké hale financované členy strany a různými příznivci. Pochody ve formaci a cvičení se také konaly v lesích a na venkově, když to bylo možné, ale většinou se odehrávaly v hale pronajaté stranou nebo na soukromém pozemku bohatého sympatizanta. Naštěstí pro nezaměstnané a chudé členy strana platila uniformy pro všechny.

Když byly zavedeny hodnosti SA a SS, požadavky byly loajalita a vůdčí schopnosti. SS se skládala z mužů, které si sám Hitler osobně vybral. Osobně je tedy prověřoval. Ve skutečnosti Hitler obvykle osobně jmenoval vůdce do jejich funkcí, a to i v SA. Například povolal Röhma z Bolívie, aby reorganizoval a vedl SA. Hitler měl tendenci vybírat lidi, o kterých se domníval, že nebudou podléhat skupinovému myšlení. Historici to obvykle charakterizují jako Hitlerovu politiku „rozděl a panuj“, ale hloubková studie raného vývoje strany naznačuje, že Hitler spíše vybíral lidi, kteří (a) nezpochybňovali jeho vedení a (b) nepodléhali pokušení být člověkem, který bezmyšlenkovitě souhlasí se vším. Tento postup při jmenování měl dva účinky: zabránil vážným rozkolům uvnitř strany tím, že všechny podřídil samotnému Hitlerovi, a zároveň podpořil rivalitu uvnitř strany, která zabránila skupinovému myšlení. Vůdci mohli nesouhlasit a dokonce zpochybňovat autoritu jeden druhého, aniž by tím zničili stranu. Hitler zakládal povýšení výhradně na výkonu, nikoli na postavení. Tato tendence se později během války ještě zesílila, zejména poté, co Hitler založil NSFO (Nacionálněsocialistický velitelský sbor). Toto vrchní velení NS bylo pravděpodobně zřízeno, aby nahradilo nebo převzalo OKW (vrchní velení ozbrojených sil). Hitler chtěl, aby vybraní důstojníci NSFO absolvovali 4 až 18hodinový kurz politicko-ideologické výuky. V prosinci 1944 sám jmenoval vedoucího NSFO Hermanna Reineckeho.

NSDAP se rozšířila do měst a států mimo Mnichov (Bavorsko), kde měla své sídlo v Hnědém domě, tím, že jmenovala určité členy, aby řídili činnost strany a vykonávali stranické služby ve svých vlastních státech, městech, obcích a vesnicích. Nejznámějším příkladem člena a vůdce NSDAP,

který získal téměř dostatek osobní moci, finanční podpory a masové podpory, aby mohl konkurovat samotnému Hitlerovi, byl Gregor Strasser. Hitler dokázal zabránit vzniku krize díky svému talentu pro chytré manévrování a osobní přitažlivosti, ale taková rizika jsou vlastní každé organizaci, která se stane tak mocnou jako NSDAP. A jsou to rizika, která musí být podstoupena, pokud si vedení strany přeje, aby se rozvíjela a rostla. Talentovaní, oddaní a kvalifikovaní řečníci a vůdci byli jmenováni, aby řídili operace na všech možných místech. Členové berlínské NSDAP však také cestovali po okolí, přednášeli a žádali o finanční podporu. Všechny přednášky byly zpoplatněny. Hitler sám neustále cestoval a setkával se s pracujícími i elitou, aby získával nové členy a posiloval své finance.

Na konci roku 1920 měla NSDAP asi 3 000 členů. Počet členů pak vzrostl z 27 000 v roce 1925 na 108 000 v roce 1928. V srpnu 1931 vytvořila NSDAP vlastní zpravodajskou a bezpečnostní službu. Heinrich Himmler založil SD (Sicherheitsdienst) a Reinhard Heydrich byl jmenován vedoucím této organizace, která byla oddělena od SS (Schutzstaffel). V době Strasserovy krize měla SA asi 400 000 členů a samotná strana do roku 1933 narostla na 2 miliony členů. V roce 1932 byla dostatečně velká, aby získala kontrolu nad 37 % říšského sněmu.

Zde jsou výsledky voleb v letech 1920 až 1933:

Převzato z knihy Jamese E. a Suzanne Poolových Who Financed Hitler: The Secret Funding of Hitler's Rise to Power 1919 – 1933, s. 494.

Politické strany v Říšském sněmu	Červen 1920	Květen 1924	Prosinec 1924	Květen 1928	Září 1930	Červenec 1932	Listopad 1932	Březen 1933
Komunistická strana (KPD)	4	62	45	54	77	89	100	81
Sociálně demokratická strana (SPD)	102	100	131	153	143	133	121	120
Katolická strana středu (BVP)	65	81	88	78	87	97	90	93
Nacionalistická strana (DNVP)	71	95	103	73	41	37	52	52
Nacionálněsocialistická strana (NSDAP)	–	–	–	12	107	230	196	288
Ostatní strany	98	92	73	121	122	22	35	23

Je zřejmé, že NSDAP ztratila většinu ze svých 230 křesel z července 1932 ve prospěch ještě radikálnější a revolučnější Komunistické strany (KPD) v listopadu 1932, nikoli ve prospěch konzervativních katolíků nebo sociálních demokratů. Konzervativní nacionalisté (DNVP) získali pouze 15 křesel. Tyto výsledky, na rozdíl od většiny historiografie, neznamenaají zánik NSDAP, ale nespokojenost mas s jakoukoli stranou, která nebyla ochotna slíbit zásadní sociální a ekonomické změny pro většinu, i kdyby tyto změny znamenaly krveprolití. Hitler a NSDAP nebyli považováni za dostatečně radikální, a tak ztratili křesla ve prospěch KPD! To tak znepokojilo muže jako Hjalmar Schacht a Franz von Papen, že byli nakonec ochotni dát Hitlerovi příležitost stát se kancléřem.

Ve skutečnosti měl být jmenován kancléřem již v červenci 1932, kdy jeho strana získala nejvíce křesel v Říšském sněmu, ale průmyslníci a šlechtici z okolí generála Schleichera, Franze von Papena a prezidenta Hindenburga se proti jeho jmenování kancléřem postavili. Tolik k „magickému financování“ Jamese Warburga a Rothschildů.

Hitler čelil v této fázi tak velkému odporu, že se stejně jako ostatní uchýlil k nátlaku. Hitler si domluvil soukromou schůzku s Oskarem, synem prezidenta Hindenburga, během níž mu

údajně vyhrožoval, že odhalí roli jeho otce v opakovaných záchranách daňových poplatníků před špatně spravovanými a zbankrotovanými majetky Junkersů. Jelikož nátlak a intriky byly použity k tomu, aby Hitlera připravily o jeho zasloužené jmenování, rozhodl se, že může hrát stejnou hru. Hindenburg ho krátce nato jmenoval kancléřem, což podle většiny historiků bylo na příkaz von Papena. Vidíme, že von Papenova touha zabránit komunistické většině tím, že Hitlerovi udělil kancléřský post, byla jen částečným důvodem, proč ho Hindenburg jmenoval. Hitler zvítězil, ale ne proto, že by dostal tajné finanční prostředky. Franz von Papen pokračoval v intrikách proti Hitlerovi a naléhal na průmyslníky, aby stáhli svou finanční podporu NSDAP! Cílem tohoto takzvaného „kabinetu baronů“ bylo dát Hitlerovi jen tolik moci, aby byl osobně spokojen, aniž by mu bylo umožněno dosáhnout většiny dostatečně silné k převrácení status quo, ale jen tak silné, aby zabránila komunistické většině.

Vzhledem k této patové situaci byl rychlý růst NSDAP během pouhých 6 let a její následné získání absolutní moci možné pouze díky autoritářskému vůdci v pokřivené politické situaci, v níž byly vydírání, korupce a politické triky na denním pořádku. To, co začalo jako demokratická strana práce s jednoduchým výkonným výborem, do kterého byl Hitler jmenován na počátku 20. let, se stalo autoritářskou organizací s vlastními uniformami, kanceláři, výcvikovými zařízeními, pojišťovnou, zbožím, novinami, propagandistickým aparátem, armádou (SA) a bezpečnostním aparátem (SS a SD). To bylo opravdu impozantní a většina zásluh za její úspěch patří vůdcům a členům jako Hitler, Hess, Gansser, Eckart, Funk, Schwarz, Feder, Keppler, Himmler, Rosenberg, Goebbels,

Strasserovi (před rokem 1932), Scheubner-Richterovi, Hanfstaenglovi, Lüdeckemu, Göringovi a Röhmovi, kteří doslova zasvětili svůj život straně.

Akce NSDAP se konaly tak často, jak to bylo možné. Noviny byly samozřejmě vždy k dispozici – vycházely denně – , takže veřejnost i členové strany vždy věděli, co se denně děje. Po propuštění z vězení Hitler téměř nepřetržitě pronášel projevy a setkával se s významnými bohatými osobnostmi. Byl natolik prozíravý, že si pořídil motorová vozidla, která byla v té době vzácností. Rychlá doprava byla nezbytná k porážce konkurenčních stran, jako byli komunisté, kteří stále museli chodit pěšky na své různé projevy a schůzky. Dveře NSDAP byly, takřka, vždy otevřené pro přijímání nových členů. Zájemci se buď přihlásili v jednoduchých náborových centrech na místě, nebo zaslali své přihlášky poštou do sídla strany v Mnichově.

Nepohodlná fakta o Hitlerovi a NSDAP

Následuje seznam důležitých faktů získaných z knihy Poolsových *Who Financed Hitler* [**Ohledně věrohodnosti těchto tvrzení, co se týče financování NSDAP velkými průmyslníky, viz předešlé články výše – pozn. překl.**] . Tento seznam objasňuje a shrnuje naše úvodní informace o vývoji, podpoře a financování NSDAP. Ještě důležitější je, že tento seznam odhaluje četné mýty spojené s Hitlerem a NSDAP, jako je Hitlerův „militarismus“, financování NSDAP prostřednictvím Paula nebo Sidneyho (Jamese) Warburga a Rothschildů a Hitlerova nepopularita mezi většinou Němců.

- Gustav Stresemann byl stejně vojensky zaměřený jako Adolf Hitler. Myšlenka, že Hitlerovo jmenování kancléřem znamenalo válku v budoucnosti, je tedy sporná.
- V roce 1918 komunisté doslova seřadili a zavraždili rukojmí z vyšších vrstev, včetně členů Thule. Celkem 12 rukojmích bylo zastřeleno na školním dvoře v Mnichově.
- Poolsovi poznamenali, že jelikož německá ekonomika celkově nepoškozovala zisky většiny průmyslníků, chtěli jako skupina zachovat status quo. A to byl z pohledu revolučních stran, jako byla ta Hitlerova, i z pohledu milionů chudých a nezaměstnaných lidí problém.
- Hitler a Hess, nikoli Göring a Goebbels, jak tvrdil „Sidney Warburg“, v roce 1929 žádali o peníze. Německý průmyslník Emil Kirdorf pravděpodobně v této době dal NSDAP peníze.
- Radek, Levine a Axelrod, všichni komunisté, byli Židé. Tito tři muži a teror, který způsobili Fritzovi Thyssenovi a jeho otci osobně, včetně uvěznění a výhrůžek smrti, změnili Thyssenův život. Od té chvíle podporoval Hitlera, a to velmi horlivě.
- Francouzské stanné právo a požadavky na zdroje z Porúří byly pro Fritze Thyssena příliš. Byl zatčen a pokutován 300 000 zlatých marek za to, že povzbuzoval německé dělníky k pasivnímu odporu proti francouzské vojenské okupaci. Francouzi na tyto německé dělníky zahájili palbu a zabili a zranili stovky lidí.
- Thyssen bagatelizoval svou podporu národních socialistů. V letech 1928 a 1929 daroval 1 250 000 říšských marek. To bylo přesně v době, kdy měl Sidney Warburg údajně tajně převádět hotovost Hitlerovi.

- Kirdorf měl židovské přátele a bankovní kontakty, včetně Dr. Arthura Salomonsohna. Navzdory těmto významným finančním kontaktům Kirdorf Hitlerovi a NSDAP poskytoval jen velmi málo.
- Thyssen a Kirdorf viděli pro Německo jen malou naději. Francie a Anglie měly monopol na čtvrtinu světa a byly odhodlány zničit globální konkurenceschopnost Německa.
- Versailleská smlouva znamenala pro Německo ekonomický konec – skutečný, opravdový a úplný.
- „Smlouva“ byla ve skutečnosti ekonomickou zbraní, jejímž cílem bylo trvale ochromit Německo jako průmyslového konkurenta. Celkové reparace Německa činily 32 miliard dolarů, což odpovídá dnešním 425 miliardám dolarů, neboli 6,6 miliardám dolarů ročně.
- NSDAP se nedostala k moci díky mezinárodním židovským zájmům, jak naznačují někteří badatelé. NSDAP o svou moc bojovala. Například v jediné pouliční bitvě mezi nacionálními socialisty a komunisty bylo pobito 300 mužů. Hitler bojoval o moc 14 let a během svého pokusu o puč byl téměř zastřelen, což jsou fakta, která tuto tezi zpochybňují.
- Konglomerát I. G. Farben a vysoké finance nikdy před rokem 1933 nehrály v rovnici Hitler-NSDAP žádnou roli.
- Podle Poolových, jelikož nic, co Německo udělalo, nevedlo ke snížení nezaměstnanosti a obchodní nerovnováhy, byla pro ekonomické přežití Německa nezbytná imperialistická politika. Vážně vyzkoušela všechno ostatní.
- Hlavním motivem velkých podniků pro podporu Hitlera a NSDAP bylo za každou cenu zabránit komunismu.

- Generál von Seeckt působil pod rouškou prodemokratických postojů (stejně jako Hitler) až do dne, kdy bylo možné rozbít všechny demokratické řetězy. Pro von Seecka byla intelektuální demilitarizace Německa skutečně největší hrozbou ze všech.
- Rusko-německou vojenskou spolupráci prosazoval von Seeckt, nikoli Hitler, a začala v roce 1921 (před uzavřením Rapallské smlouvy). Von Seeckt sehrál v této spolupráci klíčovou roli. Abychom na to nezapomněli: Hitler, a nikdo jiný, měl záložní armádu – SA. V letech 1921 až 1922 tedy došlo k určitému vzdálenému financování NSDAP ze strany Ruska prostřednictvím tajné spolupráce Reichswehru s Ruskem.
- Spojenci zničili Kruppův průmysl, což Kruppovi poskytlo klíčový motiv pro pozdější podporu NSDAP. Krupp s pomocí zahraničních dotací založil anonymní společnosti, které se zabývaly výrobou a testováním zbraní v neutrálních zemích dlouho předtím, než se Hitler dostal k moci.
- Stresemann, stejně jako Hitler, chtěl, aby se Německo znovu stalo světovou velmocí. Ani von Seeckt, ani Stresemann nebyli liberálními demokraty (tj. ani jeden z nich nepodporoval demokracii, která byla Německu vnucena proti jeho vůli).
- Holdingové společnosti byly použity k obnově německého námořnictva na počátku 20. let, dlouho před Hitlerovým nástupem k moci.
- „Liberálně demokratická“ Výmarská republika poskytovala skrytou pomoc německému zbrojení všemi

možnými způsoby. Krupp byl dotován Výmarským režimem, nikoli Hitlerem.

- Vzhledem k průmyslovému kontextu té doby by Thyssenův průmysl bez úplného zbrojení zanikl. To bylo důsledkem přílišné závislosti Německa na industrializaci. Jak naznačuje Lawrence Dennis v knize *The Dynamics of War and Revolution*, vyspělá země jako Německo měla na výběr buď se ve všech ohledech, včetně počtu obyvatel, výrazně zmenšit, nebo expandovat. Většina německých vůdců se rozhodla pro druhou možnost.
- Německé zbrojení začalo vážně „z hlediska výroby“ v roce 1928 – pět let předtím, než byl Adolf Hitler jmenován kancléřem.
- Sociální demokraté (SPD) zbrojení podporovali.
- Zbrojení neprokazuje, že Německo plánovalo agresivní válku nebo že bylo „militaristické“.
- V roce 1919 hrozily francouzské i polské ozbrojené síly obklíčením a okupací Německa.
- Všichni členové německé mocenské elity měli stejný cíl, lišili se pouze v metodách, jak tohoto cíle dosáhnout – obnovit Německo jako světovou velmoc. Pouze Adolf Hitler však rozuměl mezinárodní mocenské politice neboli „ekonomice meče“. V roce 1927 se Hitler zeptal průmyslníků: Je to prospěšné pro náš národ nyní nebo v budoucnosti, nebo mu to uškodí? Vhodnost je základem všech spojení.
- Z Hitlerova pohledu byla nepřitelem číslo jedna Francie, nikoli Anglie.
- Politické úplatky nebyly ve Výmarské republice nelegální.

- Vláda zájmových skupin a moc peněz (s nimiž bylo možné kupovat poslance Říšského sněmu) zničily šance Výmarské republiky na přežití. Obojí je ve skutečnosti neodmyslitelnou součástí všech demokracií, které záměrně dávají masám iluzi moci a vlivu ve vládě, aby zabránily jejich nespokojenosti.
- SPD byla politickým nástrojem odborů a byrokracie organizované práce. Všechny ostatní strany, s výjimkou KPD, byly skrytými zájmovými skupinami velkého byznysu.
- Precedens „velkého byznysu“ ve Výmaru vytvořil Walther Rathenau, nikoli Hitler nebo NSDAP.
- Ruhrlade byla tajná společnost těžkých průmyslníků s 12 členy, kteří se tajně scházeli, aby stanovili společnou hospodářskou a politickou politiku.
- Hugenberg a nacionalistická strana měli mnohem větší podporu velkého byznysu, diskrétní finanční zázemí a prestiž než NSDAP. Ale ani Hugenberg nebyl nástrojem průmyslníků. Oponoval anglo-zednářskému Dawesovu plánu, zatímco několik jeho průmyslových podporovatelů tento plán podporovalo.
- Anglo-zednářský Youngův plán byl přijat 11 let po válce a požadoval, aby Němci platili „reparace“ po dalších 59 let!
- Hugenberg i Strasser Hitlera podcenili. Nebyl ničím „loutkou“. To bylo zřejmé již v době přijetí zákona o svobodě v roce 1929, tedy v době, kdy Sidney Warburg údajně slíbil Hitlerovi finanční podporu. Mýtus o Warburgovi byl použit frakcí Strasser-Stennes z NSDAP k diskreditaci Hitlera. Stennes, který měl pod svým velením 80 000 mužů SA, obsadil sídlo NSDAP v Berlíně, aby

zničil Hitlera, ale Hitlerovi se podařilo zabránit násilnému dobytí sídla tím, že prokázal své vlastnické právo k berlínskému sídlu. Učinil tak jednoduše tím, že po skončení svátků předložil soudu doklad o svém vlastnictví. Policie byla proto nucena sídlo pro něj znovu dobýt a pokus kapitána Walthera Stennesse o puč proti Hitlerovi selhal. Zajímavé je, že Stennes nikdy nebyl členem NSDAP.

- Hitler použil metody Karla Lügera: využít existující nástroje moci.
- Thyssen přiznal, že financoval NSDAP. Jeho neustálá podpora a Hitlerovo strategické spojení s Hugenbergem a nacionalistickou stranou znamenaly pro Hitlera v roce 1929 peníze – žádné z nich nepocházely od Sidneyho Warburga.
- Po roce 1930 generoval Völkischer Beobachter denní příjmy a splatil všechny své nesplacené dluhy.
- Na počátku neexistovalo žádné „tajné“ financování. Max Amann zastavil veškerý majetek NSDAP a odložil všechny finanční závazky až po volbách v roce 1930, což překvapilo všechny, včetně Hitlera. Po září 1930 doplňovaly finanční prostředky shromáždění a příležitostné dary bohatých.
- Po obrovském volebním úspěchu strany se počet členů NSDAP zvýšil díky „stádového efektu“. VB také začalo generovat značné příjmy z reklamy. V jednu chvíli Hitler ve svém prohibicionistickém idealismu zašel příliš daleko a pivovary zrušily všechny své reklamy ve VB. Ostatní členové strany je museli přemlouvat, aby se vrátily.

- Adolf Müller pomáhal nacistům s VB, jedinými novinami, jejichž náklad neklesl ani po začátku hospodářské krize.
- Spojené státy pravděpodobně zničily pečlivě vedené záznamy pokladníka strany Franze Schwarze: Hitler mu dokonce nařídil, aby zaznamenával jména anonymních dárců! Všechny záznamy jsou pryč. Američané Schwarze brutálně vyslýchali a pravděpodobně ho v roce 1946 zavraždili. Angloameričané byli odhodláni obvinít z financování NSDAP u Mezinárodního vojenského tribunálu pouze německé velké podniky. Vzhledem k tomu, že Spojené státy tak učinily, lze se domnívat, že za NSDAP stálo více amerických finančních zdrojů než jen Henry Ford a Teutonia, ale co to bylo, se nikdy nedozvíme. Angloameričané se pravděpodobně snažili zakrýt zapojení amerického průmyslu do nacistického Německa po roce 1933, jako například Standard Oil, o kterém jsme již hovořili.
- Generálové, konkrétně Alfred Jodl, byli Hitlerem přesvědčeni při jeho lipském procesu.
- Velké podniky uklidnila Hitlerova úplná kontrola nad stranou a nekomunistický postoj poté, co nařídil svým 107 zástupcům, aby hlasovali proti „levicovému“ návrhu zákona nacistů, který předložili Strasser a další.
- Německá ekonomika byla před Hitlerovým nástupem k moci kontrolována vládou a kartelem 2 500 soukromých bank.
- V létě 1931 poskytla společnost Ruhrlade první příspěvek NSDAP a Göring byl v té době rovněž placen Thyssenem.
- Frau Quandt vstoupila do NSDAP v roce 1930 a přinesla s sebou velký vliv bohatých kruhů.

- Hitler v roce 1930 povolal Ernsta Röhma, aby vedl SA. Ten žil v Bolívii.
- Císař Vilém a jeho synové podporovali NSDAP ve snaze přesvědčit Hitlera, aby obnovil monarchii.
- Brüning byl de facto diktátorem, ale selhával, protože se hospodářská krize zhoršovala.
- Credit-Anstalt, pobočka Rothschildovy banky v Rakousku, zažila v květnu 1931 zničující běh, který způsobil krach všech německých bank a nakonec i londýnských bank. Tolik k nekonečnému, nedotknutelnému bohatství Rothschildů!
- Zednářská Francie a Amerika zhoršily německý kolaps tím, že odvolaly krátkodobé půjčky Německu a Rakousku a schválily Hawley-Smootův celní zákon.
- Německá lidová strana, která se těšila konzervativnější podpoře než Hitler, požadovala ústavní revizi, která by ukončila parlamentní systém a dala Hindenburgovi pravomoc jmenovat vládu.
- Ostatní nacionalistické strany získaly mnohem více peněz a podpory než Hitler, ale udržovaly status quo a masy tím nesmírně rozhořčily. Pouze Hitler měl tedy podporu mas a nemohl být proto odsunut stranou ani ignorován, a to ani bohatou elitou.
- Velké podniky, konkrétně průmyslníci, platily NSDAP již v roce 1931.
- V roce 1931 se zorganizovala a shromáždila Harzburgská fronta. Hjalmar Schacht na této akci pronesl projev a šokujícím způsobem prohlásil, že výmarská vláda je skutečně a zcela bankrotující. On, více než kdokoli jiný toho dne, včetně Hitlera, přinesl NSDAP nezměrný

prospěch. Byl to koneckonců muž, který předtím zachránil německou ekonomiku zavedením Rentenmarky.

- Hitler nechal svého muže Kepplera neformálně setkat se s podnikateli, aby vytvořili hospodářskou politiku NSDAP. Tato skupina byla známá jako „Kruh přátel pro hospodářství“. Zde vlastně vstupuje do hry Reinhardt, muž stojící za Reinhardtovým plánem, který Hitler přijal krátce po svém nástupu k moci. Reinhardt, nikoli Hitler nebo člen NSDAP, v roce 1932 otevřeně vyzval k znovuvyzbrojení.
- Walther Funk se setkal s Kurtem von Schröderem, partnerem společnosti J. H. Stein z Kolína nad Rýnem. Funk, který měl velký talent pro vyjednávání, dokázal „uspokojit Schrödera“ ohledně Hitlerovy „dobré vůle“ vůči „mezinárodnímu bankovníctví“.
- Mussolini poskytl NSDAP neoficiální podporu. Francie podporovala bavorské separatisty, zatímco Itálie podporovala bavorské nacionalisty. Hitler byl jediným nacionalistou, který se postavil proti Francii a byl ochoten nechat Itálii udržet kontrolu nad Jižním Tyrolskem (s populací 250 000 Němců).
- Hitler obdržel finanční prostředky od italských fašistů, což vyšlo najevo až v roce 1932. Mussolini také v 20. letech poslal NSDAP zbraně.
- Americká organizace Teutonia poskytovala Hitlerovi pravidelné dary.
- Montagu Norman byl 24 let guvernérem Bank of England. Byl proti Francii, nesnášel Židy, byl proti Versailleské smlouvě a kvůli svým dřívějším studiím v Německu upřednostňoval tuto zemi. Norman půjčoval nacistům po roce 1933 peníze prostřednictvím svého osobního přítele

Schachta. Je možné, že v roce 1932 poskytoval finanční prostředky prostřednictvím barona Kurta von Schrödera a společnosti J. H. Stein and Company, ale to není prokázáno. Schröder byl německým partnerem ve společnosti J. H. Stein.

- Vikomt Rothermere z deníku Daily Mail dal Ernstu Hanfstaenglovi peníze. Byl to zapřisáhlý anglofil, který pohrdal Židy.
- Je důležité pochopit, že anglosaská zahraniční politika byla navržena tak, aby zabránila jakékoli jednotlivé mocnosti – ať už Francii, Německu nebo Rusku – dosáhnout dostatečné moci, která by mohla konkurovat Británii. To byl skutečný důvod, proč byl král Edward VIII. donucen abdikovat; byl prostě příliš proněmecký. Jeho sympatie, stejně jako sympatie Montagu Normana, Mosleyových, Mitfordových a vikomta Rothermera, vedly Hitlera k nesprávnému odhadu situace v Británii. Myslel si, že má větší podporu Anglosasů, než ve skutečnosti měl.
- Deterding se setkal s Alfredem Rosenbergem v Británii a pravděpodobně mu slíbil finanční podporu. Deterding ovládal ropné zájmy v Rumunsku, Rusku, Kalifornii, Trinidadu, Nizozemské Indii a Mexiku. Měl také čerpací stanice v Mezopotámii a Persii. Sověti zabavili jeho ropná pole v Baku, Grozném a Miakopu a znárodnili je, čímž se stali vážným konkurentem Deterdinga s jeho vlastními bývalými ropnými pozemky.
- Georg Bell byl Deterdingovým kontaktním agentem u NSDAP. Deterding nepodporoval jen NSDAP, ale také bílé Rusy a ukrajinské nacionalisty, stejně jako antisovětské gruzínské rebely.

- Deterding se oženil s ženou, která podporovala nacionální socialismus, a přestěhoval se do Německa. Byl to on, kdo v letech 1931, 1932 a 1933 poskytl NSDAP skutečné „velké peníze“ – 30 až 55 milionů liber. Dr. Kahr tvrdil, že francouzské peníze proudily k Hitlerovi po devíti směnách, ale to nebylo prokázáno. Ve skutečnosti byly bavorské strany jako BVP podporovány Francií pouze proto, že se chtěly odtrhnout od Berlína!
- Trianonská smlouva byla ještě horší a nespravedlivější než Versailleská smlouva. Maďarsko ztratilo obyvatelstvo a území a bylo zcela zbídačeno. Tato smlouva zkazila většině Maďarů chuť na demokracii. V roce 1919 vládl Béla Kun v Maďarsku tři měsíce bezohledně: zabavoval a vyvlastňoval soukromé pozemky, bez rozdílu vraždil rolníky a dále ničil ekonomiku, což vedlo k hladomoru. Maďaři byli poté převážně antikomunističtí, protizednářští a protižidovští. Většina těchto komunistů, včetně Bély Kuna, byli židovští zednáři. Tato zkušenost vedla maďarského nacionalistu Gyulu (Juliusa) Gömböse k financování NSDAP.
- Podle Otta Dietricha usiloval Hitler o „kariéry otevřených talentů“, což byla politika protikladná k dědičné moci.
- Zde je vysvětlení jedné z Goebbelsových zmínek o zlepšení ekonomiky v jeho deníku: Hitlerův projev v Düsseldorfském průmyslovém klubu 27. ledna. Tato událost zaměřená na získávání finančních prostředků vysvětluje Goebbelsův zápis z 8. února.
- Abychom lidem poskytli určitý pohled na německou ekonomiku před Hitlerem: v zimě 1931 až 1932 bylo v

Německu 17 500 000 nezaměstnaných. To byla téměř třetina celé populace Německa!

- Stennesovo povstání je velmi důležité, ale příliš často se přehlíží. Stennes byl placeným agentem Strassera a kapitána Ehrhardta, kteří měli oba velké podniky (průmyslníky) a jednoho (Otto Wolff) židovského sponzora.
- V důsledku této vzpoury a dalších pouličních násilností byly SA, SS a HJ zakázány Brüningovým dekretem podepsaným prezidentem Hindenburgem. To bylo v roce 1932. Tolik k podpoře Hitlera ze strany Rothschildů a Warburgů! Proč by nechali zakázat svého „pěšáka“? Tento zákaz byl pokusem o definitivní zničení NSDAP a Hitlera. Kromě toho, pokud byl Hitler opravdu jen „nástrojem“ rozsáhlé mezinárodní entity, jak naznačují výzkumníci jako Jim Condit a Guido Preparata, proč pak v roce 1932 nevyhrál prezidentské volby? Jaký byl motiv této entity, aby zabránila jeho „uchopení moci“, pokud za ním ve skutečnosti stála?
- Paul Silverberg, Žid, financoval Gregora Strassera, ne Hitlera. Silverberg byl šéfem R.A.G., jedné z největších uhelných společností na světě. Podporoval kancléře vládnoucího prezidentským dekretem (zejména Brüninga).
- Brüning, ne Hitler, položil otázku: je demokracie v Německu schopna fungovat?

Závěrečné myšlenky

Paul Silverberg byl extrémně liberální, s výjimkou svého vlastního podnikání. Přirozeně podporoval „rovná práva“ pro Židy a velké podniky, ale nikoli pro kohokoli jiného; rovněž

podporoval „individuální práva nad národními právy“ a proto byl zcela proti NSDAP. Silverberg byl rozzlobený kvůli Brüningovu sesazení. Oponoval von Papenovi, podporoval generála Schleichera jako kancléře a dal jak Schleicherovi, tak Hitlerovu rivalovi Gregoru Strasserovi velké sumy peněz.

Gregor Strasser dostával od jara 1931 za NSDAP 10 000 marek měsíčně od těžkého průmyslu. Tolik k Sidney Warburgovi! Walther Funk dostal v roce 1931 3 000 marek měsíčně a Hitler dostal ve stejném roce, krátce před volbami do Říšského sněmu, 100 000 marek od různých uhelných společností. Jak je vidět, jeho údajné „zázračné financování“ z roku 1931 nebylo vůbec žádným zázrakem. Pocházelo od německých uhelných společností, nikoli od Sidneyho Warburga. Ve skutečnosti většina peněz NSDAP pocházela od samotné strany: pojistné, členské příspěvky, honoráře za přednášky atd. Brüning, nikoli Hitler, byl podporován společností I. G. Farben. Kancléř Schleicher se s pomocí peněz Silverberga a dalších průmyslových magnátů spikl s Ernstem Röhmem, aby vytvořili plán na začlenění SA do německé armády a tím zradili Hitlera.

Je zřejmé, že ani Franz von Papen nebyl loutkou, jak tvrdí Guido Preparata (Conjuring Hitler). Odmítl zrušit zákaz SA až do 15. června. Zakázal také politické průvody až do 30. června 1932 a jmenoval se říšským komisařem Pruska. Těšil se široké podpoře průmyslníků, velkých podnikatelů, Hindenburga a důstojnického sboru armády. Jeho záměrem bylo zabránit Hitlerovi, aby kdykoli získal více než nominální moc ve vládě. Hitler byl díky této intrice proti němu finančně tak na dně, že nakonec podepsal smlouvy, které znamenaly, že se vzdal všeho, co strana vlastnila, aby financoval své volby v roce 1932: získal

přes 13 milionů hlasů a 230 křesel v říšském sněmu. To bylo prostě impozantní. Měl být jmenován kancléřem hned na místě.

Skutečnou otázkou bylo, zda lze Hitlera podplatit. To byla otázka, kterou si kladli Franz von Papen a kancléř Schleicher. Jelikož se to nezdálo pravděpodobné, oba se co nejdéle bránili jeho jmenování kancléřem. Von Papen nakonec ustoupil: chtěl moc pro sebe a nechtěl komunistickou většinu v Říšském sněmu. Von Papen se domníval, že souhlasem s jmenováním Hitlera kancléřem v roce 1933 uspokojí Hitlerovy osobní mocenské potřeby a udrží NSDAP pod kontrolou, a zároveň využije Hitlerovu stranu jako prostředek k zabránění komunistům v dosažení většiny. Pouze Hitler měl dostatečnou podporu mas, aby takový plán mohl uskutečnit. A pouze von Papen mohl Hitlerovi zajistit jmenování, financování a podporu průmyslníků, které potřeboval, aby se stal kancléřem se stabilní vládou. Hitler si skutečně zasloužil kancléřství a měl na něj plné právo, protože měl podporu mas a největší počet křesel v říšském sněmu. Zbytek je, jak se říká, historie.

Zdroje

Dennis, Lawrence. *The Dynamics of War and Revolution*. New York: Revisionist Press, 1975.

Gregor, Dr. A. J. *National Socialism and Race*. Londýn: Steven Books, 2009.

Pool, James E. and Suzanne Pool. *Who Financed Hitler: The Secret Funding of Hitler's Rise to Power 1919 – 1933*. New York: The Dial Press, 1978.

Pudor, Dr. Heinrich. „The High Financiers of France“. In *Warwolves of the Iron Cross: The Hyenas of High Finance*,

editováno Veronicou Kuzniar Clarkovou a Luisem Muñozem, str. 51–66. Spojené státy: Vera Icona Publishers, 2011.

Schinnerer, Erich. German Law and Legislation. Editoři: Richard Mönnig. Berlín: Terramare Publications, 1938.

Schwarz, Dieter. Freemasonry: Ideology, Organization and Policy. 6. vydání. Berlín: Ústřední nakladatelství NSDAP, 1944.

Schwarzwäller, Wulf. The Unknown Hitler: His Private Life and Fortune. Přeložil Aurelius von Kappau. Upravil Alan Bisbort. Bethesda, Md.: National Press Inc a Star Agency, 1989.

Warburg, Sidney. The Financial Sources of National Socialism: Hitler's Secret Backers. Přeložil J. G. Schoup. Palmdale, Kalifornie: Omni Publications, 1995.

K fámě, že Hitler byl financován bankéři

The Fascifist, 2021

Jedním z nejškodlivějších a nejtrvalejších mýtů kolem Hitlera a NSDAP je bezpochyby ten, že byl údajně loutkou mezinárodního finančnictví, velkého byznysu a židovských peněz.

Toto obvinění se týká celé řady nezávislých médií, od zastánců konspiračních teorií na úrovni Alexe Jonese až po antisionistické aktivisty, jako je Jim Condit.

Kořeny tohoto mýtu lze vysledovat až do 20. let 20. století v kruzích Hitlerových politických rivalů, konkrétně v Německé komunistické straně a v radikálně levicové frakci samotné NSDAP, kterou tvořili bratři Strasserové.

Vzhledem k tomu, že Strasserovi soupeřili s Hitlerem o politickou moc a měli tedy velký zájem na jeho diskreditaci, aby ho odtrhli od jeho základny, lze pochopit motivy těchto obvinění.

Přesto tyto mýty přetrvávají dodnes. Bez výjimky je obvinění, že Hitler byl financován židovskými bankami, základním kamenem každého badatele zabývajícího se Hitlerem.

Hlavním základem pro toto moderní opakování těchto pomluv je kniha Anthonyho Suttona *Wall Street and the Rise of Hitler*.

Ti, kteří s radostí citují tuto knihu jako důkaz toho, že Hitler byl financován velkými bankami, ji obvykle sami nikdy nečetli, ani se neobtěžovali prověřit Suttonovy zdroje.

Základním problémem knihy Anthonyho Suttona je, že se opírá především o písemné paměti namísto dokumentů z první ruky. Sutton se například opírá o anonymní dílo Hitler's Secret Backers, které údajně napsal Sidney Warburg a které kolovalo v berlínských kavárnách ve 20. letech 20. století. Ukázalo se však, že Sidney Warburg nikdy neexistoval a byl pouze pseudonymem neznámého autora.

Sutton se také silně opírá o paměti Fritze Thyssen I Paid Hitler, které ovšem ani nebyly napsány samotným Thyssenem, který je později dokonce popřel. V mnoha částech knihy Anthony Sutton projevuje upřímnou čestnost a přiznává, že ani Bushovi, ani Rockefellerova společnost Standard Oil nikdy Hitlera nefinancovali. To je další důkaz toho, že ti, kteří citují Suttona, jeho knihu ani nečetli.

Suttonova práce však byla vyvrácena jiným profesorem a historikem jménem Henry Ashby Turner v jeho přelomové knize z roku 1985 s názvem German Big Business and the Rise of Hitler. Na rozdíl od Anthonyho Suttona hledal Dr. Turner primární zdroje z první ruky. V 80. letech strávil profesor Turner několik let cestováním po východním i západním Německu, kde prohledával archivy dokumentů ve snaze přesně zjistit, kdo vlastně financoval Hitlerův vzestup k moci.

Není překvapením, že Dr. Turner nenašel žádný důkaz o tom, že by velké podniky a mezinárodní bankovní společnosti měly jakýkoli podíl na Hitlerově politickém vzestupu.

Je důležité poznamenat, že Dr. Turner je ve skutečnosti proti Hitlerovi a nemá žádné zaujaté úmysly, je pouze čestným vědcem, zatímco Sutton, libertarián a klasický liberál, chce

spojit komunismus a nacionální socialismus jako dva v zásadě synonymní pojmy.

Porovnejte a zhodnoťte věrohodnost prací Suttona a Turnera. Kniha Dr. Turnera je z hlediska všech záměrů a účelů bezvadným vědeckým výzkumem, který se opírá o primární zdroje, zatímco kniha Suttona představuje nepodloženou spekulaci.

Je sice pravda, že americké korporace měly zájem o Německo již před Hitlerovým vstupem do politiky a že nadnárodní korporace po první světové válce darovaly peníze německým politickým subjektům, ale podstatná část těchto peněz šla Hitlerovým politickým rivalům, jako byli sociální demokraté.

Toto je přesně dokázáno a uvedeno do souvislostí v knize profesora Henryho Ashbyho Turnera. Anotace knihy zní následovně:

„Hrály velké podniky klíčovou roli při nástupu Adolfa Hitlera k moci? Podkopali němečtí kapitalisté Výmarskou republiku? Financovali nacistickou stranu? Využili svého vlivu k tomu, aby Hitler byl jmenován německým kancléřem?

Po více než půl století se takové obvinění opakovaně objevují a dnes jedno z nejrozšířenějších vysvětlení vzniku Třetí říše klade hlavní odpovědnost na přední německé korporace.

Překvapivě se tomuto tématu nikdy nedostalo dostatečné pozornosti a až dosud se obecně věřilo, že záznamy, které by mohly vnést světlo do této důležité souvislosti, byly ztraceny nebo zničeny.

Jak nám však Henry Ashby Turner Jr. ukazuje na stránkách své průkopnické knihy, tyto záznamy skutečně existují a důkazy, které ho vedou k překvapivému závěru, že velké podniky v konečném důsledku Hitlera a jeho politický program nepodporovaly, převrátí mnoho našich konvenčních představ o vzestupu Hitlerova režimu.

Kniha ‚German Big Business and the Rise‘ of Hitler nás provází hlavními korporátními archivy Výmarské republiky a nacistického Německa.

Turner nás zavádí do výkonných kanceláří německých gigantů, německého průmyslu, I.G. Farben, Flick, Krupp, Siemens a mnoha dalších, aby nám ukázal dynamiku mezi korporacemi a politickými aparáty, podnikateli a politiky, průmyslovými asociacemi a politickými stranami.

Kniha začíná zkoumáním dědictví a perspektivy německého velkého byznysu a role, kterou hrál v politice Výmarské republiky.

Po podrobném zkoumání postojů vedení nacistické strany – zejména Hitlera – k ekonomickým otázkám a velkému podnikání autor pokračuje sledováním známých vztahů mezi nacisty a muži z velkého podnikání až do triumfu nacismu v roce 1933.

Poprvé je příběh vyprávěn z obou stran, s využitím dokumentů nacistů i podnikatelských zdrojů. Při hodnocení významu finančních příspěvků Hitlerově straně autor poskytuje první systematickou analýzu zdrojů příjmů nacismu.

Tato kniha, která se zabývá jak historií podnikání, tak nacistickou érou, nám otevírá nové okno nejen do

Německa 20. a 30. let 20. století, ale také nám umožňuje nahlédnout na chování soukromých společností 20. století, jejich vedoucích představitelů a jejich vliv na naši dobu.“

Kniha profesora Turnera je k dispozici již 35 let, ale stále je málo známá, zatímco Suttonova kniha je všeobecně známá, což samo o sobě vypovídá o celkové agendě těch, kteří ovládají narativ o druhé světové válce. Kromě toho je prostě nepohodlné a méně vzrušující přiznat, že Hitler ve skutečnosti nebyl klientem velkých podniků a vysokých financí.

Navíc během éry Dawesova a Youngova plánu, jimž předsedaly dravé bankovní domy Goldman Sachs a JP Morgan, bylo Německo zcela závislé na internacionalistech z Wall Streetu.

Hitler a NSDAP se jejich kontrole mohli vyhnout pouze přijetím neortodoxních bankovních metod, jako bylo vydávání pracovních pokladničních poukázek, o nichž se zmíníme později.

Proč by mezinárodní banky, které dosáhly vrcholu, podporovaly politické hnutí, o kterém věděly, že jim odebere kontrolu nad Německem a dokonce zruší jejich měnu založenou na zadlužování? Pro finanční elity to nebylo žádné tajemství. Hitler po celé dvacáté roky otevřeně propagoval ekonomický model Gottfrieda Federa, který byl proti volnému trhu a proti úrokovému otroctví.

Stejně tak Hitlerův otevřený program odstranění Židů z mocenských pozic vedl k tomu, že elitní bankéři jako Max Warburg byli odvoláni ze svých pozic v Reichsbank (Říšské bance) a nakonec vyhoštěni z Německa.

Proč by Warburgové financovali stranu, o které věděli, že jim přinese tak katastrofální výsledek? Tyto otázky si nekladou ani neřeší ti, kteří tvrdí, že Hitler byl jimi financovaný.

Když se Německo osvobodilo od bankéřů, bankéři vyhlásili Německu světovou válku. I kdyby to byla pravda, když se podíváme na všechna fakta, obvinění, že Židé financovali Hitlera, se stává irelevantním. Losangeleská právnička Ellen Brown se tímto tématem zabývá ve své knize Web of Debt.

Když se Hitler dostal k moci, Německo bylo beznadějně na mizině. Versailleská smlouva uvalila na německý národ drtivé reparace a požadovala, aby Němci uhradili válečné náklady všech národů. Tyto náklady činily celkem trojnásobek hodnoty veškerého majetku v Německu.

Soukromí spekulanti s měnou způsobili propad německé marky, což vedlo k jedné z nejhorších inflačních spirál v moderní době.

Za 100 miliard marek v bankovkách nebylo možné koupit ani bochník chleba. Státní pokladna byla prázdná. Spekulanti a soukromé banky, většinou ovládané Židy, připravily obyvatele o nesčetné domy a farmy. Němci žili v barabiznách. Hladověli. Nic podobného se nikdy předtím nestalo.

Úplné zničení národní měny a vymazání úspor a podniků lidí. K tomu se přidala celosvětová hospodářská krize. Německo nemělo jinou možnost, než se podrobit dluhovému otroctví mezinárodních – převážně židovských – bankéřů až do roku 1933, kdy se k moci dostali nacionální socialisté.

V té době německá vláda zmařila plány mezinárodních bankovních kartelů tím, že vydávala vlastní peníze. Světové

židovstvo na to reagovalo vyhlášením mezinárodního bojkotu proti Německu.

Hitler zahájil národní úvěrový program tím, že vypracoval plán veřejných prací, který zahrnoval protipovodňová opatření, opravy veřejných budov a soukromých rezidencí a výstavbu nových silnic, mostů, kanálů a přístavních zařízení. To vše bylo financováno penězi, které již nepocházely od soukromých mezinárodních bankéřů.

Předpokládané náklady na tyto různé programy byly stanoveny na přibližně 1 miliardu jednotek národní měny. K jejich financování vydala německá vláda, nikoli mezinárodní bankéři, směnky nazvané pracovní pokladniční poukázky. Tímto způsobem nacionální socialisté dali práci milionům lidí a platili jim pokladničními poukázkami.

Za vlády nacionálních socialistů nebyly německé peníze kryty zlatem, které vlastnili mezinárodní bankéři. Jednalo se v podstatě o stvrzenky za práci a materiály dodané vládě.

Hitler řekl: „Za každou vydanou marku získáváme ekvivalent hodnoty práce nebo vyrobeného zboží v hodnotě jedné marky.“

Vláda platila pracovníkům certifikáty. Pracovníci tyto certifikáty utráceli za jiné zboží a služby, čímž vytvářeli více pracovních míst pro více lidí. Tímto způsobem se německý národ vymanil z drtivého dluhu, který mu uvalili mezinárodní bankéři.

Během dvou let byl problém nezaměstnanosti vyřešen a Německo se opět postavilo na nohy. Mělo pevnou stabilní měnu bez dluhů a inflace. V době, kdy miliony lidí ve Spojených

státech a dalších západních zemích ovládaných mezinárodními bankéři byly stále bez práce.

Během pěti let se Německo proměnilo z nejchudšího národa v Evropě v nejbohatší. Německu se dokonce podařilo obnovit zahraniční obchod, a to i přes odmítnutí mezinárodních bankéřů poskytnout Německu zahraniční úvěry. A navzdory globálnímu bojkotu ze strany židovských průmyslových podniků se Německu to podařilo díky přímé výměně zařízení a komodit s jinými zeměmi pomocí směnného obchodu, který bankéře zcela vyřadil ze hry. Německo vzkvétalo, protože směnný obchod eliminuje státní dluh a obchodní deficit.

Shodou okolností dnes Venezuela dělá totéž, když obchoduje s ropou za komodity, lékařskou pomoc a podobně. Bankéři se proto snaží Venezuelu vysát do sucha tím, že využívají Spojené státy k uvalení sankcí proti ní.

Německá ekonomická svoboda byla krátkodobá, ale zanechala po sobě několik památek, včetně slavné dálnice Autobahn, první rozsáhlé dálnice na světě.

Hjalmar Schacht, agent Rothschildů, který byl dočasným šéfem německé centrální banky, protože tuto funkci zdědil po předchozí vládě v důsledku fungování koaličního systému přenosu správních funkcí ve Výmarské republice, to shrnul v reakci na slova amerického bankéře: „Dr. Schachte, měl byste přijet do Ameriky. Máme spoustu peněz a to je skutečné bankovníctví.“ Schacht však odpověděl: „Měl byste přijet do Berlína, my teď nemáme ani peníze, to je skutečné bankovníctví.“ Je třeba poznamenat, že Schacht ve skutečnosti podporoval soukromé mezinárodní bankéře proti Německu a byl dokonce zapojen do spiknutí za účelem zavraždění Hitlera,

za což byl později zatčen a poslán do koncentračního tábora. Za svůj odpor vůči Hitlerovi byl odměněn tím, že všechna obvinění proti němu byla při norimberských procesech stažena.

Tento ekonomický systém učinil Hitlera velmi populárním u německého národa. Německo bylo zachráněno před anglickou ekonomickou teorií, která říká, že veškerá měna musí být vypůjčena vůči zlatu vlastněnému soukromým a tajným bankovním kartelem, jako je Federální rezervní systém nebo Evropská centrální banka, namísto toho, aby byla vydávána vládou ve prospěch národa.

Dokonce i dezinformátoři, jako je kanadský výzkumník Dr. Henry Makow, který je sám Žid, tvrdí, že „hlavním důvodem, proč bankéři zorganizovali světovou válku proti Německu, bylo to, že Hitler obešel bankéře tím, že vytvořil vlastní měnu, a tím osvobodil německý národ. Co bylo však horší, tato svoboda a prosperita hrozila rozšířením do dalších národů. Hitler musel být zastaven.“

Makow cituje z výsledku Christiana G. Rakovského z roku 1938, jednoho ze zakladatelů sovětského bolševismu a blízkého spolupracovníka Trockého. Rakovský byl souzen v inscenovaných procesech v SSSR za Stalina. Podle Rakovského byla Výmarská republika financována mezinárodními bankéři prostřednictvím bankéřského agenta Hjalmara Schachta.

Bankéři financovali výmarské Německo, aby vyvolali revoluci podobnou té v Rusku.

Neměl to být Stalin, kdo se měl chopit moci, ale jejich lepší agent Trockij.

Největší hrozbou se však stal Hitler, když začal tisknout vlastní peníze.

Stalin se dostal k moci v roce 1922, tedy 11 let před Hitlerem.

Rakovsky řekl: „Hitler se zmocnil výsady vyrábět peníze, a to nejen fyzické, ale i finanční. Převzal tento stroj padělání a využil ho ve prospěch národa. Dokážete si představit, co by se stalo, kdyby se tím nakazily i další státy?“

Ekonom Henry C. K. Liu píše o pozoruhodné proměně Německa: „Nacisté se dostali k moci v roce 1933, kdy byla německá ekonomika v totálním kolapsu, s ničivými válečnými reparacemi a nulovými vyhlídkami na zahraniční investice nebo úvěry. Díky nezávislé měnové politice suverénního úvěru a programu veřejných prací zaměřenému na plnou zaměstnanost se Třetí říši podařilo během čtyř let, ještě před zahájením výdajů na zbrojení, proměnit bankrotující Německo, zbavené zámořských kolonií, v nejsilnější ekonomiku v Evropě.“

V knize *Billions For The Bankers, Debts For The People* Sheldon Emery komentoval: „Německo od roku 1935 vydávalo bezdlužné a bezúročné peníze, což vedlo k překvapivému vzestupu Německa z hospodářské krize na světovou velmoc během pěti let. Německá vláda financovala celou svou činnost v letech 1935 až 1945 bez zlata a bez dluhů. Bylo zapotřebí celého kapitalistického a komunistického světa, aby zničily německou revoluci a vrátily Evropu pod nadvládu bankéřů.“

Tyto skutečnosti se dnes v žádných učebnicích neobjevují, protože většinu vydavatelství vlastní Židé. Co se však objevuje, je katastrofální nekontrolovatelná inflace, kterou v roce 1923

postihla Výmarská republika, která vládla v Německu v letech 1919 až 1933.

Dnešní učebnice využívají tuto inflaci k překroucení pravdy v její opak, citují radikální devalvaci německé marky jako příklad toho, co se stane, když vlády tisknou vlastní peníze, místo aby si je půjčovaly od soukromých kartelů.

Ve skutečnosti začala finanční krize ve Výmaru nemožnými reparacemi uloženými Versailleskou smlouvou.

Hjalmar Schacht, agent Rothschildů, který byl měnovým komisařem republiky, se postavil proti tomu, aby německá vláda tiskla vlastní peníze. Prohlásil: „Versailleská smlouva je vzorem důmyslných opatření pro ekonomickou destrukci Německa. Německo nemohlo najít žádný jiný způsob, jak se udržet nad vodou, než inflačním opatřením v podobě tisku bankovek.“

Schacht opakuje učebnicovou lež, že inflaci ve Výmaru způsobilo tisknutí vlastních peněz německou vládou. Ve své knize z roku 1967 s názvem *The Magic of Money* však Schacht prozradil, že to byla soukromá Reichsbank, a nikoli německá vláda, která pumpovala do ekonomiky nové peníze.

Hyperinflaci ve Výmarské republice tedy způsobila soukromá banka.

Stejně jako americká Federální rezervní banka byla i Říšská banka pod dohledem jmenovaných vládních úředníků, ale fungovala za účelem soukromého zisku.

To, co vedlo k hyperinflaci v době války, byla spekulace zahraničních investorů, kteří prodávali marku na krátko a sázeli na její klesající hodnotu pomocí manipulativního nástroje

známého jako prodej na krátko; spekulanti si půjčí něco, co nevlastní, prodají to a pak to pokryjí zpětným odkupem za nižší cenu.

Spekulace s německou markou byla možná proto, že soukromá Říšská banka, která ještě nebyla pod kontrolou nacionálních socialistů, poskytla k půjčce obrovské množství měny. Tato měna, podobně jako dnešní americká měna, byla vytvořena účetními zápisy v bankovních knihách. Poté byly tyto falešné peníze půjčovány s úrokem z úroku. Když Říšská banka nedokázala uspokojit obrovskou poptávku po markách, bylo jiným soukromým bankám povoleno vytvářet marky z ničeho a půjčovat je s úrokem. Výsledkem byl nekontrolovatelný dluh a inflace.

Podle samotného Schachta tedy německá vláda nezpůsobila hyperinflaci ve Výmaru. Naopak, vláda pod vedením nacionálních socialistů hyperinflaci dostala pod kontrolu. Nacionální socialisté podřídili Říšskou banku přísné vládní regulaci a přijali okamžitá nápravná opatření k eliminaci zahraničních spekulací. Jedním z těchto opatření bylo omezení snadného přístupu k úvěrům od soukromých bank.

Poté Hitler dostal Německo zpět na nohy vydáním státních dluhopisů.

Schacht, agent Rothschildů, nesouhlasil s těmito vládními fiat penězi a nakonec byl propuštěn z funkce šéfa Říšské banky, když odmítl je vydat. Nahradil ho skutečný nacionální socialista Walter Funk. Schacht později ve svých pamětech uznal, že umožnění vládě vydávat peníze, které potřebovala, nevyvolalo cenovou inflaci předpovídanou klasickou ekonomickou teorií, která říká, že měna musí být vypůjčena od soukromých kartelů.

Příčinou hyperinflace je nekontrolovaná spekulace. Když se spekulace spojí s dluhy vůči soukromým bankovním kartelům, výsledkem je katastrofa.

Na druhou stranu, když vláda vydává měnu pečlivě odměřeným způsobem, způsobuje to společný nárůst nabídky a poptávky, aniž by to mělo vliv na ceny. Není tedy žádná inflace, žádný dluh, žádná nezaměstnanost a není třeba vybírat daně z příjmu.

To samozřejmě děsí bankéře, protože to eliminuje jejich moc. Děsí to také Židy, protože jejich kontrola nad bankovníctvím jim umožňuje skupovat média, vlády a všechno ostatní.

Proto ty, kteří s potěšením tvrdí, že Židé financovali Hitlera, žádám, aby se podívali na fakta. Fakta jsou taková, že nefinancovali.

Adolf Hitler v projevu prohlašuje: „Zemědělec může získat pouze to, co vytvořil měšťan výměnou za své zemědělské produkty, měšťan může získat pouze to, co zemědělec zasadil a sklídl. Zemědělec a měšťan mohou směňovat pouze to, co sami vytvořili, a peníze mohou být pouze prostředníkem. Peníze samy o sobě nemají žádnou hodnotu. Každá marka, která se v Německu platí, vyžaduje, aby předtím byla vykonána práce za jednu marku. Jinak je tato marka prázdným kusem papíru, který nemá žádnou kupní sílu. Ale my chceme, aby naše německá marka byla poctivým kusem papíru. Poctivou ekvivalentní hodnotou za poctivou práci někoho jiného. To je jediný skutečný význam peněz.”

„Jsme národ, který musí uživit 140 lidí na kilometr čtvereční. Bez kolonií. A s nedostatkem přírodních zdrojů. Ale

nemáme ani schopnost, ani ochotu vést život založený na lži dluhového úvěru.”

„Naše země nevlastní žádné zlaté rezervy ani devizy, a to nikoli proto, že nyní vládne nacionální socialismus, ale proto, že bývalé ne-nacionálněsocialistické demokratické a parlamentní Německo bylo po dobu 15 let drancováno chamtivým světem.“

„Německý národ je národem s vysokými nároky na životní úroveň. Čím vyšší jsou nároky lidí na životní úroveň a kulturu, tím silnější je jejich touha po míru. Pouze mír umožňuje dosáhnout velkých úspěchů, které uspokojí nároky na vysokou životní úroveň.“

Otto Dietrich o financování Hitlera

Otto Dietrich, *The Hitler I Knew*, 1957

V zimě 1932 byl Hitler v Godesbergu, odkud odjel do Kolína nad Rýnem, kde se v domě bankéře von Schroedera uskutečnila jeho první tajná, rozhodující schůzka s von Papenem. Svůj doprovod nechal dvě hodiny čekat na silnici do Düsseldorfu; nikdo nevěděl, kam se Hitler poděl. Ten samý rok odcestoval do Düsseldorfu, aby se zúčastnil slavné konference průmyslníků v hotelu Park; k těmto představitelům německého průmyslu pronesl projev a získal si jejich podporu. V západoněmecké průmyslové oblasti oslovil Hitler představitele průmyslu poprvé v roce 1926 v mém rodném městě Essenu. Mohlo by být zajímavé, kdybych na chvíli pohovořil o tom, co jsem věděl o Hitlerových vztazích s těžkým průmyslem.

Vše pramenilo z Hitlerova přátelství s Emilem Kirdorfem, vysoce postaveným vedoucím Porýnského uhelného syndikátu. Kirdorf byl v té době už v důchodu; v letech 1927 a 1929 se jako divák účastnil Stranických dnů v Norimberku. Hitler byl v jeho domě v Mühlheim-Saarn blízko Duisbergu častým hostem. Hitlerovy styky s Kirdorfem mu umožnili oslovit početnou skupinu představitelů průmyslu v Saalbau v Essenu a získat je pro svou věc. Ale aspoň co je mně známo, tato prezentace myšlenek nevedla k žádné materiální podpoře, jež by stála za zmínku. Klíčoví lidé průmyslu byli politicky chladní a odtažití; radši vyčkávali, jak se vše vyvine. Hitlerova propaganda působila na masy a jeho soukmenovce ve straně; právě ti přinášeli nezbytné finanční oběti. Velmi dlouho byl závislý na stranických příspěvcích a sbírkách na masových shromážděních. Tento led byl prolomen až v roce 1932, kdy Göring navázal těsné vazby s Fritzem Thyssenem, vůdcem

Stahlhelmu, který následně otevřeně vystoupil na setkání düsseldorfských průmyslníků na Hitlerovu podporu. Mezi účastníky setkání se podařilo získat sympatie a byly také vybrány nějaké peníze. Tyto dobře myšlené příspěvky byly ale ve svém množství nevýznamné. Mimo to, v té době nebyly žádné pochyby o jakémkoli významnějším dotování Hitlerových politických snah ze strany „těžkého průmyslu,“ přestože nepochybně místní stranické organizace mohly získávat menší či větší příspěvky od jednotlivých sympatizujících průmyslníků. Hitlerovy velké propagandistické cesty v rozhodujícím roce 1932, byly financovány čistě ze vstupních poplatků na obrovské masové demonstrace, kde se občas za sedadla v první řadě platily fantastické sumy. Často se tvrdí, že Hitler se dostal k moci díky penězům od zástupců těžkého průmyslu. Co se této otázky týče mohu k ní poskytnout následující osobní detaily.

Až do srpna 1931 jsem pracoval jako editor v Essenu. Když jsem se přesunul do Mnichova a stal se „Šéfem tiskového úřadu v národním ústředí Nacionálněsocialistické strany,“ tak opoziční noviny napsaly, že jsem „prostředníkem s rýnským těžkým průmyslem,“ že jsem již dříve vyjednal podporu a financování pro Hitlera ze strany „uhlobaronů,“ a byl jsem jím nyní povolán do Mnichova, abych s průmyslníky navázal ještě těsnější vazby. Ve skutečnosti se tehdy můj jediný příjem, coby editora a zaměstnance vydavatelství, pohyboval mezi 600 a 800 markami za měsíc – a mí zaměstnavatelé byli s platbou často pozadu. Neměl jsem ani účet v bance, natož nějaké bohatství. S těžkým průmyslem jsem neměl vůbec nic společného. Hitler mě na Hessův návrh kontaktoval a já nabídl své služby straně zadarmo, byl-li bych schopen si v Mnichově vydělávat na

živobytí svou bývalou prací coby korespondenta zahraničních novin. Hitler o tom nechtěl z principu ani slyšet; požádal mě, abych věnoval veškerý svůj čas straně, a na oplátku mi poskytl kompenzaci rovnou tomu, co jsem do té doby vydělával. Tuto nedůležitou osobní věc zmiňuji pouze proto, že to byl jediný finanční problém, který jsem kdy s Hitlerem probíral.

Skutečnost se ukáže ještě jasnější na případu malého incidentu, který nastal během volební kampaně v Lippe v prosinci 1932. Tehdy jsem Hitlera doprovázel jako novinář na veřejná shromáždění, a mohl jsem tedy sledovat proces, kterým z jednoho shromáždění ke druhému s velkými obtížemi hradí své cestovní výdaje. Jen sedm týdnů před tím, než se dostal k moci, strávil Hitler noc v Grevenburgu, blízko Detmoldu, když jeho hlavní pobočník za mnou přišel, a s velkými rozpaky mě požádal, jestli bych mu nemohl půjčit 2000 marek, protože Hitler už nemá ani feník, a místní stranická organizace nemůže zaplatit za pronajatou halu, kde se má další den uskutečnit shromáždění. Jak by taková finanční ošemetnost mohla být v takovém rozhodujícím momentu myslitelná, kdyby byl Hitler financován průmyslníky!

V Berlíně se Hitler často na několik týdnů s celým svým štábem ubytoval v hotelu Kaiserhof – což stálo nemalé peníze. Několikrát hotelový účet platil z udílení exkluzivních rozhovorů pro americké zpravodajské agentury nebo noviny, za což dostával i tisíce dolarů.

Podmínky se přirozeně fundamentálně změnily, jakmile se Hitler stal kancléřem. Po krátký přechodný čas nařízení vlády napumpovala národní průmysl, který pak jel na plné obrátky ze svého vlastního impulsu. V roce 1934 jsem slyšel, že „obchodníci“ dobrovolně Hitlerovi každý rok darovali – z

vděčnosti za oživení ekonomiky – několik milionů marek k jeho osobnímu užití. Hitler v žádném případě tyto peníze nepožadoval a co je mi známo, nikdy ani sám neurčoval, za co byly utráceny. Pod jménem Průmyslový fond Adolfa Hitlera byla tato suma dána k dispozici Rudolfu Hessovi, poté náčelníkovi štábu, a pozdějšímu tajemníku strany, Martinu Bormannovi. Bormann, jakožto správce těchto peněz, je používal pro Hitlerovy osobní projekty. K tomuto tématu se později vrátím ve spojení s budováním Berchtesgadenského Orlího hnízda, projektu, který Hitler velmi dlouho odmítal.

Když se podívám zpět a vidím vše ve své celistvosti, věřím, že jsem oprávněn tvrdit, že, připustíme-li vše ostatní, co proti němu lze říct, Hitler nikdy nedovolil finančním faktorům ovlivnit svá rozhodnutí. Průmysloví baroni si ho nekoupili, ani ho neohnuli podle své vůle. Právě naopak, to on si pomalu, ale jistě podmanil „obchod.“

Vnitřní historie zlomení úrokového otroctví

Gottfried Feder, Völkischer Beobachter, 1920, č. 72

Šťastný je ten, kdo rozpozná hluboké příčiny věcí. — Vergilius

„Jak jste vlastně dospěl ke zlomení úrokového otroctví?“ je otázka, kterou mi nyní často kladou. Nevím, zda i Kolumbus byl často dotazován: Jak jste vlastně dospěl k objevu Ameriky? Odpověď na takovou otázku může a bude velmi odlišná v závislosti na postoji tazatele k dané věci a k dané osobě. V každém případě se chci pokusit dát odpověď, která uspokojí tazatele a – co považuji v takových případech za důležitější – uspokojí s čistým svědomím toho, kdo byl dotázán.

Při rozpoznávání naprosto důležitých, možná nejdůležitějších souvislostí ve velkých otázkách světa jde pravděpodobně vždy o bleskovou intuici, o tvůrčí vhled do dosud nejasných vztahů, osvětlený vzrušujícími vyhlídkami do budoucnosti. Toto zrození myšlenky, toto náhlé, jasné poznání pravdy, stojí na křižovatce vnitřní a vnější historie myšlenky.

Vnitřní historie je často nejasná a skrytá; část jejího průběhu se odehrává zcela v podvědomí. Ve všech případech však lze důkazy o psychologickém vývoji myšlenky najít důkladným zkoumáním vnitřních prožitků; současně je samozřejmě určitá mentální orientace předpokladem pro správné vyhodnocení prožitků duše.

Tento mentální předpoklad však nemůže být v žádném případě založen na účinku specializovaného výcviku, ale spočívá mnohem obecněji ve správném instinktu pro určité vazby.

V mém případě byl dobrý smysl pro relativní velikost možná předpokladem pro konečné sestavení souboru faktů, které byly nejprve správně vycítěny a poté vědecky ověřeny. A v mé specializované práci inženýra byl pro mě tento jistý smysl pro řádovou velikost vždy důležitější a spolehlivější pro výsledky výpočtů nebo pro dimenzování konstrukčních prvků než výsledky logaritmického pravítka a logaritmické tabulky, které samozřejmě poskytují numericky mnohem přesnější výsledky, ale nedávají správnou „desetinnou čárku“. Na správné „desetinné čárce“, jinými slovy na řádu velikosti – zda jednotky, desítky, stovky nebo tisíce – však závisí řešení nejvýznamnějších otázek hospodářské politiky, nikoli na druhé, třetí nebo čtvrté pozici v číselné řadě. Klíčovým hlediskem není to, zda německý dluh s pevným úrokem činí 275 nebo 320 miliard, ani to, zda celkový kapitál všech německých akciových společností činí 13,8 nebo 14,6 miliardy; klíčovým faktorem je spíše to, že certifikáty s pevným úrokem vyžadují úrokovou platbu ve výši přibližně 15 miliard, zatímco celkové dividendy německého průmyslu v nejlepším roce činily pouze přibližně jednu miliardu; jedná se tedy o řádovou velikost 1:15, pokud jde o poměr dvou nejznámějších forem cenných papírů, aktiv s pevným úrokem a dividendových papírů.

Dopad ne vždy snadných životních a profesních zkušeností na orientaci duše – na rozdíl od pohodlného života založeného na příjmech z pouhého vlastnictví peněz, z úroků a dividend – vyvolal zvýšenou pozornost k obecným ekonomickým a sociálním záležitostem. Jako mladý inženýr a podnikatel s příliš malým kapitálem pro své rozsáhlé podnikatelské ambice jsem brzy poznal železnou, nemilosrdnou ruku neosobní moci peněz, která nejprve nabízí a

poskytuje požadovaný „úvěr“, ale pak v každé ekonomické krizi postupuje výhradně v souladu se sobeckými zájmy kapitálu. Poté jsem mimo Německo viděl, jak byla pečlivě pěstována potřeba úvěrů menších států a jak byly tyto úvěry „velkoryse“ poskytovány, například 600 milionů od Disconto-Gesellschaft Bulharsku v letech 1913–1914; ale také jaké demoralizující podmínky závislosti všeho druhu z toho vyplynuly. Takto vznikl most mezi úzkou osobní zkušeností a komplexním povědomím o mezinárodních vztazích. Uvědomění si silných, nedělitelných finančních a morálních vzájemných vztahů bylo sice přítomno v podvědomí, ale stále nebylo vůbec jasné.

Velká válka s jejími obrovskými dopady v prvních letech pravděpodobně zamlžila sledování těchto finančních problémů, až do doby, kdy gigantické financování světové války prostřednictvím našich válečných dluhopisů a moje znepokojení nad rostoucím zadlužením obyvatelstva posílily mou pozornost natolik, že jsem i před bankovními odborníky opakovaně protestoval proti formě našeho tolik vychvalovaného „zdravého dluhu“ ve srovnání s „plovoucími dluhy“ Francie a Anglie. Samozřejmě se mi tehdy více či méně shovívavě usmívali, i když mi už tehdy museli přiznat, že „samozřejmě s neustále rostoucím“ zadlužením již nelze hovořit o skutečné „zdravosti“ válečného dluhu.

Považoval bych zadlužení říše prostřednictvím emisí certifikátů za dostatečné samo o sobě, bez nutnosti dále zatěžovat celý národ vysokými úrokovými platbami, které stejně jako samotný dluh, vzhledem k enormním částkám, které přicházejí v úvahu, již nikdy nemohou být považovány za pokryté skutečným majetkem říše, ale mohou být pokryty

pouze daňovým potenciálem celého národa. Ale dokud vítězné zakončení války ponechávalo otevřenou možnost úplného nebo částečného zbavení se válečných břemen, bylo důkladné prošetření těchto záležitostí zanedbáváno. Když se pak v těch temných listopadových dnech naplno projevil osud našeho ubohého německého národa, všechny ty zkušenosti a znalosti, vědomé i nevědomé, intuitivní i racionální, se znovu probudily – a moje nyní jasně rozpoznaná odpověď na jednoduchou otázku „Co teď?“ zněla: Zlomení úrokového otroctví!

Během jedné noci vznikl první návrh a již 20. listopadu 1918 jsem předložil vládě Lidového státu Bavorsko [pod vedením Kurta Eisnera] své základní principy a požadavky na zlomení úrokového otroctví.

Zdůrazňuji, že socialistické myšlenkové proudy to v žádném případě nepodporovaly.

Na rozdíl od revolučního hesla svobody, rovnosti a bratrství se myšlenka zlomení úrokového otroctví setkala v marxistickém ministerstvu s velmi malým porozuměním. Nemluvě o tom, že kapitalisticky orientovaný tisk se zahalil do ledového mlčení.

S tímto zjevením myšlenky před veřejností začíná její vnější historie, která pak odpoví na často kladenou otázku: „Co se dosud stalo pro realizaci této myšlenky?“

Program za zlomení úrokového otroctví

Gottfried Feder, Představeno na veřejné debatě ve Wagnerově sále v Mnichově, 11. dubna 1921

Německá federace za zlomení úrokového otroctví, dále jen „federace“, požaduje následující:

1. Požadujeme celostátní zastavení placení úroků, které není ničím jiným než okrádáním národa ve prospěch globálního finančního sektoru.
2. Konkrétně požadujeme zrušení privilegia uděleného určité soukromé společnosti, konkrétně Reichsbank (Říšské banky - Reichsbank A.G), tisknout peníze kdekoli v zemi. Toto zrušení by mělo být provedeno prostřednictvím znárodnění Reichsbank.
3. Požadujeme znárodnění všech bank, které již neplní svůj platný socioekonomický úkol, jímž je zprostředkování oběhu, pohybu a převodu peněz. Tyto banky bezohledně převzaly kontrolu nad naším hospodářským životem. Vydírají produktivní sektor naší ekonomiky ve formě stále se zvyšujících úroků.
4. Jménem malých penzistů požadujeme adekvátní kompenzaci za znehodnocení úspor. Devalvace, která byla důsledkem finanční a daňové politiky vlády, zničila všechny.
5. Konkrétně požadujeme, aby ekonomická nezávislost a budoucnost Bavorska nebyla ohrožena převodem našeho neocenitelného přírodního zdroje, vodní energie, do rukou soukromého finančního kapitálu.

6. Požadujeme, aby stát zajistil rozvoj vodních zdrojů s využitím našich vlastních pracovních sil. Stát by měl prostřednictvím své finanční autority vytvořit nezbytné finanční nástroje. Tyto nástroje budou pokryty příjmy z vybudovaných elektráren.

7. Požadujeme, aby stát využíval své národní bohatství a daňovou pravomoc k produktivním účelům, nikoli k poskytování nezbytných záruk pro půjčky peněz.

8. Požadujeme omezení získávání kapitálu korporacemi. Akciové společnosti by měly své zisky využívat výhradně ke zvýšení své produkční kapacity. Nemělo by jim být povoleno vyplácet bezprecedentní dividendy a zároveň se bezprecedentně zadlužovat. Tyto obrovské částky nových (vypůjčených) peněz představují další dluh, který vyžaduje další úroky, což může vést pouze ke zvýšení inflace.

9. Federace odmítá obvinění, že její požadavky jsou „utopické“ a „zaměřené na šíření nepokojů mezi lidmi“.

Oživení našeho národního hospodářství lze dosáhnout pouze zastavením splácení státního dluhu, což je pro všechny nesmírně důležité. Není to tedy „utopické“.

Veškeré veřejné nepokoje jsou vyvolávány odpůrci hospodářského oživení a nikým jiným. Je pravda, že zde a tam budou poškozeny individuální sobecké zájmy, ale zastavení placení úroků je nezbytným krokem, kterému se nelze vyhnout, stejně jako se nelze vyhnout život zachraňující operaci kvůli nepohodlí, které s ní souvisí.

Federace trvá na tom, že národní hospodářská krize vyžaduje řešení!

Zkáza způsobená naší finanční politikou postihuje celý národ!

Tyto neúspěšné politiky zhoršují všechny naše sociální problémy.

V současné době naše vláda nemůže uspokojit soukromou poptávku po úvěrech.

Účinný program by znamenal úplné zrušení úroků, pro což existuje historický precedens.

V současné době jsou úrokové sazby ponechány na neomezené poptávce věřitelů.

Řešení současné krize lze najít pouze tím, že se od věřitele bude vyžadovat, aby se podílel na riziku i na zisku. Věřitel by neměl dostávat paušální záruku na investici plus další stále se zvyšující poplatky plus neustálý nezasloužený růst bohatství prostřednictvím pevného úroku.

Federace navrhuje osvobození všech západních národů od jejich obrovského zadlužení. Zlomení úrokového otroctví je nezbytným předpokladem pro řešení krize každé země, nejen krize Německa. Navrhli jsme plán, jak ukončit titánský boj, který nyní zuří mezi prací a kapitálem, ve prospěch svobody pracovat a produkovat. Náš plán ukazuje, jak toho dosáhnout, aniž by bylo ohroženo nabývání bohatství prostřednictvím individuálního úsilí, pracovitosti a intelektuálních úspěchů.

Pouze zlomením úrokového otroctví může Německo dosáhnout smíření v národě rozděleném třídním konfliktem. Toho lze dosáhnout pouze ukončením nezaslouženého příjmu, který pochází z vlastnictví peněz.

Naším největším společenským úkolem je zlomení úrokového otroctví. Tato odpovědnost za zlomení úrokového otroctví převyšuje všechny ostatní aktuální problémy.

Je to jediné řešení největšího problému naší doby.

Zlomení úrokového otroctví nás osvobodí od globální kapitalistické nadvlády. Dosáhne toho, aniž by došlo ke komunistickému zničení lidského ducha nebo kapitalistickému znehodnocení práce.

Zlomení úrokového otroctví otevírá cestu ke skutečně sociální ekonomice tím, že nás osvobozuje od drtivé nadvlády peněz.

Otevírá cestu ke státu založenému na tvůrčí práci a skutečných úspěších.